

Kim Ốc Tàng Phi

Contents

Kim Ốc Tàng Phi	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	12
3. Chương 3	21
4. Chương 4	29
5. Chương 5	37
6. Chương 6	45
7. Chương 7	54
8. Chương 8	62
9. Chương 9	68
10. Chương 10	75

Kim Ốc Tàng Phi

Giới thiệu

Một chấm, hai chấm, ba chấm...Đúng rồi, là chín chấmVương gia đêm mưa tìm bộ rùa tám chấm vốn

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/kim-oc-tang-phi>

1. Chương 1

Đêm khuya một tiếng nổ vang khiến Lam Kiều Nhị bừng tỉnh khỏi giấc mộng.

Nàng mở mắt mơ hồ nhìn ra ngoài cửa, một tia chớp rạch ngang trời.

Trời sắp mưa giông

Trước khi mưa thường có gió mạnh.

Gió lớn thổi tung cửa sổ phòng nàng, cánh cửa đập vào đụng đổ bình hoa gần tường, bình hoa rơi xuống vỡ vụn.

Nàng cảm thấy lạnh lẽo vô cùng, không chỉ cửa sổ mở mà cửa không biết cũng mở tung từ khi nào, gió cuộn cuộn thét gào như muốn cuốn đi mọi thứ quanh nàng.

- Đình Phong...

Lúc này nàng mới phát hiện bên gối không người, trượng phu mới cưới không thấy đâu. Khó trách nàng thấy lạnh như vậy, không có hân sưởi ấm cho nàng sao lại không lạnh?

Nửa đêm Đình Phong còn đi đâu?

Phút chốc, một bóng đen thoáng qua bên cửa sổ. Lòng Lam Kiều Nhị dấy lên một tia bất an. Nàng vội khoác áo ngồi dậy, đi theo hướng áo đen biến mất.

Cả Lam phủ chưa bao giờ yên tĩnh như vậy, yên tĩnh như một nghĩa trang.

Trước kia, chỉ cần nàng ho nhẹ một tiếng, nha hoàn ngoài cửa lập tức hoảng sợ chạy vào. Nhưng đêm nay nha hoàn gác đêm không biết đã đi đâu. Đại tiểu thư nàng đi tới hành lang nhưng cũng không có lấy nửa nha hoàn bước đến hầu hạ.

- A!!!

Bỗng nhiên, nàng nghe được một tiếng kêu thảm thiết, đây là tiếng người duy nhất nàng nghe được ngoài tiếng gió

Trong phủ sao lại có tiếng kêu thảm thiết này? Là nàng nghe lầm sao? Lam Kiều Nhị theo tiếng thét mà tìm.

Tiếng kêu đó dường như bắt nguồn từ đông viện. Mà Đông viện là chỗ cha mẹ nàng ở

Trong hoa viên tối đen, nàng không thấy rõ đường dưới chân, chỉ lần theo tia chớp mà tìm đường

Nàng nhớ rõ từng sai hạ nhân, ban đêm không cần quá tiết kiệm, nên đốt đèn trên đường đi. Hôm nay sao lại tối om như vậy?

Đột nhiên Lam Kiều Nhị vấp phải cái gì đó mà té ngã.

Lại một tia chớp rạch qua, nàng hét lớn bởi nhìn thấy một người nằm trên mặt đất.

Một xác chết

Tia chớp lại lóe lên, nàng có thể nhìn rõ khuôn mặt người chết. Thật đáng sợ. Một vết kiếm chém dọc từ giữa mi tâm cho đến cằm, khuôn mặt xinh đẹp gần như bị chém thành hai nửa.

Ánh chớp lóe lên, nàng lại nhận ra người chết

Đó là nô tỳ bên người nàng – Tiểu Ngọc

Tiểu Ngọc bị chết? Là ai giết nàng?

Lam Kiều Nhị ngửi thấy mùi máu tanh trong gió lạnh, mùi máu khiến người ta buồn nôn đó... từ phía Đông viện tỏa ra.

Dự cảm xấu dâng lên khiến nàng sợ hãi. Nàng bắt chấp mọi thứ, vội chạy về phía phòng cha mẹ.

Nàng dần thích ứng với bóng tối, lúc này dù đông viện không có ánh đèn nàng vẫn có thể nhìn thấy mơ hồ, thoáng qua.

Nàng nhìn thấy rất nhiều người.

Hầu như mọi hạ nhân trong phủ đều tập trung ở đây.

Nhưng bọn họ đều ngã trên mặt đất giống như Tiểu Ngọc, không hiểu là bị ai giết chết.

Chỉ có hai người vẫn còn sống

Hai người giằng co đứng đó.

Nếu có thể lựa chọn, Lam Kiều Nhị mong mình mãi mãi không nhìn được cảnh này. Tia chớp rạch ngang cùng với tiếng sét đánh, nàng cảm giác mình như bị đánh nát.

Một tia chớp này sáng vô cùng

Cảnh trước mắt nàng cũng thấy rõ vô cùng

Người còn sống đó, một người là cha nàng

Nhưng cha nàng cũng nhanh chóng ngã xuống, bởi vì chống cho cha đứng thẳng là một thanh kiếm đâm xuyên qua người ông.

Giờ khắc này, người cầm kiếm vội thu vũ khí về, cha nàng ngã xuống...

Mà người cầm kiếm khi nghe tiếng bước chân nàng tới gần lại bất ngờ quay lại, để cho nàng thấy rõ được khuôn mặt hắn.

Chẳng cần tia chớp đó, chẳng sợ bóng đêm nàng cũng có thể nhìn bóng dáng đối phương mà đoán ra hắn là ai

Nàng rất quen thuộc con người này... trên giường triều miên, vô cùng thân thiết.

Trước hôm nay, hắn là trượng phu mới cưới của nàng Hoa Đình Phong.

Sau hôm nay, hắn thành cừu nhân giết cả nhà nàng.

Truyền thuyết rằng, trong Tây Thành vương phủ này, đáng sợ nhất không phải bảo đao lợi kiếm trong tay thị vệ mà là một con mèo.

Một con mèo trắng

Vì sao con mèo trắng này lại đáng sợ hơn lợi kiếm trong tay thị vệ? Bởi vì nó là mèo của Vương phi nuôi. Từ khi Vương phi về nhà mẹ đẻ ở Xương Châu, con mèo này không có chủ nhân, càng ngày càng vô pháp vô thiên

Đây là con mèo khó nuôi nhất, trong vương phủ từ cao xuống thấp, ngoài Vương phi chẳng ai quản thúc nổi nó cũng không ai dám quăn. Mọi người chỉ có thể trở mặt nhìn nó chơi bời, làm võ không biết bao đồ cổ, kì trân dị bảo, cào phá không biết bao nhiêu bức tranh quý.

Lần đầu tiên Kiều Tâm nhìn thấy con mèo này là lúc nó đang gây sự

Ngày đó, nàng vừa thêu xong chiếc chăn long phượng thì con mèo này lên tới.

Nó vừa vào đã cào cào chăn của nàng như là tìm được chỗ thoải mái, ầm ập mà lăn lộn trong chăn, đáng ghét là móng vuốt của nó cọ cọ lên chỉ kim tuyến nàng thêu trên cánh phượng. Chỉ chốc lát sau, con phượng hoàng như chim rụng lông, biến thành con chim bị trụi lông...

- Tiểu Bạch, Tiểu Bạch...

Tỳ nữ trông mèo trong phủ chạy tới, vừa thấy cảnh này thì bị dọa, có cảm giác muốn đi chết.

Chiếc chăn long phượng này là chuẩn bị cho Hoàng thượng, Hoàng hậu chuẩn bị tuần du tới đây, con mèo giờ lại phá hỏng... Bên trên đương nhiên sẽ không trị tội con mèo mà trị tội kẻ trông mèo là nàng. Sau một hồi ngầy ngốc, tỳ nữ òa khóc

- Khóc cái gì? Mau bắt nó xuống. Quân sự Dư ma ma ở bên nói

Tỳ nữ kia như tỉnh mộng vội bế con quỷ gây sự kia đi, ai ngờ tiểu quỷ lại như đã làm phải làm đến cùng, nhe răng trợn mắt “ngào ngào” một tiếng, giương móng vuốt cào rách tay tỳ nữ kia, sau đó tiếp tục lăn lộn trên chăn, dường như có ý định coi đây là nhà.

- Ấy da, làm sao bây giờ? Dư ma ma cũng không có cách nào

Con mèo Vương phi nuôi này chỉ có Vương phi là có thể sai khiến được nó. Đáng tiếc lúc này, Vương phi ở nhà mẫu thân tận Xương Châu

- Để ta tới xem sao

Lúc này, một tiếng nói vang lên.

Người nói chuyện chính là Kiều Tâm, nàng chậm rãi đi ra, đi tới chỗ con mèo đang lăn lộn, mỉm cười nhìn nó:

- Tiểu Bạch, mau lại đây, tỷ tỷ cho người ăn cá

Kiều Tâm vỗ vỗ tay nhìn con mèo nói như đang dỗ trẻ sơ sinh vậy.

- Kiều cô nương, vô dụng thôi, nó sẽ không nghe lời người. Dư ma ma thử dài.

- Cũng chưa biết chừng đâu

Kiều Tâm kiên quyết, càng đến gần con mèo kia

- Cẩn thận nó cào thương người. Dư ma ma hoảng hốt kêu.

Kiều Tâm không chút sợ hãi, thè lưỡi làm mặt quỷ, hai tay vươn tay ôm con mèo vào lòng

- A...

Mọi người xung quanh sợ hãi nhắm mắt lại, cứ như thể một vụ giết người sắp xảy ra vậy.

Mọi người đều chờ Kiều Tâm thét lên nhưng chờ hồi lâu cũng không nghe thấy gì

Thoáng chốc, căn phòng trở nên thật yên tĩnh.

Mọi người kinh ngạc mở to mắt, dưới ánh sáng nhu hòa từ bên cửa sổ chiếu vào, một cảnh tượng xinh đẹp hiện ra trước mắt, một mỹ nữ đang ôm một con mèo trắng, nhẹ nhàng vuốt ve đầu nó, mèo con híp mắt lại, vẻ mặt rất hưởng thụ, lông trắng xù ra như một quả cầu trắng đáng yêu

Một khắc sau, các nàng mới phát hiện, cảnh trước mắt không phải là bức tranh hư ảo mà là chuyện thật.

Kiều Tâm cô nương dừng cảm lại có thể thuần phục được con mèo quái thai này, hơn nữa, chỉ trong nháy mắt

- Trời ạ. Dư ma ma sợ hãi than: – Kiều Tâm cô nương, người... người làm thế nào?

- Xưa nay ta rất có duyên với động vật

Nàng mỉm cười trả lời tựa như chuyện trước mắt chỉ là việc nhỏ

Đưa con mèo tới tay tỷ nữ, nàng dặn dò:

- Cứ vuốt ve đầu nó, đừng dừng lại, chỉ cần vuốt ve đầu nó không ngừng nó sẽ nhắm mắt suốt...

Tỷ nữ vội vàng gật đầu, vâng vâng dạ dạ nghe theo, cuối cùng cũng bế được ôn thần kia đi

Từ ngày đó, Kiều Tâm trở thành nhân vật quan trọng trong Vương phủ. Vốn dĩ, nàng chỉ là một tú nương tạm thời nhưng giờ lại thành đại cứu tinh của mọi người, mỗi khi mèo trắng bắt đầu gây sự thì mọi người đều mời nàng đến giúp

Vì lấy lòng nàng, Dư ma ma an bài cho nàng gian phòng tốt nhất, khi nàng thêu còn có các điểm tâm ngon miệng dâng lên, đèn lồng cũng sáng hơn, các tú nương khác không thể bì được.

Hôm nay là ngày thứ 10 từ khi Kiều Tâm được ưu đãi

Theo lệ thường nàng thêu đến đêm, canh ba mới dừng lại. Lúc đó, Dư ma ma quản sự cũng sẽ tự tay mang đồ ăn khuya đến cho nàng.

- Kiều cô nương, người thêu thật khéo

Nhìn thoáng qua bông mẫu đơn còn chưa thêu xong, bà tặc lưỡi khen ngợi

- Bà già ta quan sát mấy ngày nay, người khác thêu trông có vẻ cứng nhắc mà người thêu lại như có mặt trời chiếu vào, trông thật sống động.
 - Dư ma ma quá khen. Kiều Tâm mỉm cười nói: có lẽ là loại chỉ ta dùng màu sắc sắc sỡ hơn với mọi người
 - Người khác cũng rất màu mè đó
 - Ta thường dùng những màu chỉ thật nhạt, phối lại với nhau, khi thêu ra sẽ có sáng có tối, như là được mặt trời chiếu vào
 - Thì ra là thế. Bà gật đầu: – khó trách lại thật đến vậy! Kiều cô nương, người đúng là cao thủ thêu thùa, chắc đã học rất nhiều năm rồi?
 - Cũng không lâu lắm, chỉ hơn ba năm thôi
 - Mới ba năm? Dư ma ma ghen hòng trăn trối nhìn: – ... vậy cô nương đúng là rất thông minh
 - Không phải ta thông minh, là tỷ tỷ ta... khi dạy ta rất chu đáo
- Kiều Tâm hơi đắm chiêu.
- À? Lệnh tỷ tỷ cũng là cao thủ thêu thùa?
 - Ha ha, không phải, nàng hoàn toàn không biết thêu. Kiều Tâm mỉm cười lắc đầu.
 - Vậy...
 - Là nàng mời sư phụ tốt cho ta, ngày đêm dạy ta tập luyện, nàng thường nói: – ngoài thêu thùa cũng sẽ cho ta học thật nhiều thứ. Tuy rằng nàng không phải là thân tỷ tỷ nhưng cũng hết lòng với ta.
 - Không phải thân tỷ tỷ? Dư ma ma càng khó hiểu: – đúng là hiếm có
 - Cũng muộn rồi, Dư ma ma về sớm nghỉ ngơi đi
- Dường như không muốn tiếp tục đề tài này, nàng trực tiếp chấm dứt.
- Vậy lão thân không làm phiền nữa
- Dư ma ma đứng dậy cáo từ, vừa đi tới cửa thì hình như muốn nói gì, quay đầu lại, định nói lại thôi
- Dư ma ma, làm sao vậy? Kiều Tâm khó hiểu hỏi.
 - Kiều cô nương, con mèo của Vương phi... từ nay về sau xin cô nương chiếu cố nhiều hơn
 - Dù sao ta ở đây thêu thùa cũng không bận lắm, nếu nó bướng bỉnh cứ nói cho ta biết là được. Nàng mỉm cười gật đầu.
 - Con mèo tai quái đó thích chạy loạn, người trông chừng nó, chỗ nào cũng được nhưng trăm ngàn lần đừng đến Tây viện nha
- Dư ma ma đột nhiên cẩn thận nói
- Tây viện thì làm sao? Kiều Tâm khó hiểu.
 - Tây viện là chỗ ở của Vương phi, ngoài vài nha hoàn quét dọn, Vương gia đều không cho ai đi vào, nếu không sẽ bị...
- Dư ma ma lấy tay cửa ngang cổ như ý chỉ là sẽ bị chém đầu.
- Giờ Vương phi không phải là không có trong vương phủ sao?
- Nàng kinh ngạc:
- Chẳng lẽ còn sợ người khác quấy rối
 - Là Vương gia sợ người khác đi vào làm loạn những đồ vật của Vương phi
- Bà thấp giọng nói tiếp:

- Vương phi của chúng ta thân là biểu muội của đương kim Hoàng thượng, rất được sủng ái đó! Nàng từ bé đã ưa sạch sẽ, cẩn thận, đồ nào để vị trí đó, hơi chút thay đổi là sẽ không thoải mái. Vương gia của chúng ta rất yêu nàng, việc gì cũng theo ý nàng cho nên không cho phép hạ nhân động chạm linh tinh

- Xem ra Vương phi nhất định là đại mỹ nhân rồi. Nàng cười

Trừ phi là dung mạo thập phần xinh đẹp nếu không sao lại được sủng ái như thế? Huống chi lại còn là Tây thành vương danh tiếng lẫy lừng

- Đẹp hay không đẹp cũng không biết, thật ra lão thân chưa có vinh hạnh thấy diện mạo của Vương phi. Dư ma ma bỗng nhiên thở dài

- Dư ma ma là chủ sự trong vương phủ mà chưa từng gặp Vương phi? Nàng lấp bắp kinh hãi.

- Ta chỉ quản lý chuyện bên ngoài Vương phủ, như là việc ăn ở của tú nương các người, những quản sự bên Tây viện đều là quản sự lớn hơn ta nhiều, đồ ăn mặc của Vương phi đều do các nàng lo liệu, lão thân sao có phúc khí đó

- Nhưng Vương phi cũng không thể lúc nào cũng ở trong Tây viện chứ? Lúc nàng ra ngoài người cũng không thấy

- Sau Tây viện có cửa phụ cho Vương phi ra vào, nếu nàng rời phủ cũng không xuất hiện trước mặt bọn ta. Vương phi của chúng ta rất thần bí đó, muốn gặp cũng không dễ chút nào! Lão thân từng tò mò hỏi một quản sự đến phủ trước ta một năm xem Vương phi trông như thế nào nhưng nàng nói nàng cũng chưa từng được thấy Vương phi.

- Vậy Dư ma ma vào phủ mấy năm rồi

- Hai năm

- Hai năm sao? Nàng kinh ngạc

- Haha, có phải Kiều cô nương thấy lão thân vào phủ chưa lâu đúng không? Thật ra hạ nhân trong phủ này, ai nấy vào phủ cũng chưa đến ba năm bởi vì Tây Thành vương là ba năm trước từ kinh thành tới, vương phủ này cũng mới xây được ba năm mà thôi.

- Vâng. Điều này Kiều Tâm cũng có nghe thấy, nghe nói Vương gia vốn là phú thương trong kinh thành, sau này lập công lớn, được đương kim Hoàng thượng ban thưởng, phong làm vương khác họ, ban Nhạc Dương làm lãnh địa cho hắn. Vương gia của chúng ta là vương gia khác họ vua duy nhất trong triều.

- Ha ha, người ta đều nói Nhạc Dương giàu có, đông đúc, người trong thiên hạ đều muốn tới nhưng có lẽ vị Vương phi của chúng ta không thích ở đây, không về nhà mẫu thân thì cũng ở lại hoàng cung trong kinh thành, ít khi trở về cùng Vương gia...

Dư ma ma lại bàn tán:

- Nghe nha hoàn ở Tây viện nói, Vương gia thường một mình dùng bữa, lúc dùng cơm còn không quên đặt một bộ bát đĩa ở đối diện

- Vương gia đúng là kẻ si tình

Tim Kiều Tâm không khỏi run lên, có chút thương hại.

- Nếu có thể thấy hắn thì thật tốt, cũng không biết Tây thành vương đại danh鼎鼎 trông như thế nào.

- Muốn gặp Vương gia thực ra lại dễ hơn gặp Vương phi nhiều.

Dư ma ma cười:

- Hắn thường đi lại trong phủ, cũng không có gì ghê gớm, luôn ôn hòa tươi cười, lúc nhàn rỗi còn trò chuyện với hạ nhân, hỏi han ân cần, không hổ là Vương gia tốt, luôn bình dị gần gũi

- Nhưng sao mấy ngày nay ta chưa bao giờ may mắn được gặp Vương gia? Nàng lắc đầu không tin.

- Đó là vì mấy ngày nay Vương gia đều ở Tây Giao

- Đang tốt lành sao phải đến Tây Giao?

- Nghe nói là làm ruộng

- Làm ruộng. Kiều Tâm kinh ngạc: – đường đường là Vương gia lại đi làm ruộng?

- Cũng không phải tự tay làm... ai gia, lão thân cũng không rõ, chỉ nghe người trong phủ nói Vương gia đến Tây giao làm chuyện gì đó có lợi cho quốc gia, liên quan đến việc làm ruộng. Ta cũng không hiểu lắm

Bà nhìn ra ngoài cửa nói:

- Ồ, không còn sớm nữa, chắc cũng sắp sang canh bốn

- Kiều Tâm nói huyền thuyên cả nửa ngày, làm phiền ma ma rồi.

Nàng cúi đầu tỏ vẻ biết ơn

Tuy rằng còn nhiều chuyện chưa hiểu nhưng cần hỏi đã hỏi, một hạ nhân chỉ sợ cũng không biết nhiều như thế

Nhìn bóng quần sự rời đi, Kiều Tâm khẽ cười.

Nụ cười này không giống ngây thơ như bình thường mà có phần quỷ dị

Con mèo trắng nhờ Kiều Tâm trông nom mà trở nên vô cùng nhu thuận, mọi người đều nói, ngoài Vương phi có lẽ chỉ có Kiều Tâm mới thu phục được tên vô lại đó (Heo: Thế gia danh môn cũng có 1 tên vô lại đáng yêu là Tiểu Bạch, mình yêu cái tên này rồi). Bản thân Kiều Tâm cũng cho là vậy nhưng không lâu sau nàng mới phát hiện mình sai lầm rồi.

Bởi vì trên đời còn có thứ có thể khiến Tiểu Bạch hoàn toàn không nghe lời nàng, đó là một con mèo khác.

Một con mèo cái màu đen

Con mèo đen kia không biết từ đâu mà tới, có thể là một con mèo hoang.

Hôm đó, Kiều Tâm ôm Tiểu Bạch tản bộ trong hoa viên, con mèo đen xuất hiện ở trên mái nhà, meo meo kêu dẫn Tiểu Bạch.

Thân là con mèo anh tuấn, gặp mối tình đầu, Tiểu Bạch sao chịu được sự dụ dỗ này, nhất thời giã ra khỏi nàng, chạy lên nóc nhà, đi theo mỹ nhân mèo đen.

- Trọng sắc khinh bạn, trở về cho ta

Kiều Tâm ở dưới nóng lòng dặm chân quất lớn

Hồng rồi, nếu Tiểu Bạch bỏ trốn cùng con mèo đen kia, Tây thành Vương phi mất mèo yêu chẳng phải là sẽ trị tội nàng sao?

Cầm tiền công của tú nương lại bị rơi đầu vì chuyện này, Kiều Tâm cảm thấy mình mua bán lỗ nặng rồi.

Nàng ngửa đầu, một tay che đi ánh mặt trời chói mắt, một tay xách váy chạy theo Tiểu Bạch. Nhưng buổi chiều, ánh mặt trời khiến hai mắt nàng bị lóa, bóng dáng hai con mèo dần trở nên mơ hồ

Nàng không biết chạy được bao lâu, cũng không biết đã chạy đến đâu, bỗng nhiên nàng nhìn thấy bóng đại bàng đứng trên nóc nhà

Đại bàng?

Là nàng gặp ảo giác sao? Nhạc Dương là chốn phồn hoa, sao lại có thể xuất hiện đại bàng

Giật mình trong thoáng chốc Kiều Tâm mới phát hiện, thứ nàng nhìn thấy không phải là đại bàng mà là một con người

Chẳng qua người này khinh công rất cao, giống chim chóc có thể bay lên cao, tay áo bay trong gió giống như cánh chim nên nàng mới nhìn nhầm

Nàng chưa bao giờ thấy người có khinh công giỏi như thế, cũng chưa từng thấy người thi triển khinh công khéo léo như thế, trong chốc lát không khỏi nhìn đến ngây người

Nhưng trong lúc nàng ngây ra, một chuyện tàn nhẫn đã xảy ra.

Người nọ một tay ôm lấy Tiểu Bạch, tay kia nhẹ vung lên, con mèo đen dụ dỗ Tiểu Bạch mất mạng trong chốc lát, kêu một tiếng thảm thiết rồi rơi xuống đất.

Kiều Tâm chạy tới gần, phát hiện giữa hòng mèo đen có một thứ ám khí bằng bạc, như vậy cho dù là người cũng chết chứ đừng nói là mèo.

- Người... sao lại giết nó

Nàng không khỏi lên tiếng trách hấn. Nàng cảm kích hấn giúp nàng bắt Tiểu Bạch về nhưng cũng không thể vì thế mà tùy tiện làm hại đến tính mạng động vật vô tội

- Nếu ta không giết nó, có thể nó lại đến, mèo của nàng sẽ chạy loạn theo nó, nàng muốn thế sao?

Người kia cười nhẹ, hơi lắc một cái đã đứng trước mặt nàng

- Đưa Tiểu Bạch cho ta. Nàng không buồn tranh luận với hấn.

Chỉ bằng câu nói khi này là nàng có thể kết luận hấn là một kẻ hung tàn, người như thế không thể nói lý được

Đối phương cũng không nhiều lời, một tay duỗi ra, đưa Tiểu Bạch ra trước mặt nàng.

Nhưng mà, ngay khi nàng ngẩng đầu hung hăng lườm hấn thì đối phương lại dừng tay lại, cả người như bị sét đánh cứng đờ

Tiểu Bạch bị cánh tay này siết cổ, có lẽ là vì bất ngờ mà hấn mạnh tay hơn nên kêu lên một tiếng thảm thiết, suýt nữa thì tắc thở.

- Người định giết cả nó sao?

Kiều Tâm vội vàng giật Tiểu Bạch lại, khẽ vuốt đầu mèo, nhỏ giọng an ủi

Con mèo ngốc kia thấy người yêu mất mạng, giờ này đột nhiên lại bị bóp cổ sợ tới hồn lìa khỏi xác

- Nàng... nàng tên gì?

Một lúc lâu sau, nam tử kia hỏi tên nàng

Lúc này nàng mới bình tĩnh lại, cẩn thận đánh giá hấn, chỉ một lần nhìn, nàng lại không khỏi ngẩn ra.

Khuôn mặt anh tuấn, mặt mày thâm thúy... lần đầu tiên nàng nhìn thấy...

Đời này nàng không gặp nhiều nam tử, cũng không biết cái gì gọi là đẹp tựa Phan An nhưng lúc này nàng nhìn thấy hấn, định nghĩa về mỹ nam mơ hồ được sáng tỏ.

Giống như mọi thiếu nữ khi nhìn thấy mỹ nam, lòng nàng trở nên căng thẳng, thở cũng căng thẳng, mặt bất giác nóng bừng lên.

Nàng có chút ngượng ngùng, hơi quay đi, khóe mắt lại phát hiện đối phương vẫn nhìn mình chằm chằm

- Đây, ta đẹp như thế sao? Sao ngươi cứ nhìn ta như vậy?

Không nhịn nổi nữa, nàng đỏ mặt khẽ mắng.

- Nàng tên gì? Đối phương vẫn chỉ chăm chú hỏi câu này

- Ta chỉ là một tú nương nho nhỏ, tên không đáng nhắc đến.

Người này bụng dạ khó lường, thân phận không rõ, nàng sẽ không thành thật trả lời hấn.

- Tú nương? Hấn ngẩn ra: – nàng là tú nương mới tới phủ? Vì sao bọn họ lại để nàng tới trông mèo?

- Bởi vì nó nghe lời ta nhất

Vỗ vỗ đầu Tiểu Bạch, Kiều Tâm đắc ý đáp: – nghe nói ngoài Tây thành Vương phi không ai quản được nó.

Khiến người ta ngạc nhiên là đối phương lại nói một câu rất kì quái:

- Đúng, thế gian này ngoài Tây thành Vương phi không ai quản được nó... vậy nên, nàng là gì của Vương phi?

- Hả? Nàng khó hiểu nhú mày: – ta? Ta nào có phúc khí có quan hệ gì với Vương phi? Nếu nói quan hệ... ta là tú nương được quản sự trong phủ của trượng phu nàng mời đến thì có tính không?

- Tính? Đối phương bị câu nói đùa của nàng làm cho phì cười

Đều nói mỹ nữ cười khuynh thành nhưng hần thân là nam tử, nụ cười cũng là khuynh quốc.

- Cô nương đuổi theo con mèo trắng này nửa ngày chắc cũng mệt rồi? Không bằng vào nhà tại hạ uống chén trà được chứ?

Nam tử bỗng nhiên đề nghị.

- Vào nhà? Nhà nào?

Hắn chỉ sang sân bên cạnh

- Tây viện? Kiều Tâm hoảng hốt bưng miệng: - Người... người quá to gan, không muốn sống sao?

- Sao vậy? Đối phương khẽ cười

- Tây viện này là nơi ở của Vương phi, nghe nói Vương gia không cho phép ai vào, người còn dám vào uống trà?

Nàng cảm thấy thật khó tin.

- Đương nhiên ta biết Tây Thành vương không cho người khác vào nhưng nếu ta dám mời nàng đến thì nàng hẳn là đoán được ta là ai chứ?

Giọng nói của nam nhân như gió nhẹ thổi qua

- Người... nàng trừng đôi mắt đẹp, đột nhiên hiểu ra: – chẳng lẽ người... người chính là Tây Thành Vương gia?

- Cô nương, hân hạnh được gặp. Hoa Đình Phong gật đầu nhìn nàng.

- Người đúng là Tây Thành Vương gia? Kiều Tâm khó mà tin được: – thế... người thân là Vương gia, địa vị tôn quý sao phải lên nóc nhà bắt mèo? Tùy tiện gọi một thị vệ chẳng phải là được rồi sao?

- Bởi vì đây là mèo của thê tử.

Hắn nhú mày lại, hơi trầm giọng:

- Ta không muốn người khác ra tay

Kiều Tâm im lặng, sau đó hiểu ra:

- Ta biết người hiểu Vương phi nhất... nhưng vừa rồi người giết ý trung nhân của Tiểu Bạch không sợ nó ghét người sao?

- Đây là mèo của thê tử, chỉ cần nó thích thê tử ta là được, ghét ta hay không cũng chẳng sao cả. Hắn thần nhiên đáp.

- Dân nữ tham kiến Vương gia.

Kiều Tâm lúc này mới nhớ, lải nhải nửa ngày còn chưa hành lễ, vội vàng quỳ xuống

- Nàng ôm mèo của thê tử ta, trong mắt nàng ấy, mèo còn tôn quý hơn ta cho nên nàng không cần hành lễ với ta.

Hoa Đình Phong giơ tay đỡ nàng dậy.

- A. Kiều Tâm bật cười. – Vương gia, người đúng là nam nhân yêu chiều thê tử nhất mà ta từng biết, nói vậy Vương phi hẳn là rất đẹp? Không biết Kiều Tâm có được hạnh ngộ?

- Kiều Tâm? Hắn như bị chấn động: – nàng tên là Kiều Tâm?

- Đúng thế

- Kiều Tâm... Kiều Tâm...

Hắn than nhẹ, hơi lẩm bẩm: “sao lại lấy cái tên này?”

- Tên tầm thường khiến Vương gia chê cười rồi

Hắn đang nói gì, thật khiến người ta khó hiểu.

- Vừa rồi nàng nói muốn gặp Vương phi? Hắn chuyển đề tài.

- Đúng đúng. Kiều Tâm liên tục gật đầu: – đáng tiếc nàng lại không ở trong phủ, mà không lâu sau thù thừa xong ta cũng sẽ rời phủ rồi

- Nàng đi theo ta, ta cho nàng gặp nàng ấy

Hoa Đình Phong xoay người, đi về phía Tây viện

- Sao vậy? Vương phi đã quay về? Nàng lại lấp bắp kinh hãi.

Đối phương không nói, chỉ yên lặng bước vào phòng, đi qua cổng vòm, xuyên qua một hành lang dài quanh co, đi tới một căn phòng xung quanh toàn hoa nở

- Đây là phòng Vương phi sao? Nàng lắc lắc đầu, tò mò: – thật đẹp... nhưng không như những gì ta tưởng tượng.

- Nàng tưởng tượng như thế nào?

Ngồi trên trường kỷ, Hoa Đình Phong yên lặng nhìn nàng.

Hắn vừa ngồi xuống, lập tức có thị nữ dâng trà bánh lên, kéo màn trúc bên cửa sổ để ánh trời chiếu vào.

- Ta nghĩ phòng của Vương phi nhất định sẽ rất hoa lệ, giống như hoàng cung vậy nhưng... nơi này tuy xinh đẹp lại rất mộc mạc thanh nhã.

- Giống trong cung?

Hắn như bắt lỗi ngôn ngữ của nàng:

- Nàng từng vào cung sao? Nếu không sao biết trong cung là như thế nào?

- Đương nhiên là ta chưa từng vào cung. Kiều Tâm bật cười: – nhưng ta có thể tưởng tượng, trong kịch, trong sách điều miêu tả đến cung đình đó thôi

- Căn phòng này đều bài trí giống mới nhà mẹ đẻ của Vương phi, nàng... nàng thấy sao? Hắn lại hỏi một vấn đề kì quái.

- Ta cảm thấy thế nào thì có gì quan trọng? Chỉ cần Vương phi thích thì tốt rồi. Nàng cười nhún vai.

Khi nàng cười hắn nhíu chặt mày, thật lâu không nói chuyện, trong lúc nhất thời, không khí trở nên xấu hổ.

- À... Vương gia... người không phải vừa nói sẽ dẫn ta gặp Vương phi sao? Nàng ở đâu? Hơi háng giọng, Kiều Tâm hỏi

- Ở đằng kia...

Nâng tay, hắn chỉ một bức họa trên tường.

Bức họa cuộn tròn rất dài, ước chừng dài bằng một người, trong bức vẽ là vẽ một nữ nhân

- Hả? Sao chưa vẽ hết?

Việc lạ mỗi ngày đều có nhưng hôm nay lại đặc biệt nhiều. Kiều Tâm vuốt vuốt bức vẽ

- Thật đáng tiếc

- Nàng không ở bên, bảo ta vẽ hết thế nào?

Giọng Hoa Đình Phong có chút ghen ngào

- Thì ra đây là vẽ Vương phi? Nàng chợt hiểu ra: – thì ra Vương phi chưa về, Vương gia bảo ta gặp... chỉ là bức họa của nàng mà thôi?

- Nàng thật thông minh. Hoa Đình Phong hơi vuốt cằm: – khi đó ta giúp nàng vẽ bức họa này nhưng còn chưa xong... nàng bỏ đi, ta chỉ mong chờ nàng sớm quay về, nếu không thấy nàng, ta không thể vẽ...

- Vương gia cãi nhau với Vương phi sao? Kiều Tâm đoán.

- Sao nàng biết

Hắn đột nhiên cứng đờ người, sắc mặt khiến người khác sợ hãi

- Ngốc cũng nhìn ra được. Kiều Tâm bĩu môi: – nếu không khi nhắc tới Vương phi, Vương gia sẽ không buồn bã như vậy

- Trông ta rất buồn bã sao? Hắn khẽ cười:- đến ngay cả người ngốc cũng nhìn ra?

- Yên tâm đi, sớm muộn gì Vương phi cũng sẽ quay về. Nàng vội vàng an ủi.

- Thật sao? Nàng thực sự cảm thấy nàng ấy sẽ trở về?

Không ngờ, một câu an ủi thuận miệng nói ra lại khiến Hoa Đình Phong vui vẻ vô cùng.

- Vương gia, người tốt với Vương phi như vậy, nhất định nàng sẽ quay về

- Sao nàng biết ta đối tốt với nàng ấy?

- Tuy rằng ta chưa tận mắt nhìn thấy nhưng nhìn gian phòng này là có thể thấy. Căn phòng này bình thường không có người ở nhưng không dính một hạt bụi, mà ai cũng không được vào đây... Vương gia có lòng như vậy, nữ tử trong thiên hạ ai chẳng cảm động.

Nàng nhìn quanh, đột nhiên bắt gặp a một tiếng

- Sao vậy?

Một tiếng kêu vô tình khiến Hoa Đình Phong chú ý

- Căn phòng này cái gì cũng tốt, chỉ có...

- Chỉ có cái gì

- Chỉ có bồn hoa lan kia không tốt lắm.

Nàng nhú mày chỉ về phía bồn cây xanh rủ xuống cửa sổ.

- Hoa kia là trước khi đi, thê tử ta trồng... có gì không tốt? Hoa Đình Phong khó hiểu.

- Lá cây này nhất định đã lâu không có người cắt tỉa? Hoa lan phải thường xuyên chăm sóc mới xinh đẹp?

Lúc nói chuyện, dường như là một thói quen không đổi, bất giác nàng duỗi tay bấm đi mấy chiếc lá thừa

- Xem này, như thế này chẳng đẹp hơn sao?

Mỉm cười ngoảnh lại đã thấy ánh mắt đáng sợ của Hoa Đình Phong

- Nàng...

Hắn trừng mắt nhìn nàng khiến đáy lòng Kiều Tâm phát lạnh

- Dân nữ đáng chết

Lúc này nàng mới ý thức được mình làm sai

- Dân nữ không nên tự tiện động chạm đến đồ vật của Vương phi.

Hồng rồi, hồng rồi, thế này sẽ bị lỗi đi chém đầu sao? Cúi xuống, hai mắt khép hờ, nàng vừa sợ lại e ngại chờ đối phương xử lý, hai chân run run.

Vốn tưởng sẽ nghe tiếng ban chết nhưng một hồi lâu sau, nàng lại nghe giọng nói bình tĩnh vô cùng truyền tới từ trên cao”

- Thêu xong rồi nàng có đồng ý ở lại không?

- Ô! Kiều Tâm kinh hãi

- Nàng đồng ý ở lại phủ làm một tỳ nữ không? Làm tỳ nữ trong phủ so với làm tú nương bên ngoài dù sao cũng tốt hơn một chút, ít nhất không phải lo lắng một ngày ba bữa, hướng chi, không phải nàng muốn gặp Vương phi sao? Nếu ở lại, sẽ có thể gặp nàng ấy.

- Ta...

Giống như khối vàng từ trời cao rơi xuống đầu, lúc này lòng Kiều Tâm không rõ là vui mừng hay bàng hoàng.

2. Chương 2

Từ khi nhập phủ, hôm nay là lần đầu tiên Kiều Tâm ra ngoài thăm người thân

Thật ra nàng chẳng có thân nhân gì ở Nhạc Dương, nhưng có một người còn quan trọng hơn người thân, nhất định phải gặp.

Mướn xe ngựa chạy đến thành đông, bước vào khách sạn nổi danh, lên sương phòng ở lầu hai, người nàng muốn gặp đã chờ sẵn ở đó.

- Lam tỷ tỷ

Vừa đẩy cửa phòng nàng đã cao hứng phấn chấn gọi.

Nữ tử ngồi sau rèm sa đang nhẹ nhàng đánh đàn, một thân huyền y khiến nước da trắng bệch, trông vô cùng đáng sợ.

Nhưng cho dù nữ tử này lạnh lùng thế nào, trong mắt Kiều Tâm, nàng vĩnh viễn là người có tình cảm chân thành nhất.

Năm đó, nếu không có vị tỷ tỷ này cứu nàng từ dưới vực núi lên, dạy nàng ăn mặc, dạy nàng mọi thứ thì giờ không biết nàng sẽ lưu lạc đến đâu, có lẽ sớm đã không sống nổi trên đời nữa...

- Lúc ngươi tới không có ai theo dõi chứ? Nữ tử mặc áo đen thấp giọng hỏi

- Sao có thể? Ta không làm chuyện gì khả nghi trong Vương phủ, tạm thời bọn họ sẽ không nghi ngờ ta. Kiều Tâm cười đáng yêu nói

- Cũng chưa hẳn... nữ tử đó vẫn lạnh lùng: – Hoa Đình Phong này vô cùng khôn khéo, ngươi phải luôn luôn cẩn thận.

- Lam tỷ tỷ, giờ tỷ có thể nói cho ta biết, phái ta lên vào Tây Thành Vương phủ là để làm gì chưa? Nàng đầy tò mò

- Báo thù

- Báo thù? Kiều Tâm cả kinh: – Báo thù cho ai? Báo thù gì?

- Báo thù cho ta. Nữ tử đó thản nhiên đáp.

- Lam tỷ tỷ... ngươi, ngươi và người trong vương phủ có oán cừu sao?

Kiều Tâm trừng mắt, càng nghe càng ngạc nhiên

- Đúng.

Nữ tử xoay người lại, mắt đầy thù hận:

- Hoa Đình Phong đã giết chết cả nhà ta

- Cái gì? Nàng khó mà tin được công tử tao nhã như vậy lại có lòng ngoan độc như thế?

Không, nàng sớm nên đoán được ... nhìn hắn không chút do dự giết chết con mèo vô tội kia nàng nên sớm nhìn ra.

Kiều Tâm không khỏi rùng mình.

- Tây Thành vương Hoa Đình Phong tên thật là Nạp Dã Đình Phong, là cháu trai của Hoàng hậu Bắc Lương quốc, ba năm trước đây, hắn lên vào Nam Chu, lấy thân phận làm phú thương kinh thành che dấu, mua được chức quan lớn ở Nam Chu, thăm dò tin tình báo cho Bắc Lương... không ngờ phụ mẫu ta trong lúc vô ý phát hiện ra thân phận gian tế của hắn vì thế, trong một đêm giông tố, hắn đã giết chết cả nhà ta.

Nữ tử đó kể lại bình thản nhưng tựa như những đợt sóng ngầm dữ dội dưới biển sâu, Kiều Tâm nghe mà dựng tóc gáy.

- Lam tỷ tỷ, cha mẹ tỷ là ai vậy? Rất thân thiết với tên hỗn đản đó sao?

Nếu không sao có cơ hội phát hiện thân phận thật của Hoa Đình Phong

- Con rể của bọn họ, bọn họ đương nhiên biết. Nàng hừ nhẹ một tiếng.

- Cái gì? Giống như bị sét đánh, cả người Kiều Tâm cứng đờ: – Lam tỷ tỷ, ý ngươi là....

- Đúng, ta chính là thê tử của Hoa Đình Phong – Lam Kiều Nhị.

Nữ tử áo đen ngoảnh đầu lại, thản nhiên nhìn nàng một cái.

Trời ạ, Lam tỷ tỷ của nàng lại là Tây Thành Vương phi? Vương phi cãi nhau cùng Hoa Đình Phong chạy về nhà mẹ đẻ lại chính là Lam tỷ tỷ của nàng

Cho dù nàng trăm suy vạn nghĩ cũng không đoán được chân tướng lại là như thế.

Nhưng nghĩ lại, mọi thứ cũng hợp tình hợp lý, từ khi nàng biết Lam tỷ tỷ đến nay nàng cảm thấy tỷ ấy là người tôn quý, ăn mặc khác xa những nữ tử bình thường, lời nói cũng uyên bác, giờ tay nhắc chân đều có uy nghi của một công chúa. Lam Kiều Nhị là biểu muội của đương kim Hoàng thượng, là Yến quốc phu nhân do đích thân Thái hoàng Thái hậu phong thưởng đương nhiên phải cao quý.

Khó trách nô bộc trong vương phủ đều chưa được gặp Vương phi, thì ra ba năm này Vương phi vốn không ở trong phủ. Có mối thù giết cha mẹ với Tây Thành vương thì sao có thể ở chung một mái nhà?

Khó trách khi nhắc tới thê tử, ánh mắt Hoa Đình Phong đầy đau thương dường sợ thê tử sẽ không trở về. Nếu là phu thê bình thường khắc khẩu thì cần gì phải lo lắng như thế?

- Kiều Tâm, ngươi có thể giúp ta giết Hoa Đình Phong không? Nữ tử đột nhiên nói

- Ta... Nàng hơi khó nghĩ.

Mạng này là tỷ tỷ cứu về đương nhiên là phải nghe lời tỷ tỷ, huống chi Hoa Đình Phong kia đáng giết như thế nhưng... không hiểu vì sao, nàng có chút không nỡ.

Kì quái, vì sao lại có ý nghĩ này? Chẳng lẽ vì hắn rất đẹp nên luyến tiếc sao?

Đúng, nhất định là như vậy, cho tới giờ nàng vẫn luôn yêu mến cái đẹp, giết chết Hoa Đình Phong cũng như đập vỡ một bình hoa đẹp, sao nàng không tiếc?

- Nhưng sao ta giết hắn được?

Kiều Tâm nói quanh co

- Vô công hắn rất lợi hại, ta lại chẳng biết gì

- À! Nữ tử cười lạnh: – ngươi có biết vì sao lúc này Tây Thành Vương phủ chiêu mộ nhiều tú nương như vậy không?

- Không biết. Vì sao? Kiều Tâm lắc đầu.
- Người nghĩ lại xem, mấy ngày nay người thêu cái gì? Dùng màu sắc gì?
- Ủm... có rồng có phượng, có mẫu đơn... dùng chỉ vàng
- Suy nghĩ một chút, nàng ngẩng đầu:
- Chẳng lẽ là dâng cho đương kim Hoàng thượng?
- Không, là Hoàng thượng và Hoàng hậu sắp tới Nhạc Dương tuần du
- Cái gì? Sao ta không nghe nói gì hết?
- Việc này phải giữ bí mật, vì an toàn của Hoàng thượng và Hoàng hậu nên không cho dân chúng bình thường biết
- Lam tỷ tỷ, Kiều Tâm có chuyện không rõ... bỗng nhiên nàng nghĩ tới một chuyện.
- Có việc gì cứ hỏi
- Tỷ đã là biểu muội của Hoàng thượng, chỉ cần nói cho Hoàng thượng Hoa Đình Phong là gian tế Bắc Lương là được, Hoàng thượng tự nhiên sẽ giết hắn... cần gì... cần gì phải tự mình báo thù. Nàng ấp a ấp úng hỏi.
- Hoàng thượng sớm biết hắn là gian tế
- Nhưng vậy sao còn không xử lý hắn
- Bởi vì không biết khi Hoàng thượng đăng cơ hắn đã làm gì khiến Hoàng thượng nghĩ hắn đã bỏ Bắc Lương theo Nam Chu, vì thế phong hắn làm Tây Thành vương, ban thưởng Nhạc Dương.
- Tỷ tỷ, vì sao người không đem việc hắn giết hại bá phụ bá mẫu nói cho Hoàng thượng? Bá mẫu dù sao cũng là dì ruột của Hoàng thượng, chẳng lẽ Hoàng thượng không báo thù cho người thân sao
- Việc này nói thì thật dài....nữ tử khẽ thở dài: – chỉ trách thân phận khi trước của ta.
- Thân phận?
- Kiều Tâm, người có biết... trước kia ta từng là vị hôn thê của Hoàng thượng.
- Hả? Nàng trở mắt.
- Thứ nhất, Hoa Đình Phong rất biết cách nói những lời hoa ngôn xảo ngữ, hắn nói dối khiến Hoàng thượng tin rằng cha mẹ ta gặp cướp mà chết. Thứ hai, quả thực ta không có chứng cứ. Thứ ba,... ta không có cơ hội gặp Hoàng thượng.
- Không có cơ hội gặp Hoàng thượng? Vì sao?
- Vì Hoàng hậu
- Nữ tử cười chua xót:
- Hoàng hậu lòng dạ hẹp hòi, cho rằng ta vẫn lưu luyến Hoàng thượng nên mỗi lần tiến cung nàng đều ngăn cản ta diện thánh... mấy lần dâng thư lên Hoàng thượng cũng bị nàng chặn lại, lén đốt đi...
- Thế gian khen Hoàng hậu tài đức, trí tuệ, không ngờ nàng lại ghen tuông như thế. Kiều Tâm bênh vực kẻ yếu
- Kiều Tâm, người vẫn nói mình không cha không mẹ, cô độc đau khổ... nhưng so với người, ta tuy có phu quân nhưng lại là kẻ thù giết cha mẹ, có biểu ca là thiên tử cao quý cũng không tin, không giúp ta, không gặp ta. Một người có nhà mà không thể về, một mình lưu lạc, thù lớn không thể báo, đêm không thể ngủ... Kiều Tâm, so với người đơn thuần ngây thơ, ta chẳng phải là đau khổ gấp bội? Nữ tử áo đen lặng lẽ thở dài.
- Tỷ tỷ... Kiều Tâm nghẹn ngào: – Người, người yên tâm... ta nhất định giúp người, nhất định.
- Ta đã nghĩ ra cách báo thù, Kiều Tâm, người lại đây ta nói cho người

- Vâng.

Nếu đã đồng ý thì phải nghe lời tỷ tỷ

- Tiểu thư, có thầy tướng số kia rất giỏi, có muốn tới xin quẻ không?

Một giọng nói hân hoan truyền đến, đầy ý giật dây

- Hôm nay chúng ta đến chùa dâng hương chứ không phải đi xem tướng số

Nữ tử mặc trang phục hoa lệ kéo váy, chậm rãi bước xuống bậc thang trước cửa chùa, bình thần nói:

- Huống chi ta cũng không để ý đến mấy chuyện tướng mệnh này.

- Tiểu thư, lời này sai rồi. Nha hoàn cãi lại: – nếu người không để ý đến số mệnh thì cần gì tới chùa dâng hương, cầu nguyện?

- Ta dâng hương là cầu phúc cho cha mẹ, bất kể có linh hay không cũng chỉ cần lòng được bình an. Mà tướng số bói toán, lại có mong chờ, một lòng hi vọng sẽ được sống tốt, tâm sao được bình an?

Nữ tử mặc trang phục hoa lệ cười nói:

- Phàm là những việc ảnh hưởng đến tâm lý ta sẽ không làm

- Nhưng thầy tướng đó thực sự rất linh.

Nha hoàn kia vội vã đến dậm chân.

- Lần trước ta làm rơi chiếc vòng tay, hỏi hắc có tìm được không, hắc nói vòng tay ở bên cạnh giếng, sau này về phủ, quả thực ta tìm được chiếc vòng bên giếng.

- Nhưng thế càng không nên xem. Nữ tử kiên quyết lắc đầu: – nếu tính ra kết quả không tốt chẳng phải sẽ sợ hãi lắm sao?

- Cô nương!

Đang lúc hai chủ tớ tranh luận, bỗng nhiên một lão già râu dài đi tới cản đường đi của bọn họ:

- Cô nương, xin dừng bước.

- Tiên sinh, người đang nói tiểu thư nhà ta sao?

Tiểu nha đầu vừa thấy lão già kia thì mừng rỡ, quay người kéo kéo áo chủ nhân, mặt mày hớn hờ:

- Tiểu thư, đây chính là thầy bói mà ta nói đó, hắc chủ động đến đây chào hỏi cùng chúng ta, chắc hắc có chuyện muốn nói cho chúng ta

Nữ tử thần nhiên gật đầu với lão già, không thân thiện hỏi:

- Không biết tiên sinh có gì chỉ giáo?

- Cô nương, hôm nay người có họa, phải chú ý cẩn thận. Lão già nói nghiêm túc

- Tiểu Ngọc, lấy mấy lạng bạc cho lão nhân gia uống rượu

Nữ tử ngẩng đầu mà bước, đi thẳng về phía trước, căn bản không để ý đến hắc

- Cô nương không tin ta? Lão già kia tức giận.

- Lão nhân gia, cầm bạc rồi đi thôi, hôm nay ta có phúc hay họa đều không liên quan đến người, cũng không phải người nói là có thể thành. Nữ tử cười khinh miệt.

- Tiểu thư, người không thể nói như thế với lão thần tiên.

Nha hoàn ở bên cạnh phát hoảng:

- Hắc thật sự rất giỏi, nếu tức giận làm gì đó thì người thăm rồi

- Lão phu không làm những việc ti tiện linh tinh đó, cô nương nếu không tin ta sẽ không lấy bạc của cô nương,

Lão già thâm trầm nói:

- Như vậy đi, ngoài lời tiên đoán hôm nay có chuyện, lão phu bói cho cô nương một quẻ miễn phí, nếu năm năm sau, quẻ này mất linh thì cô nương quay lại đây đánh tan quán này của lão phu.

- Năm năm sau? Nữ tử cười lớn: – ngày mai chẳng biết người sẽ đi đâu, năm năm sau ta tới đây có thể tìm người sao

- Lão phu ở đây bói toán đã hơn mười năm, mỗi ngày ba mươi quẻ, không thêm không bớt, chưa bao giờ đổi chỗ, cũng không ăn nói bừa bãi. Cô nương có thể đến gần đây hỏi thăm, nếu lão phu chỉ là kẻ lừa gạt, chỉ sợ sớm đã bị đuổi đi, chẳng cần chờ đến hôm nay

- Được, người đã nói vậy ta tạm thời tin người một lần. Nàng nhún vai: – người gieo một quẻ cho bốn cô nương

- Cô nương muốn hỏi chuyện gì?

- Ừm... Nữ tử hơi tự hỏi: – nữ tử tuổi tầm ta thường hỏi cái gì?

- Phần lớn là chuyện nhân duyên

- Được, ta cũng hỏi nhân duyên, người tính cho ta? Chỉ là bói toán thôi sao? Không cần đoán chữ hay rút thăm sao?

- Cái gì cũng không cần, số mệnh của cô nương sớm đã lộ rõ qua tướng mạo của cô nương rồi.

Lão già nhìn chằm chằm khuôn mặt của nữ tử.

- Được, vậy người nhìn bộ dáng của bốn cô nương cho kĩ. Nàng cười to: – nhìn thấy cái gì sao?

- Ta thấy cô nương sinh trong nhà phú quý, từ nhỏ không lo áo cơm, cũng không biết đau khổ chốn nhân gian nhưng sau này, trong ba, bốn năm sẽ có một đại kiếp nạn, nếu cô nương tránh được thì cả đời về sau sẽ mãi mãi bình an

- Không phải hỏi nhân duyên sao? Sao lại nói sang phúc họa? Nữ tử khiêu khích?

- Cô nương, họa đó là do chuyện nhân duyên mà ra

- Xin chỉ giáo thêm

- Cô nương tuy rằng phúc hậu nhưng không có duyên với nhà chồng, nếu cố gắng bên nhau sẽ gặp kiếp nạn.

- À! Vậy người xem cho ta phu quân tương lai là loại người gì?

- Phu quân tương lai của cô nương là người trong hoàng tộc.

Nàng như đang trêu đùa, kiểm tra hấn, hai mắt chớp chớp tinh nghịch.

- Cái gì? Sắc mặt nữ tử đại biến: – người... người rốt cuộc là ai? Là ai dạy người nói những lời này?

- Không có ai dạy lão phu, đều là lão phu nhìn tướng mạo của cô nương mà ra. Lão già khê cười: – cô nương có tướng phượng hoàng, có mệnh Vương phi.

- Người... nàng ghen hòng nhìn hấn, rốt cuộc nói không nên lời.

- Tiểu thư, ta đã nói hấn rất linh mà. Nha hoàn ở bên cười khê

- Là nha đầu nhà người làm trò quỷ đi? Nữ tử nhìn nàng: – nếu không người ngoài sao biết được...

- Trời đất chứng giám, Tiểu Ngọc ta không nói bất kì điều gì với lão tiên sinh.

Tiểu Ngọc vội giơ tay thề.

- Lấy mười lạng bạc cho hấn đi

Nữ tử mặc trang phục hoa quý nhất thời trở nên nôn nóng bất an, không dám nhìn lão già đang mỉm cười, như là gặp quỷ, vội vàng xuống núi.

Một chiếc xe ngựa chờ sẵn, xa phu thấy nàng đến lập tức đứng dậy, cung kính gọi:

- Đại tiểu thư

- Mau đưa ta về phủ. Đi vào trong xe, nữ tử ổn định lại tâm tình.

Nhưng một chuyện càng đáng sợ lại bất ngờ xảy ra, vừa ngồi vào chỗ, một thanh kiếm sắc bén kề bên cổ nàng, bàn tay lớn đen bưng miệng nàng lại.

- A....

Còn chưa kịp hô lớn miệng đã bị chặn lại.

- Đừng lên tiếng. Người đằng sau thấp giọng cảnh cáo: – chỉ cần ngươi không làm loạn, ta sẽ không làm hại đến ngươi.

- Ngươi... nữ tử hoảng sợ trừng mắt, định giãy ra nhưng không thể động đậy

- Bảo xa phu của ngươi mau chạy đi, nếu có người hỏi các ngươi là có thấy nam tử mặc áo đen thì nói hắn chạy về phía đông.

Người kia khẽ ra lệnh vào tai nàng.

- Tiểu thư, ngươi không sao chứ?

Lúc này, Tiểu Ngọc ở bên ngoài hỏi:

- Còn tức giận sao?

- Nếu đủ thông minh thì nói mình không sao?

- Ta...

Bàn tay bưng miệng nàng rời đi, lúc này nàng có thể hô cứu mạng nhưng đại đao kề cổ, đương nhiên không thể làm bừa, chỉ đành ngoan ngoãn nói:

- Ta không sao, mau về phủ.

Tiểu Ngọc đáp vâng, không lâu sau, xe ngựa bắt đầu lắc lư chuyển động.

Bên trong, nữ tử hoảng sợ, từ khi chào đời, nàng chưa từng sợ hãi như bây giờ. Giờ đã biết mùi vị, nàng không chỉ sợ thanh kiếm trên cổ mà còn càng sợ lời tiên đoán của lão già kia. Hắn nói hôm nay nàng gặp nạn, quả nhiên có, như vậy hắn nói sau này tương lai của nàng không lành chẳng lẽ cũng là thật?

Đang tâm phiền ý loạn, bỗng nhiên ở ngoài hình như có nhiều người đi tới, một trận vó ngựa dồn dập.

- Tiểu cô nương, có nhìn thấy một hắc y nhân bị thương đi qua đây?

Có người hỏi Tiểu Ngọc

- A? Hắc y nhân nào? Không thấy! Chỉ nghe Tiểu Ngọc hồn nhiên đáp.

- Trong xe này là ai ngồi?

- Đây đây đây, các ngươi không được vô lễ, trong xe là nhân vật cực tôn quý, đừng có dây vào. Tiểu Ngọc vội bảo vệ chủ nhân.

- Người tôn quý gì? Lão tử không tin, không bằng xem một chút

Trường kiếm giờ lên, màn xe sắp bị kéo lên, bên trong xe bỗng truyền đến tiếng nữ tử không giận mà phát uy:

- Ai làm ồn ở ngoài?

- Tiểu thư, cũng không biết là ai mà dám vô lễ với tiểu thư. Tiểu Ngọc giận dữ

Xốc màn xe lên, nữ tử cười tươi như nắng:

- Thì ra là Lý giáo úy, ta đang tự hỏi sao lại có giọng quen vậy! Sao vậy, Lý giáo úy ra cung có chuyện gì?

Người rút kiếm một thân nhung lụa, vốn đang kiêu ngạo nhưng nhìn thấy nàng thì lập tức mất khí thế, hần cười cười, xoay người xuống ngựa, quỳ xuống:

- Thì ra là tiểu thư, thuộc hạ đắc tội .

- Không cần đa lễ, các người cũng là vì công sự, sao ta trách tội? Sao rồi, đang bắt trọng phạm?

- À! Bọn thuộc hạ đều phụng chỉ làm việc, không có cấp trên dặn dò, không dám nhiều lời

- Được. Ta cũng không hỏi nhiều

Nữ tử trấn định

- Vừa rồi ta cũng nghe thấy, các người đang tìm hắc y nhân gì đó đúng không? Vừa rồi ta đến chùa dâng hương, khi xuống núi có thấy một hắc y nhân cưỡi ngựa chạy về hướng đông. Các người qua đó tìm xem sao.

- Đa tạ tiểu thư

Một đám kỵ sĩ mừng rỡ, ngàn ơn vạn tạ rồi đi, vó ngựa lại cuốn lên một lớp bụi.

Đợi bọn hần đi xa rồi nàng mới nói với người bịt mặt đằng sau:

- Bọn họ đã đi, người cũng đi được rồi!

- Phiền cô nương đưa ta đến chỗ phố xá sầm uất. Người nọ cúi đầu cười.

- Phố xá sầm uất.

Nàng nhú mày: – người cũng biết gần đây chính là kinh thành, những người đó là Ngự lâm quân trong hoàng cung, người trở về chẳng phải là tìm đường chết? Không bằng ta đưa người đi đường vòng, người tránh kinh thành mà đi.

- Nếu muốn về đương nhiên ta không sợ, đa tạ cô nương quan tâm. Giọng nói trở nên ôn hòa: – cũng không biết thân phận cô nương tôn quý như thế sao phải quan tâm đến kẻ phạm tội như ta

- Sao ta phải quan tâm người? Kiếm người đặt trên cổ ta, ta có thể làm khác sao? Nàng hừ nhẹ một tiếng.

- Cô nương tính cách ngay thẳng, tại hạ rất thích. Ý cười càng sâu.

- Ai cần người thích?

Hần đang đùa giỡn nàng sao? Buồn cười! Nàng giận dữ

- Nhân lúc bốn cô nương chưa tức giận người mau cút đi.

- Đa tạ ơn cứu mạng của cô nương, sau này tại hạ nhất định sẽ báo đáp

- Báo đáp?

Nàng như nghe chuyện lạ

- Ngay cả người thế nào ta cũng không biết, lúc này người chạy, sao ta tìm người đòi báo đáp? Được rồi, bớt rườm rà đi, mau lẩn đi, đừng ở đây giả mù sa mưa nữa

- Cô nương muốn nhìn ta sao? Chỉ cần quay lại là gặp

Hần nhẹ kéo khăn, giọng nói nhẹ nhàng

- Ta thật muốn xem đạo tặc như người trông thế nào

Nàng nghiêng răng nghiêng lợi quay mặt lại nhưng kinh ngạc. Vạn vạn không ngờ đạo tặc bị Ngự lâm quân truy bắt lại tuấn mỹ như thế. Nàng trợn mắt há hốc mồm, tim đập thình thịch.

Nàng nhớ rõ, lúc ấy nàng thấy rõ mặt hắn, khuôn mặt anh tuấn, tóc đen phủ dài như đóa quỳnh nở trong đêm, phát ra ánh sáng mê hồn.

Nàng nghĩ mình sẽ mãi mãi không quên đi khuôn mặt này nhưng giờ phút này, vì sao khuôn mặt ấy dần trở nên mờ hồ, giống như giọt nước rơi xuống bức tranh, dần nhòa đi, càng lúc càng mờ nhạt.

- A!!!!!!!!!!!!

Kiều Tâm đột nhiên ngồi bật dậy, phát hiện mọi thứ vừa rồi chỉ là một giấc mơ

Một giấc mơ kì lạ. Gần đây, nàng luôn mơ thấy nó, hết lần này tới lần khác.

Đây là chuyện từng xảy ra sao? Hay chỉ là một giấc mơ mà thôi?

Trong mơ, khi thì nàng là một nữ tử cao quý, khi thì là một linh hồn cô độc, nàng cũng không rõ mình là ai, mà chuyện xưa thì không ngừng tái diễn.

Còn cả khuôn mặt của nam tử kia, mỗi một lần, khi nàng quay đầu nhìn hắn vén khăn che mặt lên, giấc mộng lại biến mất

Nàng luôn không thấy rõ mặt hắn nhưng nàng nhớ rõ đó là khuôn mặt cực kì anh tuấn.

Rốt cuộc hắn là ai?

Ngày đó Nam Chu đế Mục Triễn cùng Hoàng hậu Thanh Toàn tới Nhạc Dương, bên ngoài vẫn bình tĩnh như thường. Mọi người chỉ thấy một đoàn lễ khách từ kinh thành tới bến tàu Đông Giang lên bờ, sau đó vào Tây Thành Vương phủ nhưng không ai biết, trong đoàn lễ khách có cả thiên tử.

Nhưng hạ nhân trong Tây Thành Vương phủ đều tự biết vị khách từ kinh thành tới này lai lịch bất phàm. Nếu không Tây Thành Vương gia đã không phải dọn dẹp, trang hoàng toàn bộ Vương phủ trước đó những ba tháng, còn đặc biệt chiêu mộ mười mấy tú nương đến thêu thùa, đem chần dệm trong phòng khách ở Đông viện thay đổi lại toàn bộ.

Đang lúc Vương phủ từ cao xuống thấp vì nghênh đón Mục Triễn mà bận rộn, Kiều Tâm chăm Tiểu Bạch lại chẳng có việc gì.

- Thơm quá

Nàng nhẹ nhàng đi vào phòng bếp, nhìn cao lương mỹ vị đầy bàn mà tán thưởng

Dư ma ma thấy là nàng thì tươi cười chào đón

Hiện giờ, trong vương phủ không ai không biết Kiều Tâm là “tân sủng” của Vương gia. Từ ngày nàng ấy vô tình gặp được Vương gia thì từ một tú nương mà trở thành Kiều cô nương ai ai cũng kính sợ.

Hiện giờ, nàng chỉ có hai việc, chơi đùa cùng Tiểu Bạch và nói chuyện với Vương gia.

Mọi người trong phủ đều lén bàn tán, chỉ e không lâu sau mọi người sẽ phải gọi Kiều cô nương là Trắc phi cũng nên. Ai nói Vương phi không ở phủ? Cho dù Vương gia có si tình đến đâu cũng không thể quanh năm suốt tháng không gặp mà vẫn chung tình.

- Kiều cô nương, đói rồi sao? Lại đây, lại đây, ở đây có điểm tâm thượng hạng là chuẩn bị cho khách từ kinh thành đến, đều dùng nguyên liệu quý nhất đó, ta lén cho người nếm trước

Dư ma ma vội bưng một chén mút quả đến trước mặt nàng.

- Ta không đói, là Tiểu Bạch đói

Kiều Tâm đặt con mèo lên bàn:

- Phiền ma ma chọn một con cá lớn, không ướp muối hấp cho nó ăn

- Cô nương tới vừa khéo, hôm nay có cá vược, Tiểu Bạch đúng là có lộc ăn.

- Cá vược? Kiều Tâm ngăn ra: – Chúng ta không có loại cá này, nhất định là vận chuyển từ xa đến, rất quý đúng không?

- Thế thì có cách gì, lần này chiêu đãi khách quý, Vương gia sai cái gì cũng phải là tốt nhất

Dư ma ma xột ruột nói:

- Ta xem chỉ tiêu mấy ngày nay trong phủ, bạc ra ào ào, chỉ sợ hoàng cung cũng chưa xa xỉ như thế.

- Người tới rót cuộc là ai vậy? Kiều Tâm làm bộ tò mò hỏi: – sao Vương gia lại hậu đãi bọn họ như vậy?

- Nghe nói đây là bằng hữu cũ của Vương gia khi người còn buôn bán ở kinh thành, dù sao chắc chắn là lai lịch bất phàm...

Dư ma ma thần bí nói thầm vào tai nàng, khẽ nói:

- Có người nói, người tới không phải là ai khác mà chính là đương kim hoàng đế cùng hoàng hậu.

- Cái gì? Nàng kinh ngạc mở to mắt: – Hoàng thượng và Hoàng hậu?

- Đây đều là hạ nhân chúng ta đoán, cũng không biết thật giả. Nếu Kiều cô nương muốn biết thì tự đi hỏi Vương gia đi, hấn sủng ái người như vậy, nhất định sẽ nói cho người. Dư ma ma cười đùa

- Ma ma đừng trêu đùa ta, ta sao dám hỏi. Nàng e lệ cúi đầu: – Nhưng nếu thật sự là thiên tử giá lâm... Kiều Tâm rất muốn được thấy long nhan

- Thế thì có gì khó? Kiều cô nương giờ có thể tự do đi lại trong phủ, hôm ấy đến hoa viên đi dạo nhất định sẽ gặp.

- Kiều Tâm dù được Vương gia yêu quý nhưng cũng không thể được sủng mà kiêu, làm Vương gia phiền phức thì sao? Vạn nhất mạo phạm thiên tử, liên lụy Vương gia bị thánh thượng trách tội thì không hay

- Cũng đúng.. Dư ma ma gật đầu

- Cho nên... Kiều Tâm có chuyện muốn xin ma ma

- Cô nương có việc gì cứ nói

- Kiều Tâm muốn thấy thiên tử nhưng không có lí do... không bằng để Kiều Tâm làm nha đầu dâng trà, lên ở bên xem thiên tử thế nào, vừa được thỏa lòng lại không kinh động người khác, vẹn cả đôi đường. Nàng nghĩ ra kế sách.

- Ý này không tệ. Dư ma ma có chút do dự: – nhưng Vương gia vẫn đi cùng khách quý, nếu hấn thấy lão thân để cô nương làm việc bưng trà rót nước thì chẳng phải sẽ đánh đòn lão thân

- Yên tâm, ta sẽ giải thích với Vương gia? Kiều Tâm nói.

- Vậy... vậy được. Cuối cùng Dư ma ma đồng ý: – Trong ấm vừa đun xong trà táo đỏ, ta vừa định sai người bưng lên, nếu cô nương đồng ý làm mấy việc này thì...

- Vậy cảm ơn ma ma. Kiều Tâm vội nói, sợ đối phương đổi ý.

Ha ha, nàng đâu phải là muốn nhìn long nhan, chủ động bưng trà chỉ là làm chuyện xấu mà thôi

Ra khỏi phòng bếp, đến góc hoa viên, nhân lúc xung quanh không ai, nàng lẳng lặng lấy một gói thuốc bột đổ vào chén trà.

Thuốc này không phải là thuốc độc mà là thuốc xổ

Nam Chu đế Mục Triễn vi hành Nhạc Dương, thân là người đứng đầu, Hoa Đình Phong đương nhiên phải phụ trách sự an toàn của Hoàng thượng. Nếu Hoàng thượng bị thổ tả thì có thể trị tội hấn không?

Hừ hừ, Hoa Đình Phong ơi Hoa Đình Phong, người giết cả nhà Lam tỷ tỷ, một bao thuốc xổ này chỉ là bước đầu trong kế hoạch mà thôi.

Nhìn thuốc bột dần hòa tan trong chén trà trở thành vô sắc vô vị, tâm tình nàng khoái trá theo.

3. Chương 3

Vừa mới dâng trà đến cửa phòng Đông viện đã nghe được trận cười sang sảng.

- Đình Phong, không ngờ tiểu tử nhà ngươi cũng có ngày hôm nay, chuyển đi lần này đúng là không tồi, có trò hay để xem rồi. Một nam tử sung sướng nói.

- Mục Triễn, chàng mừng vui khi thấy người gặp họa, xem Đình Phong giờ không hoảng hốt, còn có thể nhàn nhã vẽ tranh thì chắc chắn là hẳn đã có đối sách. Một nữ tử nói dịu dàng như sương khói

- Giờ hẳn ném chuột sợ vỡ đồ, bị đối phương trói tay trói chân, cho dù có cách chỉ sợ cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ thôi.

- Vậy sao? Hay chúng ta đánh cược đi...

Nữ tử nói chưa xong bỗng phát hiện Kiều Tâm đứng ở cửa thì không khỏi giật mình

Nam tử khi nãy đang cười cũng nhất thời cứng đờ, hai mắt nhìn nàng, không khí bên trong thoáng chốc trở nên quỷ dị, ngưng ngừng.

Hoa Đình Phong đang vẽ tranh, đang vẽ tranh mỹ nữ, dung nhan ái thiếp hẳn giờ đã có chút mặt mày, thanh tú vô cùng.

Hắn thấy bốn phía yên lặng thì nghi ngờ xoay người, thoáng nhìn thấy Kiều Tâm thì có chút kinh hoảng.

- Tham kiến Vương gia

Ba người này vô cùng khó hiểu còn Kiều Tâm vẫn thản nhiên tiến vào:

- Nô tỳ dâng trà

- Nàng... Đầu bút Hoa Đình Phong run lên: – Ai bảo nàng làm chuyện này?

- Hồi bẩm Vương gia, trong phủ có khách quý, mọi người đều bận rộn, Kiều Tâm nhàn rỗi nên giúp mọi người chút việc thôi

Lời nói dối đã chuẩn bị sẵn giờ nói ra vô cùng lưu loát.

- Đình Phong, đây là nha hoàn người mới nạp sao? Trước kia sao chưa từng gặp?

Nam tử khi nãy hơi giật mình rồi lại thoải mái cười, hồi đầu ẩn ý

Kiều Tâm lặng lẽ ngẩng đầu nhìn hắn.

Hắn hẳn là đương kim tiên tử Nam Chu quốc Mục Triễn? Khuôn mặt tuần tú vẫn còn rất trẻ. Trong tưởng tượng của nàng, hoàng đế đều già như trong kịch vậy, râu dài phát phơ, không ngờ lại anh tuấn, trẻ tuổi như thế...

Đứng bên Nam Chu để hẳn là Hoàng hậu Thanh Toàn?

Theo Lam tỷ tỷ miêu tả, đây là một nữ nhân ngang bướng, kiêu căng, ghen tuông nhưng nhìn nữ tử tú lệ, mặc quần lụa mỏng màu xanh chẳng có chút nào là người kiêu ngạo.

Không giống... cảnh trước mắt hoàn toàn không giống dự đoán của nàng.

- Đúng là một nữ hài tử lanh lợi

Tô Thanh Toàn không nề hà, tự tay nâng Kiều Tâm đứng dậy, nhìn nàng như đánh giá hồi lâu, trong mắt là ý cười thân thiết, dịu dàng hỏi:

- Người dùng gì pha trà cho chúng ta vậy

- Là... là trà táo đỏ. Kiều Tâm nghi hoặc, nhỏ giọng đáp

- Trà táo đỏ có tác dụng dưỡng nhan, ta rất thích. Mang lại đây, để ta uống thử xem.

Nàng bưng một chung trà, đưa tới bên miệng, vừa định uống thì hơi dừng lại, nhíu mày.

Không ổn rồi! Chẳng lẽ nàng phát hiện điều gì? Kiều Tâm cả kinh

May mà chỉ là sợ bóng sợ gió, Tô Thanh Toàn chỉ hơi do dự rồi nháy mắt đã uống cạn chung trà.

- Ai da, đã lâu rồi không được uống trà táo đỏ ngon như vậy, còn ngon hơn trong kinh thành

Lấy khăn lau miệng, Tô Thanh Toàn tán thưởng, ánh mắt thâm thúy nhìn thẳng Kiều Tâm:

- Cô nương, trà này là người pha?

- Không, là đầu bếp pha, ta chỉ giúp đưa tới thôi.

Có tật giật mình, nàng lo lắng đáp

- Vừa khéo, thời gian ta uống thuốc cũng đến, nơi này còn một chung trà, để đó để ta uống thuốc đi

Thanh Toàn nói càng khiến Kiều Tâm kinh hãi.

- Đừng đừng...

Trời ạ, uống liền hai chén trà đầy thuốc xổ chẳng phải là chết người sao? Nàng vốn chỉ là định giáo huấn Hoa Đình Phong chứ không muốn mưu sát! Kiều Tâm liên tục xua tay, nhưng lại không biết nên ngăn cản thế nào.

- Sao thế? Thanh Toàn nhìn nàng cười: – Tiếc ta sao?

- Vị khách kia còn chưa uống...

Kiều Tâm bất an nhìn về phía Mục Triễn.

- A Di, nàng không thoải mái sao?

Vừa nghe nói, Mục Triễn biến sắc, nhất thời gọi tên cũ của thê tử:

- Uống thuốc gì? Sao chưa từng nghe nàng nói qua?

- Không có chuyện gì? Chỉ là hôm qua hơi nhiễm phong hàn, uống thuốc là tốt rồi, biết chàng lo lắng nên không dám nói cho chàng

Nàng nói có lệ với phu quân hai câu rồi xoay người nói với Kiều Tâm:

- Tướng công ta không thích uống trà táo đỏ, kêu phòng bếp pha trà long tỉnh cho chàng

- Nàng thật sự không sao chứ? Mục Triễn vẫn không yên lòng

- Không sao mà!

Thanh Toàn hờn dỗi trừng mắt nhìn hấn, sau đó lấy ra một viên thuốc màu hồng trong túi gấm ra, uống thêm một chung trà toàn thuốc xổ, sau đó nhìn Kiều Tâm đang hoảng hốt.

- Nô tỳ đến phòng bếp bảo bọn họ pha trà Long Tỉnh.

Chân run run, nàng thực sự sợ hãi

- Chờ đã. Một giọng nói đột nhiên vang lên

- A! Nàng thiếu chút nữa té ngã

Hoa Đình Phong gác bút vẽ, xoay người nhìn nàng, yên lặng một lát rồi nói với nàng:

- Nếu nàng thích bưng trà đưa cơm như vậy thì không bằng ngày mai đưa cơm đến Tây giao đi?

- Đưa cơm? Nàng thấy đầu ong ong: – Đưa... cho ai?

- Ta. Hấn nói rõ ràng

- A!

Hấn có ý gì? Để từ nay về sau nàng phụ trách đưa cơm cho hấn sao? Vì sao đột nhiên quyết định như thế, chẳng lẽ vừa rồi phát hiện nàng có lòng bất chính mà muốn đích thân theo dõi nàng sao?

Huống hồ chẳng lẽ từ mai hấn sẽ đến Tây giao ở sao? Sao có thể bỏ qua khách nhân tôn quý này không tiếp đón mà một mình chạy đến Tây giao? Hấn rốt cuộc muốn làm gì?

Những câu hỏi không có lời đáp liên tiếp đặt ra trong lòng nàng, đành khúm núm gật đầu. Bàn cờ này, chỉ có thể đi bước nào tính bước đó mà thôi

Nhưng khiến nàng ngạc nhiên hơn là chuyện sau đó. Vốn tưởng Hoàng hậu uống hai chén trà pha thuốc xổ đó tối nay chắc chắn sẽ khiến vương phủ gà bay chó sủa nhưng chờ rồi đợi, đến nửa đêm Đông sương vẫn không chút động tĩnh.

Thanh Toàn khỏe mạnh, chẳng hề có triệu chứng đi tả

Nàng cau mày đi đi lại lại trong phòng. Không đúng, rõ ràng thấy nàng uống toàn bộ nước trà sao lại bình yên vô sự? Chẳng lẽ..... Là bao thuốc xổ có vấn đề?

Chẳng lẽ mua phải thuốc giả

Đúng đúng đúng, nhất định là như vậy, nếu không thì không thể giải thích được.

Nàng không khỏi dấm ngực, dậm chân, hối hận mình tham rẻ mà tùy tiện mua đồ trên đường

Lần sau làm chuyện này nhất định phải bảo Lam tỷ tỷ chuẩn bị thuốc cho nàng, không được tự tiện làm, giờ người bán đồ giả rất nhiều, hừ, phí mất hai lượng bạc của nàng (made in China ^^)

Kiều Tâm chưa bao giờ đến Tây Giao, chỉ nghe mọi người nói Tây Giao chẳng có gì đẹp. Nhưng khi nàng tới đây mới phát hiện mọi người nói không đúng. Nơi này có núi non, chim chóc, cây hoa, lại có ruộng lúa xanh mướt trải rộng, còn có dòng suối trong lành vắt ngang khiến người ta có cảm giác nhẹ nhàng, thoải mái.

Kiều Tâm mang theo cặp lồng đựng đồ ăn, đi dọc theo bờ ruộng, phần khích đi vào biệt viện ở Tây Giao

Nàng vốn tưởng ở đây có một tòa biệt viện hoa mỹ, không ngờ vừa nhìn đã há hốc mồm ngạc nhiên.

Nơi này cũng chỉ có một gian nhà tranh năm gian, giống một nhà nông tầm thường.

Trước nhà tranh, bên ruộng nước có một người mặc áo tơ đang tắt bện làm gì đó. Nàng tiến lên, có chút do dự hỏi:

- Này! Xin hỏi Tây Thành Vương gia ở đây sao?

Không phải nàng đi nhầm chứ?

- Cuối cùng nàng cũng đến, ta sắp chết đói rồi. Người nọ xoay người cười.

- Vương...Vương gia. Kiều Tâm thiếu chút nữa té ngã

Người trước mặt mặc áo tơ, trông như nông dân chính là Hoa Đình Phong phong độ, nho nhã thường ngày sao?

- Thất thần làm gì? Trông ta rất kì quái sao?

Kéo ống quần, Hoa Đình Phong nhếch môi người

- Ừm... Vương gia như thế này trông rất... bình dị, gần gũi

Nghĩ nửa ngày nàng mới phun ra được mấy từ này.

- Nàng tới vừa khéo, xem xem phát minh của ta này.

Hấn cao hứng chỉ vào cỗ máy quái lạ ở bên cạnh.

- đây là cái gì? Kiều Tâm hiếu kì hỏi

Nhìn như đồ chơi trẻ em, có một chiếc thùng gỗ to, trên đó còn gắn một cây gỗ dài không biết để làm gì, đúng là khiến người ta khó mà tưởng tượng

- Đây là guồng nước. Hoa Đình Phong giải thích

- Guồng nước? Nàng mở to mắt: – Vương gia, ngài đừng gạt ta, guồng nước có bánh xe, nhưng cái này lại chẳng có gì cả.

- Nó có tác dụng tương tự guồng nước, đều là để đưa nước từ thấp lên cao, để tưới nước cho đồng ruộng

- Nếu đã có guồng nước thì cần gì cái này?

- Nhưng khi thời tiết khô hạn, nước sông không đủ, guồng nước hoàn toàn không thể hoạt động, không có tác dụng.

- Vậy dùng máy xay gió, máy xay gió giúp guồng nước hoạt động

- Vạn nhất lúc đó không có gì

- Thì... có thể dùng trâu bò kéo, trước kia ta từng thấy chỗ không có gió mà thiếu nước, không ít dân chúng dùng trâu bò kéo là được.

- Sức trâu bò có hạn, huống hồ không phải nhà nào cũng có trâu bò khỏe mạnh

Hoa Đình Phong lắc đầu phản đối:

- Ta muốn tạo được một thứ vừa tiện mà công dụng tốt, không phải sợ thiếu nước hay dùng sức trâu, sức gió, làm cho dân chúng quanh năm không phải lo lắng chuyện tưới nước cho đồng ruộng.

- Vậy cái thùng gỗ này dùng như thế nào?

Kiều Tâm cảm thấy kì lạ

- Rất đơn giản, chỉ cần kéo cái cần gỗ này lên thì nước sẽ tự động dâng lên, đây là bởi vì trong thùng có khí, sức của không khí không thể coi thường, có thể bơm nước, đến lúc đó chúng ta đưa máy bơm này để cung cấp nước cho đồng ruộng. Cái này còn có thể dùng để lấy nước giếng nữa! Vạn nhất đại hạn, có thể bơm được cả nước ngầm, không phải là rất tốt sao? (Cái bơm nước dùng cần bật lên bật xuống ngày xưa ấy)

Hắn rất tự hào vì phát minh của mình.

- Khí? Tức cái gì? (một là không khí, hai là tức giận, cùng âm khác nghĩa), đang tốt lành thùng gỗ sao lại tức giận?

- Thế gian này có loại khí mà chúng ta không sờ, không thấy được, ở xung quanh chúng ta, chỉ cần biết lợi dụng thì sẽ tạo được những kết quả không ngờ.

- Đây hình như là vấn đề phức tạp, tiểu nha đầu ta chỉ chốc lát không thể hiểu được.

Nàng cau mày, lúc hiểu lúc không:

- Ta chỉ muốn biết, Vương gia đang yên đang lành chạy đến Tây giao nghiên cứu “tức giận” cái gì?

- Bởi vì ta là phản đồ của Bắc Lương quốc

Hắn cười đáp nhưng nụ cười có sự chua xót

- Hả! Chuyện này.... Chuyện này liên quan gì đến phản đồ Bắc Lương quốc?

Người này cũng thật lạ, làm gì có ai tự nhận mình là phản đồ? Người khác làm chuyện này che dấu còn chẳng kịp, hắn thì lại thần nhiên nhận tội, nhưng lại nhận tội trước mặt tiểu nha đầu chẳng quá quen thân gì như nàng.

- Nàng hẳn nghe nói chuyện ta là phản đồ Bắc Lương quốc chứ? Hắn lại nói

- A? Ta...

Trong chốc lát, nàng cũng không biết nói thế nào:

- Quả thực ta từng nghe nói Vương gia là người Bắc Lương ...!

- Ta không chỉ là người Bắc Lương mà còn là cháu của Hoàng hậu, danh Tây Thành Vương gia vốn là phong hào của ta khi ở Bắc Lương, sau này ta theo Nam Chu, Nam Chu để ban tặng phong hào đó cho ta, coi như là một cách đồng cảm với ta

Hoa Đình Phong cởi áo tơ, ngồi bên mép ruộng, nhìn xa xăm:

- Nàng không hỏi vì sao ta phản bội tổ quốc mình sao?

- Ô!... Kiều Tâm cắn cắn môi: – Chắc Bắc Lương quốc không tốt nên Vương gia bỏ ta theo chính?

- Quốc gia mình không tốt thì hẳn là nghĩ cách thay đổi chứ không phải phản bội nó, huống chi Bắc Lương quốc cũng không tồi tệ như thế

- Vậy... chắc không phải vì vinh hoa phú quý chứ? Nàng le lưỡi

- Ta vì một nữ nhân. Hắn buồn bã nói ra đáp án

- Vì Vương phi? Nàng bật ra

- Còn ai vào đây nữa? Hắn nhìn nàng thật sâu, gật đầu

Nếu vì Lam tỷ tỷ mà phản bội tổ quốc thì sao còn phải giết cả nhà tỷ tỷ

Nam nhân này rốt cuộc là nói thật hay đùa? Vì sao trong lời nói lại có nhiều mâu thuẫn như thế?

Nhưng ánh mắt, lời nói của hắn lại không giống nói dối...

- Ta tuy phản bội Bắc Lương về phía Nam Chu nhưng không góp sức cho triều đình Nam Chu, đây coi như là lời xin lỗi với cố quốc. Nam Chu để thông cảm tâm tình của ta, ban thưởng Nhạc Dương cho ta, cho ta rời xa kinh thành. Nhưng ta dù thế cũng không thể cả đời làm kẻ nhu nhược, cũng phải nghĩ cách gì đó để giúp dân chúng

- Cho nên Vương gia phát minh ra máy bơm nước này? Kiều Tâm chợt hiểu ra, vỗ tay nói

- Đúng.

Thấy nàng hiểu ý mình, hắn mỉm cười đáp:

- Kế sách trị quốc sẽ có lợi với một nước nhưng lại hại nước khác. Nhưng công cụ tưới nước, bất luận là cho nước nào cũng đều có lợi. Thứ ta muốn làm là lợi cho dân chúng khắp thiên hạ, bất luận là Bắc Lương hay Nam Chu.

Trong phút chốc, Kiều Tâm không nói nên lời, trong lòng cảm động.

Nàng không hiểu đạo lý lớn gì đó, cũng hoàn toàn không biết gì về chính trị, nhưng nàng biết, nam tử trước mặt này nói những lời tâm huyết của hắn, đáng để nàng khâm phục.

Kì lạ, Hoa Đình Phong trong miệng Lam tỷ tỷ không phải là một kẻ hung ác, nham hiểm, ngoan độc, giết người, phản quốc, không việc ác nào không làm sao?

Vì sao những gì nàng thấy lại chỉ là một quân tử trí tuệ, hào phóng, khí độ bất phàm?

Rốt cuộc là sai ở đâu?

- Qua hai ngày nữa, bằng hữu ở kinh thành của ta sẽ đến xem máy bơm nước này

Hoa Đình Phong lại nói:

- Hi vọng lúc đó không có gì sai sót?

- Sao thế, vị bằng hữu đó cũng biết người phát minh ra cái này?

- Đúng rồi, thật ra cái này là nhờ sự giúp đỡ của hắn mà hoàn thành, trước đó hẳn cho ta không ít nông cụ, còn giúp ta nhiều tiền bạc để nghiên cứu nó

Thì ra là thế.

Nàng rốt cục đã hiểu vì sao Hoa Đình Phong bỏ mặc khách quý mà chạy đến Tây Giao. Hắn là để trưng bày thành quả cho Nam Chu để nên đến đây làm thí nghiệm cuối cùng để đảm bảo không có gì sai sót. Như vậy, sau đó Nam Chu để sẽ đưa loại máy này ra thiên hạ, lợi nước lợi dân.

Nhưng nếu thất bại? Nam Chu để sẽ trách hắn sao?

Trên bầu trời mây đen vần vũ dường như có thể mưa lớn bất cứ khi nào, khiến người bức bối. Kiều Tâm đẩy cửa sổ nhìn về phía Tây Giao, nàng vốn dĩ phải vui vẻ nhưng không vui nổi, trong mắt đầy lo lắng.

Tuy rằng vẫn tự nói với chính mình, chuyện nàng làm đều là thiên kinh địa nghĩa, Hoa Đình Phong phụ lòng Lam tỷ tỷ nên nàng báo thù cho tỷ tỷ, bất luận làm gì cũng không quá đáng. Nhưng giờ, lần đầu tiên nàng nghi ngờ quyết định của bản thân...

Nam Chu để hôm nay muốn cùng Hoàng hậu đến Tây Giao để xem xét máy bơm nước kia, nhưng nàng biết họ sẽ không xem được gì vì cỗ máy đó nàng đã lên phá hủy

Hoa Đình Phong từng nói cho nàng, máy đó muốn vận hành phải có khí, hôm qua, nhân lúc hắn không để ý, nàng lên làm vài động tác khiến máy có vấn đề.

Lần này Nam Chu để vì cỗ máy này mà bỏ tiền bỏ sức, bỏ cả quốc gia đại sự, ngàn dặm xa xôi đến Nhạc Dương. Nếu cuối cùng phát hiện nó hoàn toàn vô dụng thì sẽ thế nào

Nhẹ thì long nhan giận dữ, trách cứ Hoa Đình Phong một phen, nặng thì... nói không chừng sẽ không tin tưởng Hoa Đình Phong nữa.

Làm hắn bị nhục vốn là kế hoạch của nàng và Lam tỷ tỷ, giờ kế hoạch thành công nàng vốn phải vui vẻ nhưng sao nàng lại thấy lo lắng, hổ thẹn?

Nàng không hỏi cũng biết, nếu chiếc máy bơm nước nó thành công thì sẽ là chuyện lợi cho nước cho dân, bởi vậy nàng và Lam tỷ tỷ không nên vì bản thân mà không để ý đến dân chúng trong thiên hạ mà gây tội nghiệt này

Nhưng việc đã đến nước này thì còn cách gì?

Đêm qua nàng thức trắng đêm, sáng nay bồi hồi ở trong phòng, lòng rối loạn, khó chịu vô cùng

- Kiều cô nương! Kiều cô nương

Bỗng nhiên ngoài cửa, Dư ma ma gọi nàng

- Ma ma, có chuyện gì sao? Đẩy cửa ra đã thấy Dư ma ma lo lắng bồn chồn, nàng biết nhất định xảy ra chuyện lớn.

Chẳng lẽ Nam Chu để đã đi xem máy móc kia, Hoa Đình Phong đã bị trách phạt?

- Kiều cô nương, người mau đến rừng ở Đông Giao xem sao, Vương gia đang ở đó. Dư ma ma khó nói

- Đông Giao? Vương gia chẳng phải đang ở Tây Giao sao?

- Ai! Việc này nói ra thật đau đầu, hôm nay vị bằng hữu của Vương gia nói muốn tới nhìn thứ Vương gia đã chế tạo ở Tây Giao. Đợi ở đó nửa ngày cũng không thấy bóng dáng Vương gia, sai người đi tìm mới biết Vương gia đang ở Đông Giao

- Đang tốt lành đến Đông Giao làm gì? Kiều Tâm kinh ngạc.

- Nghe nói là có người tìm thấy con bọ hiếm gặp ở Đông Giao, Vương gia vừa nghe đã vội đến đó tìm

- Bọ? Nàng suất thì ngã ngửa.

Hoa Đình Phong này bị nước vào não sao? Chuyện đại sự bỏ qua để đi tìm một con bọ?

- Kiều cô nương, mau đến khuyên Vương gia về đi, nếu không vị bằng hữu kia chờ lâu mất hứng.

- Được. Ta đi ngay! Mau bảo người dẫn đường

Nàng không nghĩ ngợi nhiều, lập tức gật đầu đồng ý.

Trên trời sấm nổ ầm ầm, lúc Kiều Tâm lên kiệu đã mang theo chiếc dù, vừa đến bìa rừng, chiếc ô phát huy tác dụng vì mưa bắt đầu xối xả.

Đang lúc giao mùa giữa xuân hè, trời không lạnh nhưng trong rừng cây, gió thổi lại thêm mưa lớn khiến Kiều Tâm rùng mình mấy lần.

Cuối cùng nàng đã tìm được Hoa Đình Phong.

Lúc này nhìn hấn khiến nàng sững sốt, so với ngày đó thấy hấn bên bờ ruộng còn đáng ngạc nhiên gấp bội. Chỉ thấy hấn ngồi xổm trên bùn, hai mắt chăm chú nhìn một điểm, để mặc mưa gió cũng không nhúc nhích.

Mưa làm ướt mặt hấn, thấm ướt áo hấn, nước bùn dính đầy trên giày hấn... trong ấn tượng của Kiều Tâm, hấn là một Vương gia luôn thông dong mỉm cười, lúc này chỉ thấy hấn thật nản lòng, dường như cơn mưa mài mòn ý chí của hấn vậy.

Nhưng nàng biết, không phải vì mưa gió.

- Vương gia...

Nàng đi tới phía sau hấn, che ô cho hấn, khẽ gọi.

- Nàng đến rồi...

Dường như hấn biết là nàng, khẽ cười nhưng ý cười đầy sự chua xót.

- Lại đây, giúp ta đếm xem trên lưng con bọ rùa này có mấy chấm, ta đếm đi đếm lại có hơi hoa mắt.

Rốt cuộc là con bọ gì mà làm hấn si mê đến thế?

Kiều Tâm cũng ngồi xổm xuống theo, nhìn con bọ kia.

Tuy rằng có mưa nhưng con bọ vẫn bình thản nấp trong khe đá, không bị sấm chớp làm hoảng sợ.

Đó cũng chỉ là một con bọ rùa bình thường, lưng có mấy chấm đỏ xinh đẹp.

- Chín chấm. Không cần đến nàng đáp: – là bọ rùa chín chấm?

- Thật sự là chín chấm sao? Hoa Đình Phong lẩm bẩm: – Nàng xem cho kỹ, không phải là tám chấm sao?

- A! Nàng bật cười: – Vương gia, người có thể chế tạo ra cỗ máy phức tạp như thế nhưng sao lại chẳng biết gì những chuyện đơn giản này thế?

- Sao ta lại không biết?

- Thế gian không có bọ rùa tám chấm, có chín chấm, mười chấm, mười ba, thậm chí mười bốn nhưng không có tám chấm.

- Thật sự không có sao? Hoa Đình Phong khổ sở lặp lại: – thực sự không có sao?

- Có lẽ... kiến thức của nô tỳ thiên cận chưa được thấy.

Không đành lòng nhìn hấn đau lòng, nàng không thể không an ủi.

Kỳ quái, nam nhân này sao lại để ý bọ rùa có mấy chấm?

- Trước kia có người nói với ta, nếu có thể tìm được bọ rùa tám chấm thì có thể thực hiện nguyện vọng trong lòng.

Hấn ngẩng đầu, ánh mắt hơi ướt nhìn nàng.

Thì ra là thế..... Hấn bỏ mặc quốc gia đại sự, mạo hiểm thất hẹn đi tìm một con bọ là vì ái ân của hấn.

Nếu chấp nhận tra tấn này thì sao trước kia mắc lỗi?

- Vương gia có tâm nguyện gì muốn hoàn thành sao?

Đôi mắt hấn khiến lòng nàng chấn động.

- Nàng đoán xem? Hấn không đáp, chỉ yên lặng nhìn nàng

- Là... là mong Vương phi sớm về sao? Nàng khẽ hỏi

- Xem ra nguyện vọng này của ta không thực hiện được... hấn hơi cười tự giễu: – như nàng nói đó, trên đời này không có bọ rùa tám chấm.

Đúng thế, nguyện vọng này của hấn quả thực khó mà thực hiện... giết cả nhà Lam tỷ tỷ còn mong được tha thứ sao?

Cho dù Lam tỷ tỷ có yêu thương hấn cũng không dễ dàng bỏ qua thù giết cha mẹ?

Hơn nữa cho dù Lam tỷ tỷ có thể tha thứ hấn, lại ở bên hấn nhưng đoạn kí ức đó có lẽ vĩnh viễn không thể nào biến mất? Hai người có chướng ngại cản giữa thì sao có thể thoải mái vui vẻ.

- Kiều Tâm, nếu thật sự có thể tìm được bọ rùa tám chấm, nàng có tâm nguyện gì không. Bỗng nhiên hấn hỏi lại nàng.

- Ta?

Nàng ngẩn ra, cúi đầu suy nghĩ rồi hồn nhiên cười:

- Nguyện vọng của ta người nghe rồi nhất định sẽ chê cười.

- Ta thề sẽ không cười, nàng nói ta nghe xem

- Ta... ta muốn ăn đại đồ ba

- Cái gì? Hoa Đình Phong ngạc nhiên: – đó là cái gì?

- Đó là một loại điểm tâm rất ngon, hình tròn tròn, gạo nếp bọc ngoài, trong đó nhồi nhân làm bằng rau thơm, thịt băm, mộc nhĩ, đậu phộng (củ lạc)... bởi vì hình dáng nên tên ngày xưa gọi là “đại đồ ba” , lúc ăn dùng nước dùng bằng xương hầm, thật đúng là mỹ vị nhân gian.

Nàng liếm liếm môi:

- Trước kia ở nhà, tỷ tỷ thường mua điểm tâm này cho ta ăn, một ngày không ăn ta không thiết cơm nước, đêm không thể ngủ...

- Nàng là quỷ ham ăn. Hấn dở khóc dở cười: – ta hỏi lý tưởng sống thì nàng lại nói cái gì điểm tâm cái gì... đúng là không có tiền đồ.

- Lý tưởng sống của ta là ngày nào cũng được ăn đại đồ ba

Nàng nhún vai:

- Ta sinh ra đã là tiểu nha đầu không có tiền đồ.

- Như thế cũng tốt...

Hấn chột lặng xuống, sau đó khẽ thở dài một hơi:

- Đơn giản một chút cũng thoải mái hơn một chút. Ta cũng mong nàng luôn như thế

- Mong ta mãi mãi không có tiền đồ? Kiều Tâm làm mặt quỷ với hấn

- Hy vọng nàng có thể luôn vô tư lự như thế này...

Không hiểu sao vẻ mặt hấn lại trở nên khổ sở, tựa như sợ nàng phát hiện, hấn hơi quay mặt đi, tránh ánh mắt của nàng

- Vương gia! Vương gia!

Gã sai vật canh giữ ở ngoài bìa rừng chạy vào cắt đứt cuộc trò chuyện của hai người.

Kiều Tâm cũng thấy may mắn khi hấn xông vào, không hiểu sao nàng không muốn thấy vẻ mặt đau khổ này của Hoa Đình Phong, tựa như vẻ mặt đó có khả năng lây truyền, khiến nàng cũng đau lòng

Lạ thật, hắn không vui vẻ chẳng phải là thứ nàng mong muốn sao? Vì sao phải mềm lòng với kẻ thù của tỷ tỷ như thế? Đúng là chẳng có tiền đồ.

- Chuyện gì?

Hoa Đình Phong hắng giọng hỏi gã sai vặt.

- Vương gia, mưa càng lúc càng lớn, trời cũng sắp tối, sợ bùn đất ở núi khó đi, chúng ta về phủ sớm thì hơn. Vừa rồi quản gia báo lại, bằng hữu ở kinh thành của người đã hồi phủ...

Trời sắp tối rồi sao? Kiều Tâm ngẩng đầu nhìn bầu trời, vì rừng cây che đi chỉ thấy sắc trời u ám tối đen, chẳng chút ánh sáng

- Vương gia, đúng là nên về sớm đi, con bộ rùa tám chấm nếu ở trong này thì hôm khác đến tìm cũng không muộn. Nàng cũng khuyên.

Nói thật, hôm nay nàng thật sự muốn cảm ơn con bộ không tồn tại đó, nếu không nhờ nó, Hoa Đình Phong sẽ không chạy qua Đông Dao, nếu không Nam Chu để chắc đã sớm phát hiện máy bơm nước bị nàng phá hoại rồi.

Giờ Hoa Đình Phong không đến theo hẹn, máy móc không người sử dụng thì Nam Chu để chỉ trách hắn tội thất hạn chứ không trách hắn vô năng lực. Huống chi, nhìn biểu hiện hắn si tình với biểu muội mình, có lẽ Hoàng thượng sẽ tha thứ cho hắn tội thất hẹn. Ngực hơi nhói lên, nàng cười tự giấu mình, còn khó coi hơn khóc.

4. Chương 4

Tối hôm đó, Kiều Tâm lại nằm mơ, trong giấc mơ, nàng lại biến thành cô gái mặc quần áo hoa lệ kia.

Nàng đang khóc, trong rừng rậm tăm tối, nàng ngồi xổm trên bùn, nước mắt thấm ướt vạt áo.

Có người chậm rãi tới gần, lặng im đứng sau nàng, trong mắt vô cùng đau đớn.

Nàng ngẩng đầu, hai mắt nhắm lệ mơ hồ nhìn thấy một vị công tử mặc cẩm y, ngọc bào, khuôn mặt tuấn tú vô cùng

- Vừa rồi lúc ta nói với bá phụ, bá mẫu... nàng ở ngoài cửa nghe thấy rồi? Hắn khẽ hỏi

- Ta sớm đã nghĩ ra

Nàng chưa xót mím cười:

- Sớm hay muộn biểu ca sẽ từ hôn, hắn chưa từng thích ta, chỉ coi ta là muội muội.

- Thật ra...

Hắn định an ủi nàng đôi câu nhưng lại không biết nên nói gì

Ngẩng đầu, nàng nhìn bầu trời xa xa, buồn bã nói:

- Có đôi lần ta đến kinh thành tìm hắn nhưng hắn luôn kiếm cớ tránh mặt... tuy rằng chúng ta có hôn ước nhưng ta luôn bất an, cảm thấy bất cứ lúc nào hắn cũng có thể rời đi...xem ra ta đoán quả không sai. Công tử, xin hãy nói thật cho ta, có phải biểu ca đã tìm được ý trung nhân?

Hắn vốn giỏi ăn nói nhưng giờ phút này lại không biết nên nói gì.

- Ta biết, nhất định là tìm được ý trung nhân rồi. Nàng thở dài: – Nếu không tìm được, có lẽ dưới áp lực của trưởng bối, biểu ca sẽ không vội từ hôn như thế... công tử, người đã nhìn thấy nữ tử đó chưa? Nàng xinh đẹp hơn ta sao?

- Ta cũng chưa từng gặp... chỉ nghe nói... quả thực có một người vậy

Câu này của hắn là thật, tuy rằng biết sẽ làm nàng tổn thương nhưng đau một lần còn hơn tra tấn dai dẳng, hắn không đành lòng

- Công tử, người đã từng thấy bộ rùa tám chấm chưa?

Đột nhiên, nàng đổi đề tài khiến hắn cũng bất ngờ.

- Cái gì? Hắn ngần ra.

- Trên đời này có bộ rùa bảy chấm, chín chấm, mười ba chấm, thậm chí 14 chấm, có thể có tám chấm không?

Đôi mắt đen láy của nàng chăm chú nhìn hắn:

- Công tử, người biết không?

- Ta...

Trước giờ hắn gặp không biết bao nhiêu mỹ nữ nhưng chỉ có đôi mắt đẹp này có thể khiến tim hắn đập rộn ràng, hai má ửng đỏ như thiếu niên lần đầu yêu.

- Tại hạ kiến thức nông cạn, không biết cái đó, không biết sao đột nhiên cô nương hỏi cái này?

- Ta nghe nói nếu tìm được bộ rùa tám chấm thì có thể thực hiện được nguyện vọng. Nàng cười đến chua xót: – ta có một tâm nguyện

- Tâm nguyện? Hắn như hiểu ra cái gì, sắc mặt tái nhợt: – cô nương, cô thực sự yêu biểu ca thế sao?

- Người nghĩ ta mong hợp lại với hắn? Nàng cười

- Chẳng lẽ không đúng sao?

- Nếu trên đời không có bộ rùa tám chấm, tâm nguyện này của ta chắc không thể hoàn thành.

Nói rồi nàng xoay người bước nhẹ nhàng đi ra, nàng không biết muốn đi đâu, chỉ phiền lòng sầu muộn mà bước đi.

- Cô nương, đợi đã. Bỗng nhiên hắn gọi giật nàng lại

- Công tử không cần đi cùng, nơi này rất an toàn, không có mãnh hổ, dã thú, ta muốn ở đây một lát... tạm thời chưa muốn về nhà. Nàng nhỏ giọng đáp.

- Cô nương, tại hạ có chuyện gấp, xin cô nương chờ ta, chút nữa ta quay lại đưa cô nương về phủ

- Công tử cứ tự nhiên

Nàng không hỏi hắn đi đâu bởi vì hắn là người ngoài, chẳng liên quan gì đến nàng.

Mà hắn, bước nhanh ra ngoài, bên ngoài, người hầu của hắn đang đợi

- Công tử, cuối cùng người đã quay lại.

Người hầu thấy hắn vội tiến lên hỏi:

- Đã tìm thấy vị đại tiểu thư kia chưa?

- Đôn Nhi, người đừng hỏi nhiều, đi làm một chuyện cho ta. Hắn vội nói

- Chuyện gì gấp như thế? Người hầu lo lắng nhìn sắc mặt lo âu của chủ nhân.

- Người nhanh đi mua bột màu đến, là loại màu trắng mà diễn viên hát kinh kịch dùng đó, à nhớ mua cả chiếc bút lông đầu nhỏ

- A! Công tử cần những cái đó làm gì?

- Bảo người làm thì cứ làm đi, đừng hỏi gì, hạn cho người trong nửa canh giờ quay lại, ta ở đây chờ người

- Vâng... Người hầu nghi hoặc vội đánh xe ngựa đi.

Nam tử đó cũng không đứng một chỗ chờ mà đi tới những gốc cây tìm kiếm, thỉnh thoảng vung tay áo, chỉ chốc lát sau trên tay đã bắt được mấy con bộ rùa, hắn dùng khăn tay gói lại.

Làm xong việc cần làm, hắn trở vào trong rừng, cuối cùng tìm được đại tiểu thư kia dưới gốc cây đại thụ.

Có lẽ là vì quá đau lòng, có lẽ là vì quá mệt mỏi, nàng dựa vào gốc cây ngủ

Dù ngủ say nhưng hai bên má nàng vẫn còn vết nước mắt, thân thể nhỏ bé trông vô cùng yếu đuối, giống như lá cây có thể bị gió thổi bay bất cứ lúc nào.

Hắn ngồi xổm xuống, đem từng con bọ rùa nhẹ nhàng thả lên váy nàng, rất cẩn thận không để nàng bị quấy nhiễu.

Một trận gió thổi tới, thổi tóc nàng quét qua khuôn mặt khiến nàng khó chịu, không khỏi nhíu mày

Hắn theo bản năng định vuốt tóc cho nàng nhưng lại do dự, dường như mọi việc làm đều là tiết kiệm tới nàng.

Ở trong lòng hắn, nàng tựa như tiên nữ, không thể xâm phạm.

Nhưng thấy nàng nhíu mày càng chặt thì biết nàng khó chịu, hắn vẫn vươn tay khẽ vuốt tóc nàng

- Ai?

Không ngờ nàng vô cùng cảnh giác, mở bừng mắt khiến hắn luống cuống

- Cô nương, ta...

Giống như làm việc gian bị bắt tại trận, mặt hắn đỏ bừng

- Công tử, là người sao? Nàng cười cười, nụ cười hồn nhiên khiến hắn khó xử: – người đã quay lại sao?

- Sao lại ngủ ở đây? Hắn dịu dàng hỏi: – Cẩn thận bị cảm lạnh.

- Đừng lo, ta không yếu ớt như các người nghĩ đâu

Nàng hơi động, vô ý thoáng nhìn thấy mấy con bọ rùa trên váy, không khỏi giật mình

- Cho dù không gặp lạnh cũng sẽ bị sâu bọ bò lên, nào, để ta bắt chúng đi cho nàng. Hắn cố ý nói.

- Đợi đã

Nàng gạt tay hắn ra, bắt một con bọ rùa lên, dưới ánh sáng nhàn nhạt nhìn chăm chú

- Sao thế? Hắn nhìn sự biến hóa của nàng

Về mặt nàng, ban đầu là kinh ngạc, sau đó dần thoải mái, cuối cùng cười tươi thật xinh đẹp

- Là bọ rùa tám chấm

Nàng vỗ tay mừng:

- Công tử, người đếm giúp ta xem, con bọ này có phải có tám chấm không?

- Đúng. Hắn cười trộm. Sao phải đếm, hắn tự vẽ chẳng lẽ không biết sao?

- Trời ạ, không chỉ một con

Nàng kinh ngạc reo lên:

- Sao lại có nhiều như thế, hơn nữa còn đều bám lên váy ta.

- Giờ nàng có thể ước rồi

Nhìn nàng, nụ cười của nàng, sự vui vẻ của nàng cũng thành sự vui vẻ của hắn.

- Đúng rồi, giờ ta có thể nói tâm nguyện của mình rồi

Hai tay nàng chấp lại, nhắm mắt lẩm bẩm

- Hi vọng nàng và biểu ca nói lại tình xưa?

- Không!

Nàng mở mắt, cười đến chói lóa, lắc lắc đầu:

- Ta hi vọng mình có thể giống như biểu ca, sớm tìm được ý trung nhân.

-

Hắn vịn vịn không ngờ đáp án là như vậy, nhất thời cứng đờ nơi đó

- Công tử, chúng ta từng gặp chưa? Nàng đột nhiên hỏi: – trước lần này người đến nhà ta, chúng ta có gặp chưa? Vì sao ta cảm thấy người quen như vậy?

- Hai năm trước, chúng ta từng gặp

Không ngờ nàng vẫn có trí nhớ mơ hồ về hắn, điều này khiến hắn vừa ngạc nhiên, vừa vui mừng

- Ở đâu nhỉ?

Lúc này hắn cũng không đáp, chỉ thần bí mỉm cười nháy mắt:

- Cô nương thử nghĩ xem.

Nàng mơ hồ nhìn gương mặt tuần tú này, nhớ về nam tử anh tuấn trẻ tuổi này, một lần lại một lần...

Ở đâu nhỉ? Chắc chắn nàng từng gặp hắn, hơn nữa lần gặp gỡ đó không bình thường, nhưng sao nàng nghĩ mãi không ra?

Là trong mơ nghĩ không ra hay là hiện thực không nghĩ ra?

Kiều Tâm chỉ cảm thấy mọi thứ này đều rất chân thật, không giống như mơ nhưng nếu không phải mơ thì sao nàng lại thành cô gái sang trọng, hơn nữa ở bên còn có một nam tử tuấn mỹ, si tình đến vậy?

Nhắm mắt lại, nàng cố gắng nhớ, ngay khi sắp nhớ ra, một tiếng động ồn ào đánh thức nàng.

Bìa rừng kia biến mất, con bọ rùa xinh đẹp cũng biến mất, nam tử mỉm cười dịu dàng kia cũng biến mất, nàng lại trở lại thành Kiều Tâm, kinh ngạc nhìn căn phòng cho hạ nhân của Vương phủ.

Bên ngoài thật ồn ào, người tới kẻ đi, dường như đã xảy ra chuyện lớn gì đó

Kiều Tâm khoác áo đứng dậy, mở cửa tìm xem có chuyện gì.

Chỉ thấy Dư ma ma dẫn hai nha hoàn, cầm chậu rửa mặt đi về phía nàng

- Ôi, Kiều cô nương, cô tỉnh rồi, vừa lúc Vương gia muốn gặp người đó. BÀ tươi cười nói với cô.

- Bây giờ? Ta còn chưa rửa mặt, chải đầu... Kiều Tâm vẫn còn ngái ngủ.

- Ta cũng đưa người đến giúp người rồi

Nói rồi, hai nha hoàn phía sau bưng nước đến trước mặt Kiều Tâm.

Chậu nước bốc hơi, nước vẫn còn ấm

Kiều Tâm có chút không quen, nàng là một nha hoàn nhưng mấy ngày nay vào phủ, mọi người hầu hạ nàng như một tiểu thư, ngay cả rửa mặt chải đầu cũng không cần động tay, đúng là rất kì quái

Nhưng nàng vốn lười suy nghĩ, vẫn chỉ thay đổi xiêm y, đi theo Dư ma ma đến phòng khác. Từ xa đã ngửi thấy mùi hương thật thơm, khiến người thêm thuồng.

- Sao vậy? Vương gia còn chưa ăn sáng sao? Kiều Tâm kinh ngạc

Dư ma ma cười không đáp, đẩy nàng vào. Vừa bước vào, nàng đã bị giật mình.

Chỉ thấy giữa phòng khách là một chiếc bàn lớn, trên bàn sắp xếp cũng phải hơn 100 bát to bát nhỏ. Trên bát không rõ là đựng cái gì nhưng theo mùi hương có thể đoán là đồ ăn.

Hoa Đình Phong luôn giản dị, ngày ba bữa chỉ sai hạ nhân chuẩn bị ba món, một bát canh là được, sao hôm nay phô trương như vậy?

Chẳng lẽ là mở tiệc chiêu đãi Nam Chu đế?

Nàng không dám hỏi nhiều, đi đến bên Hoa Đình Phong, định hầu hạ hắn dùng bữa

Hôm nay hấn mặc áo trắng, trông vô cùng thoải mái, khuôn mặt tuấn tú khẽ mỉm cười đến mê người.

Hoa Đình Phong nhìn nàng, chỉ chỉ vào vị trí bên cạnh, nói ngắn gọn:

- Ngồi đi

- Ngồi? Kiều Tâm kinh hãi: – Vương gia... người bảo ta cũng ngồi sao?

- Hôm nay những thứ này là chuẩn bị cho nàng, nàng không ngồi ăn thì làm thế nào?

- Chuẩn bị cho ta?

Nàng há hốc miệng, trong chốc lát không biết nên phản ứng ra sao?

- Vương gia... những cái này là cái gì?

- Là tâm nguyện của nàng đó. Hấn cười đầy sủng nịch.

- Tâm nguyện của ta? Nàng nhú mi hồi lâu mới chợt hiểu: – Là đại đồ ba sao?

- Thông minh!

Thời tiết dần nóng, trong tay hấn là một cây quạt trúc, giờ này hấn khẽ xoay quạt gỗ lên đầu nàng.

Người hầu nghe hấn sai bảo, tiến lên mở từng cái bát ra, chỉ thấy trong những chén nhỏ có những chiếc bánh tròn xoe, nước dùng thơm ngát, vô cùng mê người

- Những cái này đều là cho ta ăn? Nàng tròn mắt

- Ở đây có hơn trăm bát đại đồ ba, chắc chết nàng cũng ăn không hết?

Hấn cười:

- Để cho nàng ném thử thôi, xem loại nàng hợp khẩu vị nàng.

Dư ma ma ở bên vội giải thích

- Vương gia nghe nói cô nương thích ăn đại đồ ba này nên cho bố cáo, triệu đến vương phủ hơn trăm đầu bếp giỏi làm món này, hạ lệnh cho bọn họ hôm nay làm món này. Vương gia nói ai làm món này mà cô nương thấy ngon thì giữ lại Vương phủ. Giờ đám đầu bếp đó đều ở sân sau, chỉ chờ cô nương ăn xong cho bọn họ đáp án thôi

Hơn một trăm đầu bếp? Khó trách hôm nay trong phủ náo loạn như thế, đột nhiên hơn 100 người đến không ầm ỹ mới là lạ

Trời ạ, hôm đó trong rừng nàng chỉ thuận miệng nói ra thôi, hấn lại để chuyện này trong lòng, còn tìm người để hoàn thành tâm nguyện cho nàng. Vì sao? Vì sao hấn lại tốt với nàng như thế

Nàng cũng chỉ là một nha hoàn nho nhỏ thậm chí còn là thê tử hấn phải tới để trả thù, hấn thật sự không nên như thế...

Kiều Tâm bất an, cảm giác lẩn lộn.

- Sao còn chưa động đũa? Nhìn nàng đỏ mặt lên, hấn trêu ghẹo: – xấu hổ sao?

- Vương gia...

Nàng cúi đầu, một lúc lâu không nói gì, trong giây lát sau quỳ xuống trước mặt Hoa Đình Phong.

- Sao thế? Hấn cười lớn: – chẳng qua chỉ làm cho nàng mấy bát đại đồ ba mà phải cảm kích quỳ xuống thế sao

- Vương gia... xin thứ nô tỳ tội chết. Nàng quỳ rạp xuống

- Tội gì? Hấn ngạc nhiên

- Những bát đại đồ ba này nô tỳ không muốn ăn

- Vì sao? Hấn càng ngạc nhiên: – đây không phải là món nàng thích ăn nhất sao?

- Đều do ngày ấy nô tỳ không nói rõ với Vương gia

Nàng đáp ứng:

- Nô tỳ chỉ thích ăn đại đồ ba do quán Vương Tường ở quê nhà thôi

- Vương Tường là cái gì? Hoa Đình Phong tò mò

- Là một nhà làm món này, tên chủ quán là Vương Tường, ở Xương Châu

- Xương Châu

Hắn đặc biệt chú ý đến lời nói của nàng, hơi ngừng lại:

- Nàng nói là nhà họ Vương ở Xương Châu, nói vậy... mấy năm nay nàng vẫn ở Xương Châu?

- Vâng.

Nàng phát hiện mình lỡ lời, quanh co:

- Đúng rồi, nô tỳ là người Xương Châu... nô tỳ biết Vương phi cũng là người Xương Châu... khi này nhắc tới chuyện thương tâm của Vương gia?

- Không. Hắn cười kì lạ: – chỉ cần biết thô tử ta ở Xương Châu sống bình an là ta an tâm rồi...

Nói vậy hắn chưa biết Lam tỷ tỷ đã lên Nhạc Dương rồi? Kiều Tâm cắn môi, cúi đầu

- Vừa rồi nàng nói thích ăn đại đồ ba do Vương Tường ở Xương Châu làm?

Hắn hơi háng giọng:

- Đại đồ ba của Vương Tường có gì ngon mà nàng thích ăn như thế?

- Thật ra món này cũng đại đồng tiểu dị với những người bày bán trên phố, chỉ khác ở nước dùng

Nàng mỉm cười nói:

- Mùi hương nước dùng ở quán đó rất độc đáo, khiến người ta mong nhớ, một ngày không ăn thì bất an, mười ngày không ăn thì thấy cuộc đời chẳng có gì vui vẻ, thà chết còn hơn.

- Khoa trương vậy sao? Hắn lắc đầu: – ta không tin

- Thật đó. Về mặt nàng rất thành khẩn: – Nước dùng đó còn có thể chữa bệnh đó. Hai năm trước, nô tỳ bị mắc bệnh nặng, tỷ tỷ của nô tỳ mua đại đồ ba của Vương Tường cho nô tỳ ăn, ăn một lần thôi mà nô tỳ khỏe lại rất nhiều

- Nàng mắc bệnh nặng? Bệnh gì? Hắn nhất thời lo lắng hỏi

- Cũng không có gì. Nàng thuận miệng đáp: – cũng chỉ là đau đầu mà thôi.

Hoa Đình Phong dường như cũng không tin là nàng nói thật nhưng cũng chỉ gật gật đầu, không hỏi kĩ

- Được, ta sẽ cho người mời lão Vương kia đến làm đầu bếp trong phủ. Hắn nói

- Không được đâu. Kiều Tâm buồn bã: lão Vương... đã qua đời từ năm trước

- Đã chết? Hắn sững sốt

- Đúng vậy, hắn vừa chết, quán ăn cũng đóng cửa, không ít người tiếc đó, dù sao đó cũng là quán ăn ngon nhất Xương Châu

- Nhưng hắn cũng có người nối dõi chứ? Con cháu hắn không biết thừa kế bí quyết của hắn mà tiếp tục kinh doanh sao?

- Nói cũng thấy lạ, khi lão Vương lâm chung bắt con mình quỳ gối trước giường mà thề, vĩnh viễn không được làm loại đại đồ ba đó nữa, người trong nhà cũng không cho ăn

- Vì sao vậy? Hắn càng nghe càng thấy lạ

- Không biết. Di chúc này của lão Vương là điều bí ẩn với cả thành Xương Châu chúng ta, mọi người đều bàn tán nhưng không ai hiểu nổi.

- Không bằng ta phái người đi thăm dò, chưa biết chừng từ con cái lão Vương có thể tìm ra bí quyết. Hoa Đình Phong hơi nghĩ nghĩ

- Vương gia, thật sự không cần

Thịnh tình khó khước khiến nàng đành phải nói thật

- Bí quyết đó... tỷ tỷ ta đã lấy được từ con của lão Vương, nàng sẽ làm cho ta ăn, không dám phiền Vương gia.

- Tỷ tỷ nàng cũng ở Nhạc Dương sao? Hấn nhú mày như phát hiện ra điều gì đó.

- Vâng. Nàng vội lấp liếm: – tỷ tỷ cũng như ta, làm cho nhà người khác

- Nói như thế, hôm nay ta mời đầu bếp chỉ là chuyện thừa.

Hấn cười tự giễu, trong mắt có chút buồn nhưng vẫn cười lớn.

- Vương gia, trăm ngàn đừng nói như vậy!

Nhìn hấn cười mà lòng Kiều Tâm cảm giác có lỗi:

- Đều do nô tỳ không nói rõ ràng, hại Vương gia phí tâm, là nô tỳ có lỗi với Vương gia

- Ta có cái gì mà xin lỗi? Chỉ có thể nói mấy đầu bếp này không có duyên, vốn định mời một cao thủ đến nấu nướng trong phủ nhưng cũng đành để họ thất vọng ra về.

Hấn nhẹ nhàng thở dài một hơi, không nói chuyện nhiều với nàng, xoay người đi vào trong

Lần này, không cần hấn nói, bọn người hầu đều lặng lẽ tiến lên đem dọn hơn 100 bát vô dụng kia, nhanh chóng mà chỉnh tề

Gió mùa hạ thổi vào trong, vốn dĩ là tươi mát, sáng khoái mà lúc này lòng Kiều Tâm lại vô cùng phiền muộn

Vì sao lại phiền muộn? Nàng vốn nên thấy may mắn, may mà lần này nàng không nhận tình cảm của hấn, nếu không chẳng phải là mang nợ rồi sao

- Tỷ tỷ...

Nhìn nữ tử trùm đầu, Kiều Tâm đột nhiên có cảm giác chột dạ, tự thấy mình như phản đồ.

- Chuyện làm đến đâu rồi. Nữ tử áo đen cúi đầu hỏi

- Kiều Tâm vô dụng, chưa thể giúp tỷ trừng trị kẻ phụ tình kia. Nàng lo lắng nói

- Người vào Tây Thành Vương phủ cũng khá lâu rồi, sao chỉ làm có hai chuyện đó

Một chuyện là bỏ thuốc xổ vào chén trà của Hoàng thượng và Hoàng hậu nhưng cả hai bình yên vô sự. Chuyện còn lại là phá hủy máy bơm nước của Hoa Đình Phong nhưng đáng tiếc lần đó cũng không khiến hấn xấu mặt.

Đúng vậy, nàng chỉ làm hai chuyện vô dụng, lãng phí thời gian dài, càng khiến nàng sợ hãi là dần dần, hao cảm của nàng dành cho Hoa Đình Phong càng tăng

- Không phải người thích hấn chứ?

Lam tỷ tỷ đột nhiên hỏi vậy khiến nàng té ngửa

- Tỷ tỷ... ta... ta sao lại như thế?

Nàng vội xua tay chống chế nhưng vẻ bối rối lại bán đứng nàng

- Cho dù là thế tỷ tỷ cũng không trách người

Nữ tử áo đen tự tay đỡ nàng dậy:

- Hoa Đình Phong kia thông minh, anh tuấn, nữ tử trong thiên hạ đều động tâm với hắn, người là nữ hài tử chưa hiểu chuyện đời, bị hắn lừa mà ý loạn tình mê cũng là chuyện thường.

- Tỷ tỷ, ta không thích hắn. Sao ta có thể là một kẻ vong ân phụ nghĩa, thích kẻ thù của tỷ tỷ? Huống chi, hắn còn là...

Cảm giác tội lỗi đang cào xé trong lòng nàng. Đường như nàng đã làm một việc không thể tha thứ, cảm giác như muốn chết.

- Giờ đừng nói chuyện này, người như thân muội muội của ta, cho dù người không muốn báo thù cho tỷ tỷ cũng không miễn cưỡng người.

Nữ tử áo đen cười cười:

- Lại đây, hôm trước ta mua mấy món trang sức, nhìn hộ ta xem cái nào đẹp

Chỉ vân đạm phong khinh như thế, như bàn chuyện trong nhà, nữ tử áo đen dẫn Kiều Tâm vào trong phòng, trên bàn trang điểm đầy trang sức lấp lánh

Kiều Tâm tới gần, cẩn thận chọn trang sức cho nữ tử kia, một lúc lâu sau, nàng cầm lấy một cây trâm hoa tím đẹp đẽ.

- Tỷ tỷ, cái này có vẻ hợp với người nhất, để ta cài cho tỷ

- Đừng

Đối phương như cố giấu điều gì đó, lui về phía sau

- Người cứ chọn cho ta rồi để đó, chút nữa ta tự thử

- Ta giúp tỷ chẳng tiện hơn sao?

Kiều Tâm không hiểu ý, định lấy lòng nữ tử, tự ý tiến lên định cài hoa lên đầu nữ tử nhưng không ngờ lại chạm vào khăn trùm đầu.

Nàng nhớ, Lam tỷ tỷ vẫn luôn che đầu, trông vô cùng thần bí mà xinh đẹp, nàng vẫn nghĩ đó là để cho đẹp hơn mà thôi. Nhưng lúc này, nàng phát hiện ra câu trả lời, hoảng hốt đến ngất người.

Tóc bạc, đầu Lam tỷ tỷ rất nhiều tóc bạc.

Nếu cả một đầu toàn tóc bạc thì cũng không sao, đó là sự khác biệt, nhưng sợ nhất là tóc bạc, tóc đen cùng lẫn lộn khiến người ta có cảm giác đáng sợ

Lam tỷ tỷ còn trẻ sao lại như bà già, tóc trắng đầy đầu như thế?

Khó trách suốt ngày nàng phải lấy khăn trùm đầu, thì ra, dưới khăn trùm đầu là bí mật đáng sợ như thế

- Rất khó coi đúng không?

Nữ tử áo đen cười tự giễu thành tiếng, giọng nói đầy hận ý

- Người chưa già, tóc đã bạc, ai nhìn cũng đều thấy sợ.

- Tỷ tỷ... Kiều Tâm run sợ hỏi: – sao lại như thế?

- Một đêm tóc bạc trắng, còn có nguyên nhân gì? Đơn giản là đau lòng, u buồn mà thôi

- Vì... Hoa Đình Phong?

- Không. Là ta rất ngu ngốc

Nàng lại cười thê lương:

- Xem đi, yêu thương Hoa Đình Phong sẽ có kết cục đó, nếu người thích hẳn, có lẽ sau này cũng như ta mà thôi

- Tỷ tỷ...Nàng như ghen lời, không biết nói sao

Nàng không lừa được chính mình, quả thực, qua mấy ngày ở chung, nếu nói không có tình cảm với Hoa Đình Phong là nói dối, nhưng giờ nhìn thấy Lam tỷ tỷ tóc bạc trắng, đau lòng như thế thì nhất thời như thanh tỉnh lại.

- Tỷ tỷ, người yên tâm, ta nhất định giúp người báo thù, nhất định...

Kiều Tâm đột nhiên thấy hai má ửng đỏ, nàng khóc từ bao giờ? Sao nàng không tự hay biết?

- Muội muội ngốc, báo thù không được cũng chẳng sao, tỷ tỷ chỉ sợ người bị lừa thôi

Nữ tử áo đen nắm tay nàng, ôn nhu nói:

- Đói chưa? Tỷ tỷ đã sớm chuẩn bị đại đồ ba cho người ăn rồi

- Cảm ơn tỷ tỷ

Lúc này, những khổ sở trong lòng khiến nàng chẳng có cảm giác gì thêm ăn.

- Tỷ tỷ biết người không bỏ được đại đồ ba này, một ngày không ăn sẽ không vui. Người ở trong Vương phủ, tỷ tỷ không ở bên cạnh người, không thể mỗi ngày làm cho người... thế này đi, lúc nào người muốn ăn thì nhờ người đến khách sạn này báo, tỷ tỷ làm rồi giúp người mang vào phủ

- Vâng.

Nàng hai mắt nhắm lại, không thấy sự thù địch, điên cuồng trong mắt nữ tử kia.

5. Chương 5

Nàng đang phát sốt sao?

Vì sao cả người nóng bừng, hai mắt mơ hồ?

Đêm qua rõ ràng đã đóng cửa sổ sao lại còn nhiễm phong hàn? Không, dường như không phải phong hàn, ngoài những triệu chứng tương tự phong hàn, ngực nàng còn đau đớn, tim đập dồn, dạ dày quay cuồng, co rút...

Nàng mệt mỏi đứng lên, định chải đầu, rửa mặt như bình thường nhưng hai chân lại nhũn ra, ngã gục xuống đất, hồi lâu vẫn không thể đứng dậy

Có cái gì đó ngứa ngứa, chậm rãi chảy từ chóp mũi nàng, lấy tay sờ thử lại nhìn thấy vệt máu tươi đỏ chói Máu? Sao nàng lại bị chảy máu cam?

Trong lòng có sự buồn phiền dường như không thể nào phát tiết làm cho nàng rất muốn đập phá mọi thứ trong căn phòng này, muốn hét thật lớn.

- Kiêu cô nương, Kiêu cô nương, người làm sao vậy?!

Nghe được tiếng động khác lạ trong phòng, Dư ma ma đẩy cửa đi vào, nhìn thấy Kiêu Tâm ngã trên đất thì vô cùng ngạc nhiên, vội tiến lên đỡ nàng

- Kiêu cô nương, cô nương bị bệnh sao? Ta lập tức đi gọi đại phu đến xem

- Đừng... nàng yếu ớt nắm lấy tay Dư ma ma: - ta ... không sao... có lẽ hơi bị sốt

- Thật không? Dư ma ma hồ nghi nhìn nàng, sờ trán nàng, lắc đầu: - có vẻ như bị sốt nhưng không giống lắm

- Phiền ma ma giúp ta mua thuốc phong hàn, đừng làm kinh động người khác

Kiều Tâm hơi yên lặng, dường như có điều khó nói:

- Còn chuyện này, phiền ma ma...
 - Cô nương có việc gì cứ nói.
 - Phiền ma ma đến khách điểm Phong Kỳ một chuyến giùm ta
 - Khách điểm Phong Kỳ? Dư ma ma ngăn ra:- Làm gì?
 - Tỷ tỷ ta ở đó, phiền người đến phòng chữ Thiên ở lầu hai tìm nàng, nói... ta muốn ăn đại đồ ba, bảo nàng làm cho ta một bát.
 - A! Bà càng thêm kinh ngạc. Kiều cô nương, giờ người sinh bệnh phải uống thuốc mới đúng, sao lại muốn ăn thứ đó?
 - Ta thật sự rất muốn ăn, không ăn còn khó chịu hơn chết... ma ma, van xin người giúp ta.
- Đôi môi tái nhợt của nàng run run, không ngừng cầu xin.
- Được được, để ta đi. Không lay chuyển được nàng, Dư ma ma đành phải gật đầu.
- Nhìn bóng bà vội vàng rời đi, Kiều Tâm thở hổn hển, cố gắng khắc chế sự phiền muộn trong lòng, bức bách bản thân trấn tĩnh lại, nằm lên giường...
- Qua nửa canh giờ, Dư ma ma đã quay lại nhưng bà không lập tức tới gặp Kiều Tâm mà lại bưng bát đại đồ ba đến hoa viên
- Trong lương đình ở hoa viên, Hoa Đình Phong và Mục Triển đang chơi cờ, Mục Triển thắng được một ván, tâm tình vô cùng thoải mái.
- Đình Phong, còn nhớ nhiều năm trước kia, người và ta có chơi một ván cờ không? Mục Triển hỏi
 - Ván cờ gì?
 - Chính là ngày Thanh Toàn bị bắt cóc đó, người và ta có chơi một ván cờ.
 - Ha ha, đương nhiên là nhớ. Hoa Đình Phong cười khỏ
 - Lúc ấy, người thừa lúc ta tâm phiền ý loạn mà ăn quân của ta, hôm nay ta cũng báo được thù rồi!
 - Kỹ thuật chơi cờ của các người cũng sần sần nhau, thua thua thắng thắng chỉ phụ thuộc vào tâm tình mà thôi.
- Thanh Toàn ở một bên vừa ngắm hoa vừa cười nói
- Thần hôm nay quả thực... trong lòng bất an. Hoa Đình Phong thừa nhận
 - Ta thấy mấy ngày nay người đều rất bất an!
- Mục Triển cười mắng:
- Không phải nói rất muốn cho ra xem phát minh của người sao? Ngày đó vô cớ mất tích cũng coi như thôi nhưng sao không thấy nhắc tới chuyện này nữa?
 - Cỗ máy đó không biết ai đã phá hoại, thần đang sửa chữa, xin Hoàng thượng ở lại thêm mấy ngày
 - Người giữ ta lại đây thật sự chỉ vì cỗ máy đó? Mục Triển cười
 - Hẳn là để xem trò hay đi! Thanh Toàn hiểu ý phụ quân tiếp lời
- Dư ma ma đứng ngoài lương đình, không dám phá vỡ cuộc trò chuyện, đợi bọn họ hơi ngừng lại mới chần chờ khẽ gọi một tiếng:
- Vương gia.
- Lúc này Hoa Đình Phong mới phát hiện có hạ nhân đứng đó, bất an hỏi:
- Có chuyện gì sao?
 - Kiều cô nương... bị bệnh

- Bị bệnh?! Hấn lập tức khấn trương, vội đứng dậy, tay áo dài phất qua làm cả bàn cờ rơi xuống: – Bệnh gì? Đã mời đại phu chưa? Uống thuốc chưa

- Nhìn qua thì như là nhiễm phong hàn, lão nô đã kêu phòng bếp sắc thuốc... nhưng bệnh này lại rất kì quái.

- Kì quái thế nào?

- Tâm tình Kiều cô nương vô cùng mệt mỏi, còn nhờ lão nô làm một việc

- Việc gì?

Hấn vội bước xuống bậc thang, lo lắng hỏi:

- Vương gia, người xem đây là cái gì? Dư ma ma dâng bát Đại đỗ ba ra

- Sao? Người nhờ đầu bếp làm cho nàng ăn?

- Không, là Kiều cô nương nói muốn ăn, hơn nữa cũng không phải phòng bếp làm

- Mua ở ngoài?

- Thực ra là một vị cô nương ở khách điểm Phong Kì làm, Kiều cô nương nói đó là tỷ tỷ của nàng

- Tỷ tỷ?

Hoa Đình Phong nghe được thì hoảng hốt, ngay cả Mục Triễn, Thanh Toàn nghe được hai chữ “tỷ tỷ” cũng lập tức quay lại, ngẩn người nhìn nhau

- Vương gia, người nói chuyện này có lạ không, Kiều cô nương kia như đứa bé mồ côi nhà nghèo, tỷ tỷ nàng lại cả người mặc đồ sang trọng, đẹp đẽ vô cùng, ở lại khách sạn tốt nhất, ở phòng tốt nhất! Đại đỗ ba này cũng chẳng phải là tỷ tỷ kia tự làm mà sai tỷ nữ khác đến phòng bếp của khách điểm làm, thực là thần bí

Dư ma ma kể rất hưng phấn, lần này, Hoa Đình Phong yên lặng lắng nghe, tựa như mọi thứ hần đều đã đoán trước được, không chút ngạc nhiên.

- Vương gia, người có thấy mùi của đại đỗ ba này khác với bình thường không?

- Để ta xem xem

Hoa Đình Phong nhú mày định nghĩ thì Thanh Toàn ở phía sau đột nhiên nói, chỉ thấy nàng bước lên trước, bưng bát lên, cẩn thận nhìn nước dùng, sau đó lấy thìa thử một ngụm

- Cái này vụn vụn lần không được để Kiều cô nương ăn. Nàng khê thở dài.

- Vì sao? Hoa Đình Phong nhú mày

- Có độc

- Có độc?!

Một lời vừa nói ra, ai nấy đều kinh ngạc

- Ai da, Vương gia, lão nô dù có 100 lá gan cũng không dám hạ độc với Kiều cô nương. Dư ma ma vội quỳ xuống kêu oan

- Ma ma mau đứng lên, ta không nói người hạ độc. Thanh Toàn mỉm cười: – Độc này không phải loại bình thường, người cũng chẳng thể tìm được nó đâu.

- Rốt cuộc là độc gì? Thanh Toàn, nàng mau giải thích đi, đừng làm Đình Phong sốt ruột. Mục Triễn nói

- Thật ra loại độc được này thiếp chưa từng gặp, chỉ đọc trong sách, kết hợp với bệnh trạng của Kiều cô nương, với cả mùi lạ này thì có thể khẳng định Kiều cô nương dính độc thuốc phiện

- Thuốc phiện? Là cái gì?

Ai nấy đều khó hiểu

- Là một loại thực vật sinh trưởng ở nơi nóng bức, mùa xuân nở hoa, hoa này vô cùng diễm lệ, đỏ, hồng, tím, trắng, rất nhiều màu sắc. Đầu mùa hạ, thuốc phiện bắt đầu kết quả, nửa tháng sau quả sẽ chín. Dùng dao cắt vỏ hoặc thân cây sẽ thấy có chất nhựa trắng như sữa chảy ra. Nhựa này có thể làm thuốc, chữa thổ tả, giảm đau vốn là thứ có ích nhưng nếu thường xuyên dùng thì sẽ thành nghiện... Ta xem thì chắc nước dùng này là từ thuốc phiện nấu ra

- Nghiện? Hoa Đình Phong vội hỏi: – vậy người nghiện sẽ thế nào?

- Nhẹ thì tim đập nhanh, co rút, lo lắng, tức giận, chảy máu cam... nặng thì gầy yếu, nóng bất an, sinh ảo giác, thở khó khăn... thậm chí là chết

- Vậy Kiều Tâm... Hoa Đình Phong cảm giác trước mắt như hoa lên: – Nàng sẽ thế nào?

- Theo Dư ma ma nói, Kiều cô nương đại khái chưa nghiện nặng, nhưng bệnh cũng không nhẹ. Thanh Toàn đoán

- Nương nương, người có cách chữa cho nàng không? Hoa Đình Phong run rẩy cầu xin: – Thần cầu xin nương nương nhất định phải cứu cho nàng

- Xin Tây Thành vương yên tâm, chỉ cần từ nay về sau nàng không ăn cái này nữa thì sẽ tốt dần lên, nhưng trong quá trình sẽ phải chịu tra tấn.

Nàng an ủi:

- Ta biết lúc thuốc phiện tái phát thì có thể châm cứu giảm bớt đau đớn, ta có thể giúp nàng.

- Thật sao?

Hắn lẩm bẩm, giờ phút này, đôi mắt khôn ngoan trở nên mơ hồ, mờ mịt.

Ầm !

Lại một tiếng bình hoa rơi xuống đất, bình hoa gốm men xanh thượng hảo lập tức vỡ tan tành.

Đứng ngoài phòng Kiều Tâm, nghe tiếng đổ vỡ liên tiếp, Hoa Đình Phong đau lòng.

Đau lòng không phải vì đồ sứ kia mà là vì người đập vỡ đồ

- Vương gia...

Kẻ hầu cận đứng sau sợ hãi hỏi:

- Đây là bình hoa cuối cùng trong Vương phủ, có cần đưa vào phòng Kiều cô nương không?

- Ta vừa nói thế nào? Hắn gầm lên: – Bình hoa vỡ rồi không biết mua tiếp sao? Bảo quản gia đưa ngân lượng cho người, mua một trăm bình khác về.

- Vâng vâng. Người hầu run rẩy, hoang mang rời đi

- Tây Thành Vương gia thật hào phóng

Mục Triển ở bên mỉm cười:

- Đó toàn là những bình hoa cổ quý giá, giá trị liên thành, bao nhiêu đó bị đập vỡ mà Vương gia cũng không thêm chau mày, nhăn mặt.

- Mục Triển, Đình Phong đang lo lắng cho Kiều Tâm, chàng đừng đùa hấn nữa. Thanh Toàn kéo áo, nháy mắt với hắn.

- Nương nương.

Nghe được giọng nàng, Hoa Đình Phong xoay người cầu xin:

- Nương nương, người lại châm cứu đi, nàng đau đớn như vậy ta thật sự không đành lòng...

- Ta đã châm cứu cho nàng rồi, chỉ sợ nàng quá mức ỷ lại vào việc châm cứu này thì sẽ không tốt

Thanh Toàn cũng khó xử:

- Chúng ta phải kiên nhẫn chờ, để nàng tự mình vượt qua cửa ải này
- Nhưng giờ nàng rất đau đớn...

Bên trong lại truyền đến tiếng bình hoa vỡ, Hoa Đình Phong cảm giác tim mình như cũng vỡ vụn.

Mười ngày qua, hắn cố nhịn không gặp Kiều Tâm nhưng ngày nào cũng đứng bên ngoài cửa chờ, chờ tin nàng khỏe lại nhưng dường như sự đau đớn của nàng không hề giảm bớt. Ngày đêm chỉ nghe tiếng nàng quát lớn, đập phá đồ đạc, thậm chí xé rách màn trướng, đến độ tay chảy máu...

- Nương nương, ngoài châm cứu còn có cách gì giúp Kiều Tâm bớt đau không?

Hắn cảm giác như mình sắp ngã gục

- Có thì có nhưng không thể dùng.
- Có cách gì? Mau nói cho ta biết... nương nương van xin người nói cho ta biết đi...
- Để nàng lại dùng thuốc phiện
- Cái gì? Hoa Đình Phong giật mình

- Đó là một cách mạo hiểm, tuy rằng dùng thuốc phiện có thể giúp Kiều Tâm bớt đau đớn nhưng có lẽ khiến mấy ngày qua chỉ là công cốc. Đình Phong, người thực sự muốn thử sao? Thanh Toàn lắc đầu: – Ta khuyên người bỏ đi, hơn nữa giờ chúng ta cũng không có thuốc phiện

- Chúng ta không có nhưng có người sẽ có. Hắn lẩm bẩm
- Đình Phong, người đừng làm chuyện điên rồ! Mục Triễn hiểu ý hắn, vội ngăn cản: – Đừng nói là người sẽ đi tìm nàng ta chứ?
- Nhưng nàng có thuốc phiện, không phải sao? Nàng cố ý lộ ra nơi ở là khách điểm Phong Kỳ chẳng phải là muốn ta đến tìm sao? Hắn cười chua xót
- Đình Phong, người đoán ra nàng từ khi nào?
- Từ đầu ta đã biết, từ ngày đầu tiên nhìn thấy Kiều Tâm...

Khuôn mặt tuấn tú dù cười nhưng lại đau khổ vô cùng:

- Nàng cố ý để Kiều Tâm đến bên ta là để tra tấn ta, trả thù ta..
 - Vạ nhất nàng làm chuyện bất lợi với người thì sao?
 - Kệ nàng đi. Hoa Đình Phong lạnh nhạt: – nàng muốn chém muốn giết tùy nàng, dù sao ta cũng phụ tình nàng
 - Nếu nàng muốn người lấy nàng thì sao? Thanh Toàn đột nhiên hỏi
- Nghe câu này, Hoa Đình Phong cứng đờ người, không biết nói gì.
- Nếu nàng muốn người lấy nàng thì người sẽ lấy sao?
 - Chỉ cần giúp Kiều Tâm không phải chịu khổ, ta đồng ý... Hắn khàn khàn đáp.
 - Người điên rồi!

Mục Triễn trách mắng:

- Như vậy không chỉ không giúp Kiều Tâm bớt đau mà sau này nó biết chân tướng sẽ càng đau đớn hơn. Đình Phong, sao người hồ đồ như vậy? Chỉ cần là chuyện có liên quan đến Kiều Tâm thì người thành kẻ đại ngu ngốc là sao? Người quá chiều chuộng Kiều Tâm rồi? Để nó phá sạch phòng này thì cũng thôi nhưng sao ngay cả độc dược cũng để nó ăn! Người đang làm hại nó đó. Trầm lấy thân phận là vua một nước ra lệnh cho người không được đến khách điểm Phong Kỳ, nếu không chém cả nhà không tha.
- Hoàng thượng...

Hắn cảm giác yết hầu tắc nghẹn, không biết phải làm sao.

- Mục Triễn, chàng đừng dọa hấn. Thanh Toàn cười: – Giờ hấn đã đủ choáng váng sao chịu nổi chàng đe dọa như thế? Đình Phong, vừa rồi ta quên nói, thực ra vẫn còn một cách

- Cách gì? Mắt hấn sáng bừng

Thanh Toàn ghé vào tai hấn nói bốn chữ.

Nghe xong bốn chữ này, Hoa Đình Phong ngây ngốc hồi lâu, mãi đến khi Mục Triễn đẩy hấn, hối thúc “mau đi đi” thì hấn mới bước vào căn phòng đó.

Ôm nàng một cái

Vừa rồi Hoàng hậu nói bốn chữ này

Nhẹ nhàng đẩy cửa ra, trong phòng nha hoàn hầu hạ Kiều Tâm đang không biết làm như thế nào, thấy hấn bước thì như thấy cứu tinh, mắt sáng bừng, đồng loạt gọi:

- Vương gia.

- Các người tạm thời lui xuống nghỉ đi, nơi này để ta là được.

Hoa Đình Phong sai bảo

Mấy nha hoàn thức trắng mấy đêm nay đều mừng rỡ cảm ơn, trong phòng nhất thời yên lặng, chỉ còn lại hấn và người đang lui vào góc kia.

- Kiều Tâm...

Hấn đau lòng khe khẽ gọi nhưng nàng còn đang mơ hồ, không đáp lời hấn

Trời ạ, mới qua mấy ngày hấn đã không nhận ra nàng nữa

Kiều Tâm luôn đáng yêu, tươi cười lúc này cuộn tròn như con mèo, thu mình trong góc. Ngày thường tươi sáng mà lúc này ảm đạm, khuôn mặt vốn hồng hào, xinh đẹp giờ xám ngắt, tóc dài rối tung bết mồ hôi như tơ nhện.

- Kiều Tâm, là ta...

Nhìn nàng như vậy, hấn cảm giác sống mũi cay cay, có cái gì đó khiến mắt hấn ươn ướt. Hấn ngồi xuống trước mặt nàng, khe vuốt mái tóc rối tung của nàng:

- Nhìn ta này, Kiều Tâm... còn nhận ra ta không?

Ánh mắt ngây ngốc giờ cũng có chút phản ứng, nàng thoáng nhìn hấn

- Kiều Tâm, ta là Đình Phong, nàng nhận ra ta không?

Hấn mừng rỡ, bắt giắc nắm hai vai nàng.

Ánh mắt vốn ngây dại đột nhiên lóe sáng, nàng hô lớn một tiếng, nhào tới cắn vào cổ hấn

Trong người nàng như có đồng lửa âm ỉ, khi ngọn lửa cháy bừng lên cũng là lúc nàng cố gắng phát tiết

Hoa Đình Phong không đẩy nàng ra, để mặc nàng cắn mình, để mặc nàng cào cấu mình hấn cũng không kêu một tiếng, chỉ mong có thể giúp nàng bớt đau khổ.

Nhưng nàng càng lúc càng điên cuồng, đôi môi đỏ mọng hung hăng cắn hấn

Hấn cảm nhận được mùi máu tươi từ cổ mình, sự đau đớn cả về thể xác lẫn tinh thần khiến cả người hấn như ngã quỵ

- Kiều Tâm...

Hấn khẽ nói, vươn tay ôm nàng

Chỉ cần nàng mau khỏe lại, cho dù có cạn khô máu, ăn thịt hấn hấn cũng cam tâm tình nguyện. Hoa Đình Phong đau lòng ôm lấy thân thể nhỏ nhỏ của nàng. Nàng vốn yếu đuối, giờ bị độc được phát tác mà như mãnh thú muốn cắn xé hấn. Hấn nhắm mắt lại, cảm giác tử thần càng lúc càng tới gần.

Bỗng nhiên, khi tử thần sắp buông lưới hái, nàng ngừng cắn hân

Giống như là hết sức, Kiều Tâm mềm nhũn ngã vào lòng hân.

- Đỡ hơn chưa?

Hân thần nhiên cười, nâng khuôn mặt nàng, không chút trách cứ, yêu thương hỏi:

- Cảm thấy khá hơn không?

Đôi mắt sắc bén của nàng lại mơ hồ, tựa như đã từng quen biết hân, thần sắc hồn nhiên của một thiếu nữ. Thần sắc này hân vô cùng quen thuộc, khi mới gặp nàng hân đã bị thần sắc đó hấp dẫn mà tạo nên đoạn nghiệt duyên này...

- Kiều Tâm...

Hân ghen ngào:

- Nàng đã trở lại rồi... cuối cùng đã trở lại bên ta... nàng có biết, khi không có nàng, ta đau khổ thế nào không...

Bên miệng nàng vốn còn vết máu tươi của hân khiến đôi môi vốn tái nhợt như trái anh đào chín mọng.

Hân nhìn chăm chú đôi môi đỏ mọng ngày nhớ đêm mong nàng, Hoa Đình Phong không nhận được lòng thương nhớ, hân hôn sâu nàng.

Đã ba năm, trong giấc mơ của hân là nàng, nàng nói chuyện, nàng tươi cười, cả những lúc triền miên trong khuê phòng...

Đầu lưỡi vừa tiến vào miệng nàng trời đất như xoay chuyển, thiên hôn địa ám.

Nàng chạy vội trong hoa viên, tìm kiếm xung quanh, cuối cùng cũng tìm thấy hân ở bên hàng tường vi. Hân nhú mày như đang trầm tư, ánh nắng khiến quần áo trắng của hân càng thêm trắng sáng cùng với màu trắng tường vi càng khiến bóng dáng hân như trong ảo giác vậy.

- Ngày mai chàng sẽ về kinh thành?

Còn chưa nghỉ ngơi lấy sức nàng vội vã hỏi.

Mấy ngày nay, nàng và hân đều bên nhau, từ cách xưng hô khách khí “công tử” nay đã biến thành “chàng” đầy ái muội.

- Ừm. Hân khẽ gật đầu: – Ở lại quý phủ nhiều ngày như thế cũng nên trở về

- Chàng... nàng tức đến giậm chân: – Chàng cứ thế mà đi

- Cô nương còn gì muốn dặn dò? Có gì muốn ta chuyển lời đến biểu ca nàng sao? Hân cười.

- Chàng rõ ràng biết, rõ ràng biết... Nàng gấp đến độ suýt khóc: – Ta tới tìm chàng không liên quan gì đến biểu ca

- Vậy cô nương tìm tại hạ là có chuyện gì? Quả thực hân biết nhưng cố ý giả ngu.

- Chàng không định cầu hôn với phụ mẫu ta sao?

Lời nói lớn mật không chút e lệ khiến nàng cũng giật mình.

Hân ngẩn ra, ngờ ngác nhìn nàng.

- Đừng có nói rằng chàng không thích ta. Nàng giơ tay ra: – Nơi này có chứng cứ

Hân chớp mắt:

- Chứng cứ? Chứng cứ gì?

- Chàng tự xem đi. Nàng tới gần, khí thế bức người.

- Đây chỉ là con bọ rùa bình thường thôi

- Đây là một con bọ rùa từng bị người vẽ thêm chấm. Nàng hét lớn: – Đừng nói chàng không biết

- Thiên hạ rộng lớn, tại hạ sao mà biết được từng con bọ?

- Đây vốn là con bọ rùa bảy chấm nhưng có người vẽ thêm chấm cho nó, biến nó thành con bọ rùa tám chấm vốn không có thật trên đời. Chàng biết người đó là ai chứ?

Hắn yên lặng hồi lâu rồi thở dài một hơi, vô cùng bất đắc dĩ:

- Nàng phát hiện từ khi nào?

- Thật ra ngay từ đầu ta đã biết trên đời vốn không có bọ rùa tám chấm nhưng hôm đó trong rừng cây, vừa tỉnh lại vấy đã bám đầy bọ rùa tám chấm, là ai bắt chúng đến bên ta? Đáp án chỉ có một... đương nhiên là chàng

Hắn không còn gì để nói, ánh mắt tránh khỏi ánh mắt của nàng.

- Ta vẫn tự hỏi bản thân vì sao chàng phải làm như vậy? Vì sao phải nhọc lòng làm cho ta mỉm cười? Nghĩ tới nghĩ lui, đáp án cũng chỉ có một – một nam tử đối với một nữ tử như thế nhất định là đã thích nàng đúng không?

Hắn xoay người, không dám trả lời vấn đề này

- Vì sao? Vì sao chàng làm nhiều chuyện cho ta như thế cũng không dám thừa nhận tình cảm của mình

Nàng chủ động tiến lên, kéo hắn nhìn về mình.

- Bởi vì ta là bằng hữu với biểu ca nàng... sau một hồi hắn mới đáp qua loa

- Nói dối! Giờ hôn ước của chúng ta đã hủy, gả cho ai là quyền của ta. Biểu ca đã tìm được ý trung nhân, sẽ không để ý việc chàng lấy ta.

- Nàng thực sự không nhớ trước kia đã từng gặp ta ở đâu sao?

Bị nàng bức bách như vậy, hắn đành quyết định nói thật:

- Chỉ cần nàng nhớ ra thì sẽ không còn muốn lấy ta nữa

- Hai năm trước, ở trước chùa Long Hoa. Nàng bỗng nhiên mỉm cười, bình tĩnh đáp

- Nàng.... Hắn ngạc nhiên: – nàng nhớ được?

- Đời nay ta chẳng mấy khi bị người bắt cóc, kỉ niệm khó quên như thế sao nói quên là quên được? Nàng nghịch ngợm lè lưỡi làm mặt quỷ.

- Vậy nàng còn muốn lấy một người thân phận khả nghi như ta sao? Hắn chần chờ

- Chàng là người làm việc giúp biểu ca, mà người trong cung ghét biểu ca cũng rất nhiều cho nên chàng bị Ngự lâm quân đuổi giết cũng không có gì là lạ. Ta biết. Nàng nhẹ nhàng cầm tay hắn nói.

Hắn hơi mấp máy môi, định nói nhưng không biết nên nói gì. Lúc này hắn còn có lý do gì để từ chối? Mà hắn cũng không muốn từ chối nàng.

- Đi theo ta, có lẽ sẽ có ngày nàng hối hận.

Hắn nhắc nhở nàng một câu, sợ sau này nàng oán hận mình.

- Ta đã cầu nguyện với con bọ rùa này, cầu nó cho ta tìm được ý trung nhân. Hai má nàng ửng đỏ, khẽ cười: – sau này ta biết con bọ này là giả nhưng cũng không sao cả, bởi vì ta đã thực hiện được nguyện vọng của ta, đã tìm được ý trung nhân, cho nên sao lại hối hận?

Hắn cảm động thở phào một hơi, vòng tay ôm chặt nàng vào lòng. Vuốt mái tóc dài của nàng, khẽ hôn lên trán nàng, trông lòng dâng lên sự xúc động. Ở góc hoa viên vắng tanh này, hắn hôn dần xuống mũi nàng rồi đến đôi môi anh đào bé nhỏ của nàng

- Đình Phong, Đình Phong...

Kiều Tâm ở trong mơ khê gọi cái tên này. Ánh nắng dần lên, nàng cũng bừng tỉnh. Là mơ sao? Sao lại là giấc mộng kì lạ đó

Lại là giấc mơ về câu chuyện giữa cô gái tôn quý và nam tử thần bí đó, giống như cuốn tiểu thuyết chưa viết xong, từng chương từng chương hấp dẫn nàng nhưng mãi chưa thấy kết cục.

Nhưng cái hôn đó vì sao lại chân thật đến vậy? Giống như vừa mới xảy ra thôi, giống như vừa có người hôn nàng...

Quay đầu nhìn sang bên cạnh, nàng hoảng hồn kinh ngạc

Có người nằm bên giường, đang ngủ say, vẻ mặt lo lắng và mệt mỏi khiến cho hơi thở trầm thấp – là Hoa Đình Phong.

Hắn vẫn trông chừng nàng ư? Vì sao cổ hắn lại có vết máu, còn có cả dấu răng đỏ tươi?

Si ngốc nhìn người ngủ say, Kiều Tâm không dám làm kinh động hắn.

Một tay hắn gắt gao nắm chặt tay nàng, dù trong giấc mơ cũng không buông tay, nàng cũng không dám buông ra, cứ để hắn nắm, cảm thụ sự lo lắng của hắn truyền vào đáy lòng

Thật tò mò, hắn là kẻ bại hoại, hại cả nhà tỷ tỷ, nàng vốn phải hận hắn nhưng vì sao nàng lại... thích cảm giác lúc này?

Thích như thế này... yên lặng bầu bạn bên hắn

6. Chương 6

Nàng mắc bệnh gì vậy? Vì sao khỏi rồi thì như người chết sống lại?

Ngồi dưới ánh mặt trời ấm áp, Kiều Tâm nhìn hồ nước xanh leo lẻo mà ngẩn người. Cả người mềm nhũn như bị hút sạch năng lượng, nàng dù ngốc cũng biết không phải đơn giản là phong hàn.

- Kiều cô nương.

Phía sau có người khê gọi nàng

Quay đầu nhìn lại thì là Hoàng hậu.

Thanh Toàn dịu dàng mỉm cười, tỷ nữ đằng sau bùng một chén điểm tâm tới trước mặt Kiều Tâm. Kiều Tâm đang định đứng dậy hành lễ thì Thanh Toàn đã đề nàng lại:

- Người bị bệnh vừa khỏi, đừng đa lễ, nghỉ cho khỏe đi.

Nói xong thuận tay bắt mạch cho nàng

Lặng im một lát, Thanh Toàn khê gật đầu:

- Mạch tượng bình thường, có vẻ đã bình phục, mấy ngày nay người còn cảm giác buồn bực, khi nóng khi lạnh không?

- Không đâu. Kiều Tâm vẻ mặt đau khổ: – Nhưng cảm giác bản thân vẫn không có sức lực gì cả.

- Bệnh này làm cho người bị hao tổn nguyên khí, làm sao nhanh khỏi lại được? Nghỉ ngơi một thời gian nữa rồi sẽ khỏi hẳn thôi.

Thanh Toàn chăm chú nhìn như đang quan sát sắc mặt nàng sau đó cười thần bí, gọi nha hoàn đằng sau:

- Lại đây, bùng điểm tâm lên.

- Vâng

Nha hoàn vâng lời bùng bát tới trước mặt Kiều Tâm. Kiều Tâm nhìn thì thấy đó là món điểm tâm đại đồ ba quen thuộc.

Nói cũng lạ, trước kia chỉ cần ngửi thấy mùi này nàng sẽ vô cùng thèm ăn nhưng hôm nay lại chẳng còn hứng thú, thậm chí cảm thấy ngấy.

- Sao vậy, không muốn ăn sao? Thanh Toàn hỏi

- Ta không thấy đói. Nàng đáp.

- A. Thanh Toàn vui vẻ cười: – Tốt rồi, để ta bảo nha hoàn mang đi, cho người khác ăn vậy... xem ra, bệnh này của ngươi khỏi rồi...

- Hả? Nửa câu sau là ý gì? Kiều Tâm hoang mang.

Thanh Toàn lại nói:

- Theo ta thấy, đại đồ ba này về sau ngươi nên ít ăn đi thì hơn

- Vì sao? Kiều Tâm lại ngẩn ra.

- Ngươi cũng không nghĩ xem đại đồ ba này làm từ cái gì, vỏ bọc bánh làm bằng gạo nếp rồi nhân bánh có thịt băm, lạc, nước dùng ninh bằng xương... chẳng phải khiến người nhanh béo sao? Sở dĩ tên là đại đồ (đồ là bụng) ngoài việc để hình dung chiếc bánh thì chẳng phải ám chỉ những người ăn nhiều sẽ béo như mang thai đó. Nàng bịa chuyện như thật

- Thật thế sao?

Kiều Tâm ngáy thơ lo lắng nhìn mình:

- Vậy giờ ta rất béo sao?

- Ngươi bị bệnh mấy ngày giờ cũng gầy đi rồi, lần đầu tiên gặp ngươi ta cảm thấy đúng là ngươi rất béo. Thanh Toàn bưng miệng cười

- Thật sao? Nàng sợ đến nhảy dựng lên: – Vậy từ nay ta không bao giờ ăn cái này nữa.

Nghe vậy, Thanh Toàn không nhịn được phá lên cười.

Nhìn khuôn mặt tươi cười đáng yêu này, thoáng chốc Kiều Tâm cảm thấy có cảm tình với nàng hơn, cảm thấy nữ tử trước mắt khác hoàn toàn so với những gì tở tở miêu tả... Có lẽ, có hiểu lầm.

- Mục phu nhân

Người trong phủ đều gọi Thanh Toàn là Mục phu nhân, Kiều Tâm cũng gọi theo bọn họ:

- Ngươi... ngươi có biết Tây Thành Vương phi?

Không bằng nói bóng gió tìm hiểu xem sao

- Đương nhiên là biết. Thanh Toàn gật đầu: – Trước khi nàng bỏ nhà đi thì thường đến kinh thành thăm ta, thân thiết như tỷ muội

- Thân như tỷ muội?

Thế vì sao Lam tỷ tỷ luôn nói Hoàng hậu luôn đổ kỵ với tỷ, thậm chí còn dùng thủ đoạn bỉ ổi làm tỷ tỷ không thể gặp Hoàng thượng?

- Vậy sao Tây Thành Vương phi lại bỏ đi?

- Đây là chuyện nhà của Tây Thành Vương gia, ta không tiện nói huống chi có một số việc ta cũng không chắc chắn. Thanh Toàn không chịu nói rõ

- Trong mắt Mục phu nhân, Tây Thành Vương phi là người thế nào?

- Nàng...

Trầm tư thoáng chốc, Thanh Toàn cười nhìn Kiều Tâm:

- Phải nói đó là một nữ tử tinh quái, trong trí nhớ của ta, nàng luôn vui vẻ, hoạt bát, mưu ma chước quỷ... ha ha, đúng là một nữ tử đáng yêu.

Lạ thật, tỷ tỷ luôn miệng mắng Hoàng hậu nhưng sao Hoàng hậu lại nói tốt về tỷ tỷ, thế này là có chuyện gì?

- Vương phi đi đã lâu sao Vương gia còn chưa tìm nàng về? Kiều Tâm lẩm bẩm.

- Sao người biết Tây Thành Vương gia không đi tìm nàng? Có lẽ hần đã biết được nàng đang ở đâu, biết nàng bình yên vô sự rồi. Có lẽ, bọn họ hiểu lầm quá sâu, không thể giải thích trong một sớm một chiều nên đành tạm chưa gặp...

Thanh Toàn đột nhiên cười sâu xa:

- Hoặc có lẽ hần đã có ý trung nhân mới.

- Ý trung nhân mới? Kiều Tâm ngạc nhiên hoảng hốt: – ai?

- Chính là... người

- Ny? (Đồng âm khác nghĩa) Nàng ngơ ngác hỏi: – Vương gia quen nữ tử nào là Ny sao?

Thanh Toàn chỉ vào nàng, dờ khóc dờ người:

- Không phải là Ny, là người đó! Theo ta thấy, Tây Thành Vương gia gần đây yêu thương một nữ tử họ Kiều, tên Tâm.

- Kiều Tâm? Kiều Tâm...

Kinh ngạc đọc đi đọc lại cái tên quen thuộc này mấy lần, lúc lâu sau hiểu ra, nàng sợ hãi nhảy dựng lên:

- Ta? Mục phu nhân, người nhầm rồi? Sao Vương gia lại thích ta được?

- Mấy ngày nay người sinh bệnh, ngày nào hần cũng trông bên giường người, bưng trà rót nước, ngày đêm không ngủ, cũng gầy đi theo người, chỉ thiếu đem mạng của hần cho người. Nếu không có tình ý với người thì đường đường là một Vương gia sao hần phải quan tâm đến một nha hoàn như vậy?

- Hần... hần chỉ là thương hại ta thôi. Nàng liên tục xua tay phủ nhận

- Người cho là chỉ người đáng thương? Trong phủ cũng nhiều tiểu nha hoàn không người thân thích, vì sao chỉ mình người được hậu đãi?

- Không thể nào, không thể nào... Sao hần có thể thích ta được? Sao có thể?

Hần là trượng phu của tỷ tỷ! Lúc trước tỏ vẻ mong nhớ ngày đêm, tình yêu đến sông cạn đá mòn sao chỉ chớp mắt đã di tình biệt luyện.

Hần giết chết cả nhà tỷ tỷ sao ngay cả tình yêu duy nhất còn lại cũng phản bội?

Hần có phải là con người không vậy? Có lương tâm không?

- Nếu Tây Thành Vương gia muốn nạp người làm phi người có bằng lòng không? Nhìn sắc mặt nàng, Thanh Toàn khẽ hỏi.

- Đương nhiên là không. Kiều Tâm không chút do dự lắc đầu

- Vì sao? Thanh Toàn nhíu mày: – chẳng lẽ người không có tình cảm với hần?

- Ta với hần...

Cũng không phải không có tình cảm nhưng

- Tóm lại, nếu hần di tình biệt luyện, phụ bạc thê tử kết tóc thì ta hận hần đến chết

- Cái này thật lạ. Thanh Toàn giả bộ khó hiểu lắc đầu: – Hần cô phụ nữ nhân khác hay không có liên quan gì đến người đâu? Chỉ cần hần đối tốt với người là được?

- Đương nhiên là không được! Nàng lớn tiếng đáp: – Người ta muốn lấy nhất định phải là một nam nhi tốt, trọng tình trọng nghĩa, nếu hần vô tình với thê tử của mình thì chưa biết chừng sau này cũng làm thế với ta. Huống chi, huống chi...

Huống chi hấn cô phụ là Lam tỷ tỷ, cô phụ ân nhân của nàng nàng sao có thể cho phép bản thân cướp trượng phu của tỷ tỷ. Rất ghê tởm, như loạn luân vậy

Nàng chỉ cảm thấy da đầu tê dại, cả người lạnh run.

- Thì ra là thế. Thanh Toàn nhìn nàng phản ứng như vậy thì khê thở dài.

- Phụ nhân, người nói cái gì?

Lắc lắc đầu, nàng chỉ nói một câu khiến Kiều Tâm không thể tin được:

- Chắc là đoán người sẽ nói như vậy nên hấn mới luôn che dấu lòng mình

Cái gì? Hấn... hấn sớm đoán được nàng sẽ từ chối tình cảm đó sao? Làm sao đoán được?

- Kiều cô nương, ta khuyên người đừng vội vã quyết định điều gì, người phụ lòng người khác có lẽ đều đáng chết nhưng hấn tuyệt đối là một ngoại lệ

- Phản bội thê tử mình sao có thể tha thứ?

- Hấn yêu người cũng không đồng nghĩa rằng hấn phản bội thê tử của mình. Thanh Toàn lại nói một câu kì quái.

- Hả?

Mới bước lên lầu hai khách điểm đã thấy tiếng đàn truyền ra từ phòng chữ Thiên. Hoa Đình Phong nhớ khúc nhạc này, nó có một cái tên tương ứng với giai điệu của nó: “Sầu tương tư”

Cửa phòng mở sẵn dường như đặc biệt chờ hấn. Hấn đẩy cửa bước vào, phát hiện trong phòng vắng lặng chỉ có một nữ tử áo đen ngồi sau rèm

- Phong ca ca, cuối cùng huynh đã đến rồi, tiểu muội còn tưởng đời này huynh sẽ không đến gặp muội

Ngón tay thanh tú bấm dây đàn, khúc nhạc dừng lại. Nữ tử áo đen mỉm cười.

- Người cố ý để lại manh mối này cho ta chẳng phải muốn ta tới tìm người sao?

Hấn tìm một chỗ rồi ngồi xuống, ngồi cách rèm mỏng không vào bên trong.

- Tiểu muội còn tưởng huynh sẽ tới từ nửa tháng trước, không ngờ huynh chịu được thời gian dài như thế, hôm nay mới tới cửa khởi binh vẫn tội.

Nữ tử áo đen cười đầy quyến rũ:

- Sao rồi, nửa tháng này, Kiều Tâm muội tử của muội chắc đau đớn lắm đúng không?

- Nàng chịu khổ đủ rồi, giờ đã khỏe rồi. Hôm qua Hoàng hậu nương nương mang một bát đại đồ ba đến nàng cũng không muốn ăn

Hoa Đình Phong hừ nhẹ một tiếng:

- Tin tức này chỉ sợ sẽ làm người thất vọng thôi

- Hoàng hậu nương nương y thuật tinh, muội sớm đoán được nàng sẽ có cách chữa khỏi cho Kiều muội muội nhưng trong quá trình chữa trị, Kiều muội hấn là đau đến chết đi sống lại? Phong ca ca, nhìn ý trung nhân chịu khổ mà huynh cũng không muốn giúp nàng bớt đau, thật nhẫn tâm!

Hấn thật sự hi vọng mình có thể nhẫn tâm thì hấn đã không bước vào khách điểm Phong Kỳ nửa bước nhưng đáng tiếc, hấn vẫn không nhận được mà tới đây, bất chấp cả lời dọa chém của Mục Triển.

- Nói như vậy, huynh đã không cần cây thuốc phiện cho tiểu muội của muội rồi?

Hấn không đáp lời

- Vậy sao huynh còn tới đây?

Vén rèm mỏng, nữ tử áo đen chậm rãi tới gần Hoa Đình Phong, khiêu khích vuốt vai hấn:

- Chẳng lẽ đến nói lại tình cũ với muội?
 - Ta đến mong người đừng gây sóng gió nữa. Hoa Đình Phong gạt tay nàng ra
 - Gây sóng gió? Nữ tử cười lớn: – Ở địa bàn Nam Chu quốc, muội dù có là một công chúa cũng chẳng làm được gì hết
 - Người biết rõ ta đang nói đến cái gì.
 - Tiểu muội thật sự không hiểu, xin Phong ca ca chỉ giáo. Ánh mắt tỏ vẻ khó hiểu
- Hắn thở dài một hơi, không muốn vòng vo nữa, dứt khoát nói thẳng:
- Người cần gì làm thế, nể tình huynh muội, cho dù ta có phụ người thì chuyện xảy ra ở Lam phủ đêm đó cũng coi như là trả nợ cho người... Người còn muốn thế nào?
 - Đủ? Làm sao mà đủ?
- Nữ tử áo đen bỗng nhiên hét lớn như lên cơn điên:
- Huynh đã nói muốn lấy muội. Muội ở trong thâm cung chờ huynh, từ chối không biết bao nhiêu nam tử tài tuấn theo đuổi, đắc tội bao nhiêu vương tử các nước láng giềng nhưng kết quả nhận lại là cái gì? Muội chờ đợi được cái gì? Là tin huynh lấy nữ nhân khác! Những gì huynh nợ muội, cả đời cũng không trả hết được đâu.
 - Ta nói muốn lấy người khi nào? Hoa Đình Phong ngạc nhiên nhíu mày.
 - Hồi còn nhỏ chúng ta chơi trò chơi, huynh giả làm tân lang, muội giả làm tân nương, huynh cưỡi ngựa tre đến lấy muội... Huynh, huynh còn hôn ta! Không nhớ sao? Chẳng lẽ đã quên rồi sao? (Bệnh không tả \$%^&*)
- Nữ tử áo đen nói như sắp phát khóc.
- Đó là trò chơi còn nhỏ, sao có thể là thật? Hắn cảm thấy thật vô vẩn.
 - Nhưng muội coi là thật! Muội chờ huynh 18 năm.
- Nàng lại hét lớn:
- Sao huynh lại không cho là thật?
 - Người... Hoa Đình Phong không biết nói sao: – Rốt cục người muốn gì?
- Nếu chỉ là vì một nụ hôn trẻ con mà bị đối phương nhớ thương đến nay thì hắn nhận là lỗi của mình, bất luận nàng muốn gì hắn cũng sẽ cố hết sức bồi thường cho nàng.
- Lấy muội. Nữ tử áo đen lạnh lùng nhìn hắn: – Ngay lập tức
 - Ta đã lấy Kiều Nhị, người biết rõ là không thể nào...
 - Vậy hưu nàng đi! Hoặc là đem muội thành nàng, dù sao nàng cũng đã “mất tích”, muội cũng không ngại sắm vai nàng.
- Nữ tử cười bệnh hoạn.
- Người... người điên rồi!
- Hắn lắc đầu khó tin, nhìn khuôn mặt diêm lệ này thậm chí có phần sợ hãi
- Nếu huynh không đồng ý muội sẽ nói chân tướng cho Kiều Tâm
 - Người dám!
- Nghe đến điều này, hắn nóng nảy hét lớn:
- Người dám nhiều lời ta sẽ giết người
 - Huynh sẽ không giết muội

Nữ tử áo đen không chút sợ hãi nhìn hắn:

- Phụ hoàng nuôi huynh khôn lớn, nể tình dưỡng dục huynh sẽ không giết nữ nhi duy nhất của người. Muội biết huynh là người có ơn sẽ báo, tuy rằng vì máu rửa Lam phủ mà phản bội Bắc Lương nhưng cũng không làm việc cho Nam Chu. Từ đó có thể thấy, trong lòng huynh vẫn có Bắc Lương.

- Cho nên người trong mắt không người, ép ta không còn đường lui?

Hắn cười âm trầm:

- Người đưa Kiều Tâm về bên ta để tra tấn ta, cũng biết ta sẽ không dám nói ra sự thật vì sợ làm nàng tổn thương...

- Haha... con bé ngốc đó lại đang nghĩ rằng nàng trả thù thay muội

Nữ tử cười mỉa mai:

- Thật ra nàng hoàn toàn không có võ công, là kẻ ngốc nghếch, cho dù phải sai người nằm vùng ám sát huynh cũng sẽ không dùng nàng. Để nàng về bên huynh chỉ là cho huynh nếm cảm giác nhớ nhung sống không bằng chết, cảm giác không chiếm được tình yêu thôi

- Người thông minh lắm. Mục đích của người đạt được rồi đó

Thần sắc Hoa Đình Phong đau đớn. Hắn mỗi ngày cùng người trong lòng ở bên nhưng không dám gần gũi nàng, nếu nói chân tướng cho nàng nàng sẽ đau khổ, sẽ không thương hắn nữa. Cả ngày hắn chỉ có thể khó xử đi đi lại lại trong phòng, tự phục sự nhẫn nại của mình...

- Thế nào? Bị tình yêu tra tấn khổ sở chứ? Con ngốc đó coi muội như thân tỷ tỷ, cho dù có cảm tình với huynh cũng không dám thích "tỉ phụ" huynh đâu. Thú vị, đúng là thú vị

Nữ tử áo đen cười lớn:

- Phong ca ca, nếu muội đoán không nhầm, huynh thà mất đi tình yêu cũng không dám để nàng đau đớn.

Hắn đau đớn run rẩy, lặng yên không đáp.

- Cho nên huynh chỉ có thể lấy muội.

Nàng kết luận:

- Chỉ có lấy muội thì mới chặn họng muội, nếu không muội sẽ đem chuyện trước kia nói hết cho nàng

- Người...

Hắn trợn mắt nhìn nữ tử xinh đẹp mà lòng dạ rắn rết này, hồi lâu không nói nên lời.

- Đồng ý với muội đi

Mười ngón tay thanh tú lại xoa xoa đầu vai hắn, nhẹ nhàng trượt xuống:

- Muội có thể mạo danh thế thân, làm Vương phi Kiều Nhị của huynh, dù sao người trong phủ cũng chưa từng gặp qua Lam Kiều Nhị, dù sao muội cũng từng nói cho Kiều Tâm rằng muội là Lam Kiều Nhị...

Sự chán ghét dâng đầy trong lòng nhưng lúc này hắn đã không còn đường lui.

Kiều cô nương. Dư ma ma đem chăn đệm đỏ thắm tươi cười mang tới bên giường Kiều Tâm

- Ma ma, sao lại đổi đồ dùng cho ta? Kiều Tâm khó hiểu

Chăn đệm này không chỉ màu đỏ rực mà còn thêu một đôi uyên ương, tranh thêu ái muội khiến người ta nghĩ miên man, hai má nàng đỏ bừng

- Muốn đổi cũng đổi hoa khác, màu khác chứ. Nàng e lệ nói.

- Kiều cô nương, đây là quần sự phòng sai ta chuẩn bị, ta đoán là chuẩn bị cho người nên mang đến đây

- Ma ma, sao người chắc chắn là chuẩn bị cho ta? Sợ là trong phủ có nữ nhi của ma ma nào xuất gia, quần sự các phòng đưa lễ cho Vương gia?

- Kiều cô nương, cô không hiểu rồi, chần nệm này là thượng hạng, hạ nhân trong phủ giả nữ nhi sao có phúc được dùng đồ cao cấp như vậy được? Cái này đương nhiên là chuẩn bị cho Kiều cô nương rồi. Ha ha, ta nghe nói không lâu nữa Vương gia sẽ lấy cô làm trắc phi đó! Bà khẽ nói thâm vào tai Kiều Tâm.

- Nói vậy... Nàng trợn mắt: – là ai bịa đặt?

- Người sáng suốt đều nhận ra được. Cô nương, mấy ngày người bị bệnh, Vương gia lo lắng vô cùng. Giờ người vừa khỏe lại đã sai người chuẩn bị chăn gối uyên ương, còn mua 500 đèn lồng đỏ treo trong hoa viên nữa đó. Chẳng phải chuyện vui của Vương gia thì sao lại dùng những thứ đó

- Hửn...

Sao không thương lượng cùng nàng đã tự ý làm vậy? Đó chẳng phải là cưỡng ép dân nữ thì là gì? Kiều Tâm vừa tức giận lại vừa ... vui mừng

Vui mừng?

Trời ạ, thật đáng chết! Nàng sao có thể vui sướng được? Hửn là kẻ phụ bạc tỷ tỷ tìm người mới, quả đáng chém ngàn đao vạn kiếm sao nàng có thể vì người mới của hửn là mình mà quên đi thù lớn mà vui mừng... Nàng đúng là... vong ân phụ nghĩa

- Kiều cô nương, sau này cô làm Vương phi đừng quên bà già ta nhé. Dư ma ma lấy lòng: – nửa đời sau của bà già ta trông cậy cả vào cô đó.

Còn chưa nói xong bỗng nhiên có người đẩy cửa xông vào

- Ai thế? To gan, không gõ cửa đã vào. Dư ma ma cật thế hét lớn.

- Ma ma... Người vào là tiểu nha hoàn, sợ hãi cúi đầu liếc nhìn chần đệm trên giường: – Người... người sao lại đem chần đệm này đến phòng Kiều cô nương?

- Không đem tới đây thì đem đến đâu nữa?

- Cái này... là chuẩn bị cho Tây viện

- Cái gì? Dư ma ma ngăn ra: – Tây viện? Tây viện Kiều Nhị Vương phi ở?

- Đúng thế! Nha hoàn dậm chân: – mọi người bên Tây viện đang thúc giục, ma ma mau đem qua đi

- Ai da! Dư ma ma thoáng nghĩ rồi mừng rỡ, quay người khẽ nói với Kiều Tâm: – Kiều cô nương, xem ra giờ cô không phải là trắc phi mà là Tây Thành Vương phi đó

- Ma ma đừng nói đùa. Kiều Tâm vội gạt ngang.

- Người nghĩ lại đi, chỉ Chính phi mới được ở Tây viện, ta lúc trước còn lạ sao Vương gia không chọn một sương phòng cho người... thì ra... ha ha... Vương gia muốn đón cô vào tây viện

- Ma ma nhanh lên. Tiểu nha hoàn thúc giục: – A đúng rồi, vừa rồi Trương quản sự bảo Kiều cô nương cũng đến Tây viện đi, Vương gia có chuyện muốn nói với nàng.

- Người xem, người xem. Dư ma ma dương dương tự đắc: – ta nói có sai không? Kiều cô nương, mau theo chúng ta đi thôi.

Kiều Tâm nhú lại mày, trong lòng bất an, cúi đầu đi theo hai người, dọc đường đi miên man nghĩ chút nữa Hoa Đình Phong sẽ nói chuyện đó với nàng thì nàng nên trả lời thế nào

Vào đến cửa Tây viện đã nghe thấy trong sương phòng có một nam một nữ đang trò chuyện, còn cả tiếng đàn xen lẫn

Sao? Ngoài Hoa Đình Phong còn có người khác? Hơn nữa là một nữ nhân?

Trong lòng căng thẳng, bước chân nhất thời ngừng lại. Dự cảm xấu khiến nàng không dám bước vào. Giọng nói trong phòng rất quen thuộc... không, không đâu, là nàng nghĩ nhiều rồi

- Các người trước tiên chờ ở đây, ta đi báo Vương gia

Quản sự ở Tây viện không biết Kiều Tâm, chỉ lạnh lùng nói như thế

- Thi ma ma, sao người có mắt như mù vậy, đây là Kiều cô nương đó, sao dám để nàng đứng chờ bên ngoài? Dư mẹ tiến lên cười nói: – Nàng sắp thành Tây Thành Vương phi đó

- Nói bậy bạ gì thế. Bỗng nhiên Thi ma ma lớn tiếng quát: – Vương phi đang ở trong phòng bàn luận đàn hát với Vương gia, nha đầu nhỏ nhố này sao dám giả mạo chủ tử

- Vương phi? Dư ma ma ngăn ra: – Vương phi nào?

- Đương nhiên là muội muội của đương kim Hoàng thượng, Yến quốc phu nhân do Thái hoàng Thái hậu phong, Tây Thành Vương phi tôn quý cũng là người Vương gia yêu nhất. Lần này để tẩy trần cho Vương phi, Vương gia sai người giăng đèn kết hoa trong phủ, vì Vương phi đã lâu chưa về mà chuẩn bị chặn gối mới nữa.

- Nàng... Dư ma ma ngạc nhiên há hốc mồm: – nàng đã về? Từ bao giờ

- Chuyện đó đến lượt hạ nhân các người hỏi đến? Còn không đem chăn màn vào phòng ngủ đi! Thi ma ma trừng mắt.

- Ai ở bên ngoài vậy. Lúc này trong phòng có tiếng hỏi ra

Nghe rõ giọng người hỏi, Kiều Tâm cảm giác tim như rút xuống vực núi đen, cả người rét lạnh

Là tỷ tỷ ở bên trong. Tỷ tỷ cuối cùng đã trở lại....

Thật là lạ, tỷ tỷ cuối cùng có thể trở về, nàng hẳn phải vui mừng mới đúng nhưng sao lúc này tâm tình lại quái dị như thế, sống mũi cay cay, cảm giác như sắp khóc. Chẳng lẽ nàng thật sự yêu Hoa Đình Phong? Nàng si tâm vọng tưởng muốn làm Vương phi?

Ngày đó trước mặt hoàng hậu nàng hiên ngang nói một đằng nhưng lòng nghĩ một nẻo...

- Kiều Tâm, là người đến sao? Mau vào đi

Tỷ tỷ đang gọi nàng, dù sợ hãi, không muốn gặp cũng phải đi vào.

Gian nan bước vào trong phòng.

Vừa vào đã thấy tỷ tỷ. Tỷ không mặc đồ đen nữa mà mặc áo hồng, nét mặt tỏa sáng, không còn chút u oán nào. Nàng đang ngồi trước đàn, đứng sau nàng, cầm nhạc phổ chỉ chỉ chính là Hoa Đình Phong

Cũng đã mấy ngày không gặp hẳn rồi. Vì sao hẳn chỉ cúi đầu không nói gì, cũng chẳng nhìn nàng lấy một lần.

Sự quan tâm khi nàng bị bệnh chẳng lẽ là lũ người hầu nói nhảm sao? Vì sao lúc này hẳn như một người xa lạ, cả người lạnh lùng như khối băng

- Muội muội, mau tới ngồi đi.

Tỷ tỷ đang gọi nàng, nụ cười thân thiết làm cho nàng càng thêm sợ hãi, như đã phạm lỗi với tỷ tỷ, có tội giết mình vậy

- Tỷ tỷ, sao lại trở về rồi? Nàng khẽ hỏi.

- Đình Phong tự mình đến khách điểm đón ta, ta không giận dỗi nữa trở về với hẳn

- Các người... nàng muốn hỏi nhưng lại không dám: – tốt rồi?

- Ta đã nghĩ thông, người chết đã chết, người sống hẳn nên thông cảm cho nhau mà sống vui vẻ nốt nửa đời sau, huống chi năm đó Đình Phong cũng vạn bất đắc dĩ. Ta làm khổ hẳn nhiều năm như vậy cũng đủ rồi, cho nên...

Nàng ngượng ngùng nói tiếp:

- Kiều Tâm, để người chê cười rồi

Bỏ qua thù oán sao? Nhưng... thù giết cha mẹ thật sự dễ dàng bỏ qua sao? Tỷ tỷ có phải là giả trở về để tìm thời cơ trả thù không? Kiều Tâm nhìn khuôn mặt tươi cười khó đoán kia nhưng cũng không nghĩ nhiều nữa. Giờ tỷ tỷ đã về bất luận là tự mình báo thù hay là trở về với Hoa Đình Phong đều tốt, đều không liên quan đến người ngoài như nàng. Giờ nàng chỉ là kẻ dư thừa.

- Kiều Tâm, đêm nay Đình Phong thiết yến tẩy trần cho ta, muội cũng đến đi. Giọng nói nhiệt tình lại truyền đến

Xem ra, tỷ tỷ là thật sự vui vẻ, nàng chưa từng nghe tỷ tỷ cười hạnh phúc như vậy bao giờ.

Gật gật đầu, hơi nhìn xuống, khóe mắt không nhìn được liếc Hoa Đình Phong một cái. Nàng cùng nam nhân này từ nay về sau sẽ không còn liên quan gì nữa? Ha ha, hai người chỉ là kẻ qua đường mà thôi, ngay cả lời từ biệt cũng không có. Hoa Đình Phong vẫn nhìn nhạc phổ, hai nữ nhân nói chuyện lâu như vậy cũng không hề ngắt đầu.

Trong hoa viên giăng đèn kết hoa, Hoa Đình Phong mặc áo bào đứng dưới tang cây, gió đêm thổi tung vạt áo của hắn khiến hắn trông thật cô đơn, không chút tương xứng với không khí vui vẻ trong phủ.

Mục Triển đi tới sau hắn, khẽ cười mỉa mai:

- Ái thì về phủ sao lại phiền muộn như thế?

Hắn xoay người, lặng yên không đáp, ánh mắt lảng tránh Mục Triển, chỉ ngắt đầu nhìn ánh trăng xa xôi

- Một khi đã ưu sầu như thế sao không nói rõ mọi chuyện ra? Mục Triển đề nghị.

- Nàng sẽ không tha thứ cho ta... Hồi lâu sau hắn mới lặng lẽ nói: – Đêm đó nàng đã không tha thứ cho ta... nói rõ mọi chuyện chỉ khiến nàng thêm đau khổ mà thôi

- Cho nên ngươi thà để Tiêu Nghiên vừa ý?

- Trước mắt, đây là con đường duy nhất ta có thể đi, nếu không Tiêu Nghiên sẽ nói mọi chuyện cho Kiều Tâm

- Cho nên ngươi thà sống cả đời với nữ nhân uy hiếp mình cũng không chịu nói ra sự thật? Ngày đó nàng không tha thứ cho ngươi không có nghĩa là bây giờ cũng vậy. Tâm tư nữ tử đều nhanh chóng thay đổi, trước khác nay khác.

- Ta không dám.

- Không dám?

- Có lẽ ta là một kẻ nhát gan. Hắn cười tự giễu

- Ha ha, Đình Phong, nếu ngươi là kẻ nhát gan thì trên đời có bao nhiêu kẻ là đại nhát gan. Mục Triển lắc đầu: người làm như vậy nhất định còn có nguyên nhân khác.

- Bệ hạ anh minh. Cuối cùng Hoa Đình Phong nói thẳng: – quả thực còn có nguyên nhân khác quan trọng hơn

- Có thể nói ta nghe không?

Ngước nhìn ánh trăng trên cao, hắn chậm rãi nói:

- Có một lần, cũng dưới gốc cây, ta hỏi nàng có tâm nguyện gì, nàng nói cho ta biết tâm nguyện của nàng là được ăn nhiều đại đồ ba. Lúc đầu ta thật kinh ngạc nhưng sau đó thì vô cùng vui sướng, nếu một người có thể sống đơn giản, vui vẻ như vậy thì chính là chuyện tốt. Ta không có bản lĩnh khiến nàng không phiền não nhưng nếu bây giờ trời cao đã an bài cho nàng như vậy ta cần gì phải nói ra chân tướng tàn khốc đó? Để mọi thứ như thế chẳng tốt hơn sao? Ta chỉ hi vọng nàng có thể vô ưu vô lo mà sống như bây giờ.

- Thà rằng nàng sống như một kẻ ngốc? Mục Triển nhú mày.

- Có đôi khi không biết gì lại là hạnh phúc

- Nhưng...

Mục Triển còn định khuyên bảo thêm nhưng hần biết nam nhân trước mắt một khi đã quyết thì sẽ không thay đổi, vì thế chỉ đành thở dài một hơi, quyết định không nói gì nữa.

7. Chương 7

Tỷ tỷ, tiệc tẩy trần không phải ở đại sảnh sao? Sao... sao lại đưa muội đến phòng tỷ Kiều Tâm hơi lui về phía sau, giấy khỏi bàn tay đang kéo nàng đi. Nữ tử áo đỏ quay đầu cười thánh thiện, giọng nói ngọt ngào:

- Tỷ tỷ đương nhiên có thể nói cho người. Thế nào, không muốn nhìn sương phòng của tỷ được bài trí lại sao?

- Muội...

Nói thật, nàng quả thực không muốn xem

Nhìn Hoa Đình Phong vì tỷ tỷ sai người chuẩn bị chần uyên ương mới, lòng nàng chua xót. Đây là ghen tỵ sao? Sao nàng có thể ghen với tỷ tỷ? Nàng rất sợ tâm tình của mình lúc này bởi vì tâm tình đó thật sự tội lỗi.

- Kiều Tâm, trước tỷ vẫn nhờ người báo thù lúc này bỗng nhiên bỏ qua thù hận, chủ động về Vương phủ người có biết là vì sao không? Nữ tử áo đỏ đột nhiên nói.

- Hôm qua không phải tỷ tỷ nói... vì tỷ tỷ đã tha thứ cho Tây Thành Vương gia sao? Kiều Tâm ngăn ra

- Thật ra lần này ta vào phủ cũng chỉ là một phần của kế hoạch báo thù.

Khuôn mặt quyền rũ trở nên ngoan độc.

- Sao cơ? Tỷ tỷ, người... người còn không tha thứ cho Vương gia sao? Nàng kinh hãi

- Sao ta có thể tha thứ cho hần?

Nữ tử cười lạnh một tiếng:

- Tuy rằng ta yêu hần nhưng cũng hận hần. Hần làm ta bị tra tấn nhiều năm như vậy, sao ta dễ dàng tha thứ cho hần được? Thành thật mà nói cho người, ta vào phủ là để vạch trần một bí mật kinh thiên động địa, bí mật đó là tử huyết của Hoa Đình Phong.

Bí mật? Bí mật gì? Kiều Tâm cắn cắn môi không dám hỏi sợ sẽ hỏi ra chuyện đáng sợ

- Muội muội, giờ ta kể uội một chuyện cũ, muội có muốn nghe không?

Lòng nàng rét run nhìn khuôn mặt tươi cười kia, lòng sinh dự cảm xấu, rất muốn bưng tai lắc đầu... Nhưng đối phương bắt đầu gần từng chữ khiến nàng sợ hãi.

- Muội muội. Người có biết công chúa Tiêu Nghiên của Bắc Lương quốc?

Bắc Lương quốc? Sao bỗng nhiên lại nói tới chuyện này. Kiều Tâm khó hiểu.

- Tiêu Nghiên này đúng là kẻ si ngốc cuồng dại, năm nàng tám tuổi chơi đùa cùng cháu của mẫu hậu nàng – tức biểu ca nàng. Lúc đó, bọn họ chơi trò giả đám cưới, nàng giả làm tân nương, biểu ca nàng làm chú rể, nàng lấy khăn tay của mẫu hậu làm khăn trùm đầu, biểu ca cười ngựa tre đến cưới nàng...

Đoạn tự thuật này như dẫn dắt về tuổi thơ vô lo vô nghĩ của nữ tử, trong mắt nàng dần hiện lên niềm hạnh phúc

- Biểu ca tháo khăn voan cho nàng, thấy khuôn mặt tròn tròn tô son của nàng, có lẽ không mặt đó rất đáng yêu nên biểu ca đã hôn nàng. Nàng nghĩ rằng biểu ca thích nàng, nghĩ hành động đó là cử chỉ đính ước. Tuy rằng khi ấy nàng chỉ 8 tuổi nhưng trong lòng đã chắc chắn rằng biểu ca sẽ là phò mã tương lai của mình...

- Sau đó, biểu ca nàng lấy nàng? Kiều Tâm không nhin được hỏi

- Không. Nữ tử lắc lắc đầu, vẻ hạnh phúc chìm xuống: – Biểu ca nàng 19 tuổi đã bị phụ vương phái tới Nam Chu làm gian tế. Sau đó, rất lâu nàng cũng không gặp hần. Lúc ấy, có rất nhiều vương tử láng giềng

hoặc những người tài tuần ở Bắc Lương cầu hôn nàng nhưng có thể từ chối nàng đều từ chối, không thể từ chối nàng cũng sai cung nữ của mình giả thay. Bởi vì nàng vẫn nghĩ biểu ca sẽ về cho nên ở trong thâm cung nhiều năm, bỏ lỡ tuổi thanh xuân của mình... Một ngày nàng cầu nguyện với Nguyệt lão mong biểu ca mau trở về. Kết quả, Nguyệt lão thật sự hiển linh. Ngay hôm sau, cung nữ nói cho nàng, biểu ca đã trở lại

- Thế chẳng phải tốt rồi? Kiều Tâm gật đầu

- Tốt? Nữ tử cười lạnh: – Người cho là biểu ca nàng trở về cầu hôn nàng? Sai rồi! Biểu ca lần đó về Bắc Lương chẳng nhìn nàng lấy một lần, hôm sau đã rời đi.

- Vì sao? Nàng kinh ngạc

- Thì ra lần đó hắn trở về chỉ là để nói cho phụ vương của Tiêu Nghiên rằng hắn đã thành hôn, lấy một nữ tử Nam Chu quốc, hắn nói hắn thân là thân tử Bắc Lương nên phải trở về báo một tiếng, còn nói vì nữ tử này hắn không thể làm gian tế cho Bắc Lương nữa. Tuy rằng hắn không theo Nam Chu nhưng sẽ không làm cho Bắc Lương để nữa.

- Vậy... công chúa Tiêu Nghiên kia chẳng phải là rất đáng thương? Kiều Tâm trợn mắt

- Người cũng hiểu nàng đáng thương sao? Nữ tử cười chua xót: – Ngay cả người cũng cảm thấy nàng đáng thương quả thực thấy được nàng đáng thương đến cỡ nào. Nàng nghe được tin biểu ca muốn thành thân từ phụ hoàng, suốt ba ngày không thiết cơm nước, đến ngày thứ tư, khi mọi người trong cung nghĩ nàng cứ thế mà chết thì nàng đột nhiên bước ra, nói với phụ hoàng nàng muốn đến Nam Chu.

- Đến Nam Chu?

- Đúng. Nàng muốn đến Nam Chu nhìn xem tình địch của mình ra sao, có gì đẹp mà biểu ca vứt bỏ tình cảm gần 20 năm với nàng mà lấy người khác. Sau rồi, nàng tìm được nhà nữ tử kia, nhìn thấy nàng...

- Nàng ấy quả thực rất đẹp sao?

- Ha ha. Nữ tử hừ nhẹ: – Nếu nàng ấy quả thực đẹp đến thiên hạ vô song Tiêu Nghiên không còn gì để nói. Nhưng đối phương lại chẳng hơn gì Tiêu Nghiên, luận tướng mạo, tài phú đều kém. Hơn nữa, nữ tử đó vừa mới bị vị hôn phu vứt bỏ. Người nghĩ xem, một nữ tử không giữ được vị hôn phu của mình thì tốt đẹp thế nào? Tiêu Nghiên tức giận tìm biểu ca hỏi hắn vì sao bị một nữ tử như vậy mê hoặc tâm trí. Người đoán biểu ca nàng nói sao?

- Không biết... ta không đoán được... Kiều Tâm lắc đầu.

- Hắn lại nói rằng hắn cũng không biết đối phương tốt ở chỗ nào, chỉ là muốn ở bên nàng. Tiêu Nghiên không khỏi tức giận, nghĩ đến mình phí hoài tuổi xuân vì hắn mà đau lòng vô cùng, cho nên quyết định trả thù

- Trả thù. Kiều Tâm hoảng hốt.

- Nàng bắt biểu ca làm một chuyện cho nàng nếu không sẽ tố giác thân phận gian tế của hắn

- Chuyện gì? Tim Kiều Tâm như nhảy tới cuống họng.

- Nàng muốn biểu ca... giết cha mẹ nàng kia

- Nàng... Kiều Tâm co rúm người hoảng hốt.

Chuyện xưa này, lúc đầu nàng còn có vài phần đồng tình với Tiêu Nghiên công chúa kia nhưng đến lúc này, người đáng thương lại thành kẻ ác ma bệnh hoạn. Nàng sao muốn hại chết cha mẹ người khác? Hơn nữa, bắt người có quan hệ thân thiết với người nhà này giết bọn họ. Trả thù như vậy thật quá đáng.

- Nàng nói với biểu ca, chỉ cần hắn giết cha mẹ của thê tử thì sẽ không vạch trần thân phận gian tế của hắn, cũng sẽ không làm khó thê tử hắn, để bọn họ sống thoải mái sau này...

- Nhưng nếu hắn giết cha mẹ của thê tử thì thê tử hắn sao có thể tha thứ hắn, cùng hắn sống bên nhau?

- Đúng thế. Nữ tử cười hiểm ác: – Đây mới là sự trả thù chân chính của Tiêu Nghiên. Nếu biểu ca nàng không giết cha mẹ của thê tử hắn thì thân phận gian tế sẽ bị vạch trần, thê tử hắn sẽ không bên hắn nữa.

Mà nếu hần giết nhạc phụ nhạc mẫu thì đương nhiên thê tử hần cũng không để ý đến hần. Bất luận là chọn thế nào thì nam nhân phụ lòng đó cũng chẳng có kết cục tốt. Chiêu này thông minh chứ?

Nói xong, nữ tử thê lương ngẩng đầu cười to, làm cho Kiều Tâm càng sợ hãi

- Tội hôm đó, bầu trời sấm chớp ùng ùng...

Nữ tử tiếp tục nói, giọng nói như quỷ mị, khuôn mặt sắc lạnh, chuyện xưa đáng sợ càng khiến nàng hưng phấn

- Tiêu Nghiên cố ý dẫn thê tử của biểu ca đi vào trong viện, chính mắt thấy cảnh cha mẹ nàng bị giết... mà kẻ giết người là trượng phu của nàng.

- Đừng nói nữa... tỷ tỷ, đừng nói nữa...

Kiều Tâm cảm thấy đầu đau vô cùng như có gì đó giấu trong lòng bị đào xới lên, máu chảy thịt nát. Nàng không muốn nghe tiếp câu chuyện kinh khủng này, không muốn nghe tiếp nữa

- Ai da, ta còn chưa nói xong mà

Nữ tử áo đỏ nhìn chằm chằm vào nàng, cười quái dị:

- Muội muội, còn chưa đến đoạn cao trào, sao muội có thể không nghe

- Cảm ơn.

Lúc này bỗng nhiên có người phá cửa vào, quát lớn

Kiều Tâm hoảng hốt ngẩng đầu, nhìn thấy khuôn mặt đáng sợ của Hoa Đình Phong, sau hần là Mục Triền. Sao bọn họ lại đến đây? Sao lại lo lắng như vậy

Chỉ thấy Hoa Đình Phong vội bước lên, bóp cổ nữ tử áo đỏ quát lớn:

- Người không tuân thủ lời hứa.

Trời ạ, hần làm sao thế? Sao lại thô bạo với thê tử của mình như thế? Kiều Tâm vội vàng đẩy hần ra, đỡ lấy thân thể mảnh mai của Lam tỷ tỷ.

- Để hần giết ta đi, để hần giết ta đi Nữ tử áo đỏ cười lạnh, ho khan quát lớn: – Nhìn hần không thể xuống tay kia

- Nếu người còn nói hươu nói vượn ta sẽ giết người

Hần trừng mắt nhìn nàng, cả người cứng đờ có thể thấy cơn giận chưa tan, lúc nào cũng có thể giết người

- Muội muội, tỷ phu người muốn giết người diệt khẩu, người nói tỷ tỷ ta nên làm thế nào bây giờ?

Nữ tử dựa vào vai Kiều Tâm, bỗng nhiên nức nở nói, ra vẻ đáng thương

- Vương gia, có cái gì thì nói cho rõ, cần gì phải đối xử với Vương phi như thế...

Kiều Tâm hoàn toàn không hiểu vì sao hai người lại trở mặt, chỉ đành khuyên

- Vương phi? Ha ha, muội muội, tỷ tỷ người không xứng được gọi như thế. Nữ tử lại cười lạnh

- Tỷ tỷ, đừng nói những lời tức giận.

- Ta không phải tức giận, góc tường có bức tranh vẽ ái thê của tỷ phu người, hôm qua ta đã xem rồi, hình như đã xong, người cũng đi xem đi...

- Cảm ơn. Cảm ơn.

Hoa Đình Phong như bị chọc giận đến đỉnh điểm quát lớn. Hần vội bước tới giá sách giành lấy bức họa cuộn tròn, vung tay áo lên, lửa bắn về phía bức họa, bức họa cháy rực, rơi xuống đất, lăn thành một vòng lửa

- Vương gia...

Kiều Tâm kinh hãi nhìn cảnh trước mắt. Bức họa đó không phải hần rất quý trọng sao, mất thời gian thật lâu mới hoàn thành, đợi lâu như thế ái thiếp cũng đã trở về vì sao hần lại phải đốt nó đi? Rốt cuộc là vì sao?

- Ha ha ha. Nữ tử áo đỏ cười điên cuồng: – muốn hủy chứng cứ sao? Muội muội, người nói hần có phải là quá ngu không? Hần nghĩ chứng cứ có thể dễ dàng bị hủy như thế sao? Nếu ta đã thấy bức họa đó thì đương nhiên sẽ trộm long tráo phụng.

Nói xong lấy một tờ giấy gấp gọn trong áo ra

- Muội muội, người xem đi. Nàng đưa nó cho Kiều Tâm.

Kiều Tâm ngần ra không biết làm sao, đành mở tờ giấy ra. Tờ giấy dài có đến năm trượng. Một khắc khi bức họa hiện ra trước mắt, Kiều Tâm cảm thấy cả thế giới như đảo lộn.

Đó chính là bức họa Hoa Đình Phong đã vẽ. Khuôn mặt mỹ nhân chưa hoàn thành giờ đã có mặt mày xinh đẹp, sống động. Trước kia hần nói không vẽ dung nhan mỹ nhân là vì mỹ nhân không ở bên. Giờ bức họa đã hoàn thành có nghĩa là mỹ nhân đã trở lại bên hần

Nhưng nhầm rồi... Nhầm rồi...

Bức họa đó không vẽ Lam tỷ tỷ mà vẽ... nàng

Nàng – Kiều Tâm

Sao lại thế này? Hần u mê sao? Sao vẽ ái thiếp mình lại không vẽ mà vẽ nàng. Nàng ngây ngốc đứng đó không hiểu gì.

- Tỷ tỷ, người đừng hiểu lầm...

Một lúc lâu sau nàng mới nghĩ ra phải nhanh chóng giải thích

- Vương gia... Vương gia chắc chỉ là lấy ta làm mẫu để vẽ nháp thôi, ta và hần không có gì... Thật sự không có gì!

Tỷ tỷ nhìn bức tranh này chắc hần rất tức giận? Vạn nhất hiểu lầm nàng và Hoa Đình Phong có tư tình thì nguy rồi

- Đến giờ người vẫn không hiểu sao?

- Cái gì?

Là ý gì? Sao nàng không hiểu gì hết?

- Người mới là Lam Kiều Nhị

Đáp án long trời lở đất cuối cùng cũng được nói ra, bốn bề tĩnh lặng.

- Tỷ tỷ... người đùa cái gì thế? Đầu óc Kiều Tâm như chao đảo: – nếu ta là Lam Kiều Nhị thì người là ai?

- Ta là Tiêu Nghiên. Nữ tử đắc ý nói: – công chúa Tiêu Nghiên của Bắc Lương quốc.

- Sao ta lại không biết tên mình? Kiều Tâm cảm thấy đầu mình đau như búa bổ, không khỏi hét lớn: – ta là Kiều Tâm, ta là Kiều Tâm, không phải là ai khác.

Hai má ngựa ngựa, có một giọt nước mắt chảy xuống, thấm vào áo nàng

Hoảng sợ, lúc này nàng cảm nhận được sự sợ hãi chưa từng có. Sao nàng đột nhiên lại biến thành người khác, biến thành nữ tử đáng thương bị phu quân sát hại cha mẹ... nàng là Kiều Tâm, là Kiều Tâm vô ưu vô lo, là tiểu nha đầu chỉ biết ăn uống, cười đùa, nàng không muốn là nữ tử đáng thương đó.

- Chữ Kiều là tên đệm của người, chữ Tâm lấy từ bộ thủ trong chữ Nhị. Kiều Tâm, người chính là Lam Kiều Nhị. Ta chỉ giả trang Lam Kiều Nhị mà thôi, tên người ta đặt, là ta nói với người rằng người là trẻ mồ côi được ta thu nhận. Cho dù không biết gì thì người cũng nên biết, ngoài truyện trong ba năm qua, những chuyện trước kia người không nhớ gì hết. Bởi vì, đêm giông tố đó, người nhìn thấy thảm kịch xảy ra rồi bị kích thích mà mất trí nhớ. Tiêu Nghiên gần từng tiếng

- Đủ rồi, đủ rồi.

Hoa Đình Phong ôm Kiều Tâm vào lòng, gắt gao che tai nàng lại

- Đừng nghe nàng nói bậy, nàng là Kiều Tâm, nàng chính là Kiều Tâm.

Hắn nói những lời lừa mình dối người, nỉ non bên tai nàng tựa như con cá giấy chết khi rời khỏi nước. Hắn trăm phương nghìn kế, trả giá hết thấy để giữ bí mật này nhưng bí mật giống như chiếc li thủy tinh mỏng manh, chỉ hơi không để ý là sẽ vỡ nát...

Trên bầu trời bỗng nhiên xẹt qua một tia chớp, giống như thảm kịch phát sinh năm đó khiến căn phòng sáng lên trong chốc lát. Kiều Tâm nằm trong lòng hắn chấn động, hốt hoảng ngẩng đầu nhìn thấy khuôn mặt hắn dưới ánh chớp

- A!!!!!!!

Nàng hét lớn một tiếng, vội đẩy hắn ra, sau đó ngã xuống.

Hình ảnh thật quen thuộc, cảnh tượng cũng thật quen thuộc

Nàng nghĩ dường như trời cao cố ý trêu ngươi, trong nháy mắt này quả thực nàng nghĩ như thế.

Tiếng bình hoa vỡ vụn, bên ngoài mưa to gió lớn, nàng đi theo bóng đen chạy suốt hành lang. Trong hoa viên tối có thi thể của nha hoàn của nàng, còn có người đâm kiếm vào cha nàng... mọi thứ nàng đều nhớ ra.

Đêm đó nàng nhìn thấy rõ mặt hung thủ – chính là Hoa Đình Phong.

- Đình Phong, mau nói chân tướng cho nàng đi. Mục Triền thúc giục: – Mau lên nếu không sẽ không kịp, người thật sự muốn nàng hiểu lầm người suốt một đời sao?

Sắc mặt Hoa Đình Phong tái nhợt, kinh ngạc nhìn bàn tay nàng đẩy hắn ra, nhìn nàng thà té ngã cũng không muốn ở gần mình

Nàng đã nhớ ra rồi? Tia chớp khi nãy nhất định kích động trí nhớ của nàng, tuy rằng không rõ nàng nhớ lại bao nhiêu nhưng sự sợ hãi và địch ý trong mắt nàng thì hẳn biết, nàng không còn là Kiều Tâm vô ưu vô lo nữa

Chuyện tới nước này hẳn phải làm gì mới là tốt

Điều đáng sợ nhất không phải là những gì Tiêu Nghiên nói mà là mọi thứ xảy ra đêm đó. Kiều Nhị không thể tha thứ cho hắn, bị kích thích mà mất trí nhớ cũng là vì chuyện đêm đó.

Tiêu Nghiên thật ra cũng không nói oan hắn, hắn là người làm Kiều Nhị đau lòng. Chẳng lẽ còn muốn thảm kịch đêm đó tái diễn? Đừng ở đây đi, để cho hắn giữ bí mật cuối cùng, dù sao hắn cũng là kẻ có tội

- Người... người thật sự giết cha mẹ ta?

Một lát sau, Lam Kiều Nhị run rẩy hỏi

Hắn không trả lời, chỉ nhìn về góc phòng. Trên tường ở phía góc phòng treo một thanh lợi kiếm, vỏ bằng bảo thạch, hắn vốn không dùng thanh kiếm này vì nó quá sắc bén, hắn không muốn làm tổn thương người khác nên chỉ để đó trang trí.

Nhưng hôm nay, thanh kiếm này có thể phát huy công dụng rồi. Chậm rãi đi tới, hắn cười nhẹ, vươn tay cầm thanh kiếm. Khi kiếm rời khỏi vỏ bắn ra thứ ánh sáng chói lọi cùng một tiếng vang trong trẻo.

Hắn nhẹ nhàng xoay một cái, mũi kiếm nắm trong tay, chuôi kiếm chìa về phía Lam Kiều Nhị.

- Đúng. Chính là ta đã giết cha mẹ nàng, giờ nàng có thể dùng thanh kiếm này giết ta. Cuối cùng hắn trả lời nàng.

- Người...

Nàng vụn vụn không ngờ hắn lại làm như thế, đôi mắt đẹp mở to nhìn hắn.

- Mau ra tay đi.

Hắn nói với nàng, vẫn dịu dàng như trước:

- Thanh kiếm này rất sắc bén, nàng chỉ cần đâm tới sẽ giết được ta, không cần phí sức.

Nàng thật sự muốn giết hắn sao? Hung thủ giết người này, nàng thật sự phải giết hắn sao? Lam Kiều Nhị chỉ cảm thấy cả người phát run, nước mắt mờ mờ nhìn hắn.

Nam nhân này là người nàng từng yêu, đến bây giờ... nàng vẫn yêu... nàng thực sự có thể vô tình như hắn sao? Có lẽ nàng rất ngu xuẩn, cho tới giờ vẫn nhớ những điểm tốt của hắn. Nhớ rõ hắn từng vì nàng bỏ đi mà đau buồn, nhớ rõ hắn tìm bộ rùa tám chân, nhớ rõ hắn vì nàng mà mời hơn 100 đầu bếp, còn nhớ rõ khi nàng bệnh hắn đã chăm sóc cho nàng.

Giờ nàng cũng đã hiểu, vì sao trước kia nàng luôn nằm mơ thấy những giấc mơ kì lạ, nữ tử trong giấc mơ, nam tử thần bí trong giấc mơ thì ra là hắn và nàng.

Nụ hôn đính ước dưới giàn hoa tường vi cuối cùng chỉ đổi lại kết quả này sao?

Nàng tự nhận bản thân rất không có tiền đồ, yêu hắn đến hơi thở cuối cùng, không đành lòng giết hắn...

- Hoa Đình Phong, cuộc đời này ta không muốn gặp lại người nữa

Nàng không nhận thanh kiếm trong tay hắn mà lẳng lặng xoay người rời đi, khẽ nói ra câu nói đó.

Một câu này còn đau đớn hơn chém chết hắn, chỉ thấy sắc mặt Hoa Đình Phong tái nhợt như tro tàn, tay nắm kiếm run run, từng giọt máu tươi chảy xuống qua kẽ tay.

Lam Kiều Nhị không thấy cảnh đó bởi vì nàng vội vã chạy ra ngoài, không dám quay đầu

Sớm chớp liên tục, bên tai nàng là tiếng sấm rền trời, còn có tiếng cười lớn của Tiêu Nghiên khi đạt được mục đích.

Cũng như đêm đó vậy.

Trên cây một đôi chim sẻ đang chơi đùa, nàng ngừng thêu, ngây ngốc nhìn chúng. Người sống trên đời, càng đơn giản càng vui vẻ, cũng giống như nàng trước khi mất trí nhớ hoặc như đôi chim sẻ này vậy.

Nếu nàng vẫn hoàn toàn không biết gì cả thì giờ vẫn chỉ là tiểu nha đầu vô ưu vô lo, không biết cái gì gọi là bị “thân tỷ tỷ” lừa gạt, không biết cha mẹ bị người giết hại. Hồng trần thế tục tàn nhẫn, ti tiện đều không lên quan đến nàng

Nhưng giờ đây mọi thứ đều đã thay đổi. Nàng đã biết mọi thứ nên Kiều Tâm đơn thuần đã chết, cho dù trí nhớ mơ hồ nhưng nàng vẫn là Lam Kiều Nhị, cả đời này, nàng không có duyên với hai chữ hạnh phúc.

Nàng rũ mắt, tiếp tục may áo.

Ngày đó, sau khi rời khỏi Vương phủ, nàng mơ hồ đi trong thành Nhạc Dương, mưa rơi tầm tã khiến nàng ướt sũng, đến lúc đó mới phát hiện ngay cả chó bên tường cũng có mái nhà để trú, còn nàng lại chẳng có chốn dung thân.

Nhưng lúc đó nàng cũng không cảm thấy bị thương, lòng nàng trống rỗng, thậm chí cứ đi như thế cho đến khi hết sức mà chết...

Nhưng trời cao không cho nàng như ý, cuối cùng, nàng té xỉu trước một am ni cô ở ngoại thành, được lão ni cô trong am cứu sống.

Từ đó về sau, nàng ở lại am, cũng đã hơn nửa tháng

Nàng muốn cạo đầu đi tu nhưng không ngờ lão ni cô nói duyên trần của nàng còn chưa hết nên không muốn thu nàng làm đệ tử. Ha ha, nàng đáng thương thật, đến tư cách làm ni cô cũng không có

Nhưng nàng cũng không muốn ăn nhờ ở đậu trong am vì thế dùng tay nghề thêu thùa để may vá cho đám ni cô, thuận tiện cũng thêu mấy túi gấm treo ở góc bồ đề để tặng cho thiện nam tín nữ đến dâng hương

- Lam thí chủ.

Đang chăm chú thêu bỗng nghe tiếng sư thái gọi

- Ta ở đây

Lam Kiều Nhị vội cắt kim khâu, đứng dậy đón.

- Lam thí chủ, ta muốn vào thành có việc, người có gì muốn bàn ni mua giúp cứ nói.

- Sư thái, người quá khách khí, ta không thiếu gì cả. Nàng mỉm cười: – Người cũng đừng gọi ta “Lam thí chủ” gọi ta cô nương là được rồi

- Lam cô nương. Sư thái ôn hòa nhìn nàng: – người ở chỗ chúng ta cũng hơn nửa tháng, nếu sợ buồn cứ ra ngoài đi lại cho khuây khỏa, người không phải là ni cô, không cần tuân thủ thanh quy giới luật.

- Thật sự không cần, ta thấy rất tốt

Đi? Đi đâu? Đi về phía nam mấy bước đã là Nhạc Dương... để cho nàng đối mặt với Tây Thành Vương gia đó sao?

- Thế này đi, hôm nay theo ta vào thành mua chút chỉ màu rực rỡ, túi gấm người thuê ai cũng thích, có thí chủ còn vì túi gấm của người mà đến am dâng hương đó. Trong am cũng chỉ có vài màu chỉ, chúng ta là người xuất gia cũng không biết chọn, người tự vào thành mua một ít về, làm ra nhiều túi gấm đẹp để đáp ta các vị thí chủ có được không?

- Chuyện này... Lam Kiều Nhị do dự thoáng chốc rồi đành gật đầu.

- Nhưng hôm nay bàn ni có việc muốn làm, cho nên cô nương chọn xong thì chờ ở cửa hàng hoặc quán nước nào đó, xong việc chúng ta cùng về?

- Sư thái phải mua gì sao? Có cần ta giúp không?

- Nếu là mua đồ thì tốt rồi. Sư thái bỗng nhiên thở dài một hơi: – bàn ni lần này đi thăm một người sắp chết

- Là người mắc bệnh nặng sao? Lam Kiều Nhị quan tâm hỏi.

- , bàn ni lần này..... Phải đi thăm một cái sắp không ở nhân thế nhân.

- Là một tử tù

- Tử tù?

- Đúng rồi, nghe khẩu âm của Lam cô nương như là người vùng khác, không biết tập tục Nhạc Dương chúng ta rồi. Ở chỗ chúng ta, người tử tù sắp bị tử hình thì đều được mời một người xuất gia đến đọc kinh cho hần, giáo huấn phật pháp để rửa sạch tội lỗi của hần, sau này hần có thể về thế giới cực lạc. Người tử tù lần này có mối giao tình sâu với am chúng ta, lúc trước xây am ni cô này đều là do hần đứng ra chi tiền, không ngờ lại...

- Đã có lòng xây am ni cô thì hần chắc cũng không phải là kẻ làm tội ác tày trời, sao lại bị tử hình? Lam Kiều Nhị càng kinh ngạc

- Ai. Oan nghiệt, hần vốn cực lương thiện nhưng bởi vì Hoàng hậu bị ngộ hại mà liên lụy không thể thoát thân

- Hoàng hậu bị ngộ hại? Nàng tròng mắt: – Sư thái, người nói là Hoàng hậu nào vậy?

- Đương nhiên là đương kim Hoàng hậu.

- Chẳng lẽ là thê tử Nam Chu đế, Thanh Toàn Hoàng hậu sao? Lam Kiều Nhị ngơ ngác hỏi đến điều mà nàng không muốn nghĩ.

- Bằng không thì là ai? Sư thái buồn bã: – Hoàng hậu đúng là một người hiền lương, thương dân như con.. đáng tiếc... A di đà Phật!

- Hoàng hậu chết rồi? Lam Kiều Nhị thẳng thốt kêu lớn: – từ bao giờ? Vì sao lại chết

Trời ạ, nửa tháng trước nàng còn thường xuyên gặp gỡ Thanh Toàn, sao đang yên đang lành một người nói chết thì chết?

- Mới mất không bao lâu, nghe nói là trúng độc mà chết

- Trúng độc?!

- Đúng thế, không biết là ai muốn đẩy Hoàng hậu vào chỗ chết, nhân lúc nàng cùng Hoàng thượng đến Nhạc Dương vi hành mà làm ra chuyện ác độc này. Hại Hoàng hậu nương nương mà cũng hại Tây Thành Vương gia của chúng ta

- Tây Thành Vương gia... Chuyện này liên quan gì đến Tây Thành Vương gia.

Chân Lam Kiều Nhị lão đảo

- Hoàng hậu chết trong phủ hấn, không tìm thấy hung thủ thì hấn phải đứng ra gánh tội thôi.

- Sư thái... Vậy từ từ khi nãy người nói chính là Tây Thành Vương gia?

Lam Kiều Nhị chợt hiểu ra, tim đập hoảng loạn.

Đối phương thở dài không đáp, chỉ gật gật đầu.

- Không thể nào, không thể nào. Nàng la hoảng, sắc mặt tái nhợt: – Tây Thành Vương gia và đương kim Hoàng thượng là bạn bè lâu năm, sao Hoàng thượng trị tội hấn được?

- Nếu chết là ai khác thì cũng thôi nhưng Hoàng hậu là ái thiếp của Hoàng thượng... Hoàng hậu xảy ra chuyện, long nhan giận dữ, Tây Thành Vương gia cho dù có giao tình với Hoàng thượng cũng chẳng được gì

- Không đâu, không đâu... Nhất thời nàng trở nên mơ hồ, nước mắt rơi xuống.

Nàng đang làm sao vậy? Kẻ thù giết cha mẹ cuối cùng cũng bị báo ứng sao nàng còn khổ sở vì hấn? Nước mắt là vì sao mà rơi? Như sắp mất đi người nàng yêu nhất vậy

Hơn nữa sao Hoàng hậu đột nhiên trúng độc? Nàng không phải có y thuật ỉnh sao? Sao lại để người khác có cơ hội hạ độc

- Hoàng hậu trúng độc gì? Nàng rất muốn biết

- Là Mê hồn tán, nghe nói, chỉ có Bắc Lương mới có loại độc này.

- Bắc Lương?

Chẳng lẽ Tiêu Nghiên công chúa còn chưa từ bỏ ý định, hại chết Thanh Toàn để đẩy Hoa Đình Phong vào chỗ chết sao?

- Vương phủ đó từ trên xuống dưới cũng chỉ có Vương gia là người Bắc Lương, cho nên không tránh khỏi quan hệ

- Bọn họ sao không tra xét gì mà đã trị tội người? Lam Kiều Nhị nghe xong, tức đến giậm chân: – người hạ độc nhất định là người khác, chắc chắn là tra được.

Ngay cả nàng đều nghĩ rằng Tiêu Nghiên gây ra thì sao Hoàng thượng lại không nghĩ được

- Còn tra gì nữa... Sư thái lắc đầu: – Không kịp rồi, ngày mai Vương gia sẽ bị xử trảm.

- Ngày mai? Nàng bưng miệng hét lớn.

Cả người bắt đầu lạnh run như ngày đó biết được thân phận của mình, nhưng lúc này thậm chí còn run sợ hơn ngày đó, hai tay lạnh như băng.

- Sư thái...

Nàng nắm chặt tay áo lão ni cô, khẩn cầu:

- Đưa ta đi gặp Tây Thành Vương gia, đưa ta đi đi.

- Người... sư thái ngạc nhiên: – Lam cô nương, người cũng biết Tây Thành Vương gia?

- Ta... Lam Kiều Nhị nói quanh co: – ta nghe sư thái nói cảm thấy hấn rất đáng thương, bình thường nghe dân chúng ca ngợi hấn nên nghĩ hấn là người rất tốt, cho nên muốn... được gặp hấn.

- Thì ra là thế. Sư thái gật gật đầu: được rồi, bản ni sẽ đưa Lam cô nương đến Tây Thành Vương phủ một chuyến, nhưng ngươi phải giả dạng ni cô, đội mũ ni che tóc giả vờ là đồ đệ của bản ni. Ở đây có một giỏ bánh điểm tâm mà bình thường Vương gia thích ăn, Lam cô nương mang giỏ theo, đến lúc đó quân sự hỏi cũng dễ ăn nói.

- Được. Lam Kiều Nhị cố gắng ức chế sự run rẩy đáp.

Nàng diên rồi sao? Vì sao muốn gặp hần như thế? Là muốn vui vẻ đi xem kết cục của kẻ thù hay là gặp ý trung nhân lần cuối.

Gặp hần rồi thì sao? Cũng chẳng giết được hần mà cũng không thể cứu hần.

Vì sao nàng không có tiền đồ như thế, giã dũa trong mâu thuẫn...

8. Chương 8

Nàng hận hần như vậy nhưng lúc này nhìn thấy hần lòng lại chua xót. Hoa Đình Phong bị giam trong thiên lao vương phủ, không gian âm u, chật hẹp không có ánh sáng mặt trời, chỉ có ánh nến leo lét

Nam tử bình thường tóc cài trâm ngọc giờ tóc rối tung, khuôn mặt tuần tú tái nhợt. Nghe nói có người đến thăm hần vội đứng dậy, dưới chân vang lên tiếng xích sắt.

Lam Kiều Nhị nhìn kĩ mới phát hiện hần bị xích bằng xích sắt, đi lại cực kì bất tiện. Tiếng xích sắt kêu như cửa vào tìm Lam Kiều Nhị khiến nàng muốn khóc. Lặng lẽ cúi đầu, nàng đứng ở ngoài nhà giam, cách song gỗ từ xa nhìn hần, không dám tới gần.

Ngục tốt mang đến tấm vải đen, bịt mắt Hoa Đình Phong.

Nghe nói lúc tử tù gặp hòa thượng, ni cô đều phải như thế, bịt kín mắt họ lại để họ có thể thẳng thắn sám hối.

Chỉ nghe hần mỉm cười nói.

- Sư thái, đa tạ người tới thăm ta.

- A di đà Phật, Vương gia cần gì khách khí như thế, lúc trước người rất tốt với bản am, hôm nay bản ni đến tiễn người một đoạn đường cũng là cái duyên. Sư thái hơi cúi chào.

- Sư thái mang cả điểm tâm đến?

- A, Vương gia thật tinh, vừa đến đã biết

Sư thái xoay người gọi Lam Kiều Nhị:

- Tĩnh Tử, đem điểm tâm tới trước mặt Vương gia đi.

Tĩnh Tử là tên lúc này của Lam Kiều Nhị, lúc này nàng giả làm ni cô thì cũng phải có một pháp danh. Nàng run rẩy bước vào, thở cũng không thở nổi.

Giờ khắc này, nàng cùng hần gần như vậy nhưng ánh mắt hần bị bịt vải đen, hoàn toàn không nhìn thấy nàng.

- Sư thái mang người khác tới cùng sao? Hoa Đình Phong nghiêng đầu hỏi.

- Đúng thế, là đồ đệ mới của bản ni

- Tiểu sư thái, đa tạ người. Hần quay về phía Lam Kiều Nhị khẽ cúi đầu.

Nàng không đáp, sợ vừa mở miệng sẽ bị hần nghe ra giọng của mình.

- Vương gia có tâm nguyện gì chưa hoàn thành muốn bản ni giúp hay có người muốn gặp không? Sư thái cũng sợ nàng để lộ thân phận, ho nhẹ một tiếng, vội vàng nói.

- Ta vốn là cô nhi, nhiều năm trước vì cô cô mà được Bắc Lương đế nuôi dưỡng, nay cô cô đã qua đời, không còn thân nhân gì trên đời này

- Vậy Vương phi đâu? Nghe nói lúc này tung tích Vương phi không rõ là thật sao? Sư thái nhắc nhở.

Hoa Đình Phong hơi ngừng lại, hồi lâu sau mới đáp:

- Nàng không ở cạnh ta lại là tốt, nếu có tâm nguyện gì thì đó chính là ta mong nàng sẽ vĩnh viễn không quay về, quên đi nơi này... quên đi ta.

Cái gì? Lam Kiều Nhị ngẩn ra. Người khác đều mong thê tử trở lại bên mình còn hần lại mong nàng quên hần, vĩnh viễn không trở về?

- Vương gia không sợ Vương phi lưu lạc bên ngoài bị khi dễ sao?

- Ta rất lo... sao có thể không lo? Nhưng so với việc khiến nàng nhớ lại chuyện đau lòng, sống ở bên ngoài ngược lại còn tốt hơn nhiều. Việc trên đời nếu không thể được hoàn toàn trọn vẹn thì chỉ có thể cân nhắc nặng nhẹ mà chọn lựa thôi. Hần thở dài.

- Bần ni hiểu. Sư thái gật đầu rồi lại hỏi: - Vậy cuộc đời Vương gia có chuyện gì hối hận? Có lẽ bần ni sẽ giúp được Vương gia?

- Vô dụng thôi. Hần bỗng nhiên cười nhẹ: - sai lầm lớn nhất cuộc đời ta không thể cứu vãn.

- Ý Vương gia là...

- Sai lầm lớn nhất của cuộc đời ta là gặp gỡ thê tử ta

Đồ vô lương tâm này đang nói gì thế? Lam Kiều Nhị tức giận, hần lại hối hận vì biết nàng? Hối hận cái gì? Nàng thực sự đáng ghét thế sao? Nàng còn chưa nói hối hận mà hần dám cướp lời kịch của nàng, đúng là đáng chém ngàn đao!!

- Nghe nói Vương gia rất yêu Vương phi, sao lại nói lời này?

- Lúc trước nếu không phải ta hết đường lui, xông vào xe ngựa của nàng thì đã không vừa gặp nàng đã yêu. Nếu không yêu nàng thì đã không chủ động thay Hoàng thượng đến Xương Châu từ hôn. Nếu không sợ nàng đau lòng thì đã không vẽ bộ rửa tẩm chấm để nàng vui vẻ, nếu không vì nàng mà làm mọi chuyện thì nàng cũng sẽ không yêu ta. Nếu nàng không yêu ta thì chúng ta đã không dính ước dưới bụi tường vi, cũng sẽ không... cũng sẽ không hại nàng.

Hần tuy bị bịt mắt nhưng từ những lời hần nói, Lam Kiều Nhị dường như có thể thấy được ánh lệ trong mắt hần.

- Nếu có thể lựa chọn lại, ta thà bị Ngự lâm quân chém chết cũng không xông vào xe ngựa của nàng

Đây là cái hần gọi là “hối hận”? Thì ra hần không phải không yêu nàng mà là hối hận vì tình yêu của hần khiến nàng đau đớn, hối hận vì mối nghiệt duyên này.

Nàng cắn môi nghẹn ngào

- A di đà Phật...

Người ngoài cuộc dường như cũng bị những lời này làm cho cảm động, thở dài niệm Phật.

- Sư thái, điểm tâm ngài mang đến thơm quá.

Hoa Đình Phong dù bị thương nhưng khóe miệng dường như đang cười, hần luôn như thế, cho dù đau khổ cũng luôn giữ được phong độ ôn hòa.

Chỉ nghe hần thấp giọng nói:

- Có thể cho ta nếm một miếng sao? Đây là bữa ăn cuối cùng của ta rồi.

- Tĩnh Từ, Vương gia bị bịt mắt không tiện ăn, người lấy một miếng bánh đưa đến tay hần đi. Sư thái nói với Lam Kiều Nhị.

Người cầm giỏ trúc lúc này nước mắt đầm lệ, hai tay run rẩy, nhẹ nhàng cầm một miếng bánh đưa tới. Tay hần đã xòe ra, dường như đang chờ nàng để bánh vào đó.

Giờ khắc này, lòng Lam Kiều Nhị cảm thấy rất đau đớn, đột ngột cầm tay hắn. Hắn không khỏi ngẩn ra, rõ ràng cảm nhận được sự run rẩy của nàng.

- Tiểu sư thái, tay người lạnh quá, không khỏe sao?

Nàng nghe tiếng hắn thân thiết hỏi.

Lúc này Lam Kiều Nhị không nhìn được nữa, nàng nhanh chóng đặt miếng bánh vào tay hắn rồi lao ra khỏi nhà giam, vừa chạy ra ngoài vừa lau nước mắt. Hắn cảm thấy được sự khác lạ của nàng sao? Sẽ hoài nghi thân phận của nàng sao? Nhưng nàng đã bất chấp mà cũng không dám nghĩ nhiều.

Nàng chỉ mong chạy cho xa, rời khỏi nơi này, rời khỏi con người khiến nàng đau lòng muốn chết.

Ngày mai, hắn sẽ bị tử hình sao? Trong lòng lại dâng lên sự khó chịu khó nói.

Hắn là kẻ thù của nàng, chết thì chết, sao phải thương tiếc? Nàng nên mừng rỡ mới đúng, mừng rỡ mới đúng...

Không ngừng tự thôi miên chính mình, Lam Kiều Nhị lấy hết sức để ngăn mình quay trở lại. Hoảng hốt đi về đường, nàng vừa mắng mình yếu đuối, mâu thuẫn vừa nhớ lại những lời hắn vừa nói mà đau đớn.

Nước mắt khiến cho tầm mắt nàng mờ lung, không để ý thấy ở giữa chợ, một con ngựa đang lao về phía nàng. Nàng cúi đầu đi tới, ngựa chạy càng nhanh, một nhiên một tiếng hí dài vang lên, nàng vội ngẩng đầu, kinh ngạc nhìn con ngựa chần kinh giờ chân trước lên...

Con ngựa kia rất gần với nàng, giống như sắp đạp xuống đầu nàng vậy. Tình cảnh này vô cùng nguy hiểm nhưng nàng lại chỉ ngơ ngác đứng dưới móng sắt, trong đầu như có gì đó vỡ nát, quay cuồng, kích động trí nhớ của nàng. Trí nhớ như sóng triều dâng lên.

Nàng nhìn thấy một người đang cầm kiếm.

Một người đang cầm kiếm đâm vào ngực người kia. Khi kiếm rút về, người kia ngã xuống. Trên mặt đất toàn những xác chết thật đáng sợ.

Trên cao có những tia chớp xẹt qua, trong nháy mắt đó nàng có thể thấy rõ, người ngã xuống chính là phụ thân nàng. Mà hung thủ sát hại phụ thân nàng, theo trí nhớ của nàng thì chính là trượng phu của nàng ... Hoa Đình Phong.

Nàng hét to một tiếng, điên cuồng chạy tới, ôm cổ phụ thân dính đầy máu.

- Đình Phong, chàng làm gì vậy? Chàng đang làm gì? Nàng mơ hồ nhìn trượng phu đứng một bên.

Nam tử kinh ngạc, nhất thời không biết nên giải thích ra sao. Bỗng nhiên phụ thân nàng hơi động đậy, rên rỉ một tiếng, một kiếm đó chưa khiến ông mất mạng ngay lập tức.

- Kiều Nhị... trên kiếm có độc...

Giọng nói yếu ớt khẽ nhắc nàng.

- Phụ thân, người làm sao vậy. Người và Đình Phong rốt cuộc là làm sao vậy? Nàng khóc ròng

- Trên kiếm có độc... Đình Phong sợ độc lan ra người ta nên mới rút kiếm... hắn muốn cứu ta, không phải hại ta...

- Vậy sao? Nàng thoáng an lòng: - hắn...

Khi này nàng sao lại nghĩ hắn giết phụ thân? Sao nàng có thể tùy tiện đoán như thế? Cảm ơn trời đất, hắn không phải hung thủ, chỉ hiểu lầm mà thôi.

Nhưng sự an tâm đó chỉ là niềm an ủi thoáng chốc trời cao cho nàng, phụ thân nói câu đó rồi cũng dần dần buông tay, sau đó, hoàn toàn tắt thở

- Phụ thân! Phụ thân! Nàng hoảng sợ, ra sức lắc lắc thi thể ông

Nhưng thi thể chính là thi thể, mặc cho nàng lay như thế nào cũng không có phản ứng gì

- Kiều Nhị... đừng động vào chỗ nhạc phụ bị thương. Hoa Đình Phong đột nhiên nói

Hắn bước đến, một tay đỡ nàng dậy, kéo áo lau máu tươi trên tay nàng

- Sao vậy? Nàng khó hiểu.

- Kiểm có độc, máu của nhạc phụ ... cũng có độc. Hắn khẽ giải thích.

- Đình Phong, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Nàng như bị dọa đến choáng váng, ánh mắt mơ hồ: – người nhà ta sao tất cả đều chết? Mẫu thân đâu? Bà đâu rồi?

Hắn không đành lòng để nàng chứng kiến cảnh tượng đau lòng nữa, ôm nàng vào lòng, bịt mắt nàng, ngăn cản nàng nhìn về phía Lam phu nhân.

- Mẫu thân ta cũng đã chết sao? Đúng không? Nàng cũng đã chết sao? Nàng đương nhiên hiểu ra ý hắn, ôm chặt hắn khóc lớn

Hắn hôn trán nàng, muốn an ủi nàng dù sự an ủi đó chẳng đáng gì.

- Hung thủ là ai? Đình Phong, chàng nhìn thấy bọn họ không? Nàng nức nở hỏi.

Hắn khẽ lắc đầu

- Ta bị tiếng sấm đánh thức, ra đóng cửa sổ lại phát hiện bên ngoài vô cùng tối, cảm giác không đúng nên ra ngoài xem sao. Dọc đường đi phát hiện thi thể của gia đình, nha hoàn, đến phòng của nhạc phụ thì thấy nhạc mẫu ngã xuống, nhạc phụ vẫn còn sống như bị đâm.

- Nhà ta rốt cuộc kết thù với ai? Vì sao... vì sao lại bị ra tay tàn độc như thế? Nàng lắc đầu: – Phụ thân ta làm ăn chân chính, mẫu thân luôn hiền dịu, sao lại kết thù oán như thế này? Sao có thể...

Bỗng nhiên nàng nghe được một tiếng cười kiêu my như chuông bạc trong gió, trong không khí tanh tươi của máu lại khiến người ta cảm thấy vô cùng đáng sợ.

Chỉ thấy một nữ tử mặc đồ đen, đi từ cửa vào, vẻ mặt thích thú.

- Là người... vừa thấy nữ tử này Hoa Đình Phong cảm thấy bất ngờ

- Phong ca ca, tiểu muội chưa báo trước đã đến cửa tìm, người không trách chứ? Nữ tử dịu dàng nói.

- Đình Phong, nàng là ai? Lam Kiều Nhị nghi hoặc hỏi trượng phu.

- Tẩu tử, ta là biểu muội của tướng công người, nói như vậy chắc hẳn chưa từng nhắc tới ta với người? Nhưng sao không, hôm nay chúng ta gặp rồi đó thôi.

Không đợi Hoa Đình Phong nói, nàng kia đã cướp lời.

- Đình Phong, nàng là biểu muội của chàng?

Lam Kiều Nhị cảm thấy rất quái lạ. Nữ tử này như quý mị vậy, bỗng nhiên xuất hiện, nhìn khắp nơi toàn thi thể mà vẫn cười ngọt ngào như thế... nàng là thân thích với Đình Phong sao?

Hoa Đình Phong không trả lời câu hỏi này, nhẹ buông ái ân, bước lên chắn trước người nàng

- Người... đều là người giết? Hắn gầm lên với nàng kia.

Cái gì? Lam Kiều Nhị cứng đờ người.

- Phong ca ca, người rất đề cao tiểu muội rồi, tiểu muội yếu đuối như thế sao giết được nhiều người như vậy. Nàng yêu kiều nháy mắt: – người... là do thủ hạ của ta giết.

Nàng vung tay áo lên, nhất thời cả viện sáng bừng.

Một trăm thị vệ dũng mãnh tiến vào, ai nấy cầm đao kiếm sắc bén, quần áo đều dính máu.

- Các người... các người sao giết người nhà ta? Lam Kiều Nhị nhìn đám người phần nộ quá lớn.

- Tẩu tử, lời này của người đúng là lạ. Nữ tử áo đen cười nói: – người nên hỏi ta chứ không phải hỏi bọn họ. Bọn họ đều là thủ hạ của ta, người là ta sai họ giết, họ không thể không giết

- Người...

Lam Kiều Nhị nhìn chăm chăm vào khuôn mặt xinh đẹp như hoa kia:

- Ta và ngươi không thù không oán, vì sao ngươi lại sai người giết chết cả nhà ta

- Ngươi đoạt mất nam nhân ta yêu, ta trả thù có gì không thể. Nữ tử áo đen thân nhiên đáp.

- Nam nhân ngươi yêu?

Lam Kiều Nhị nhìn qua Hoa Đình Phong lại nhìn nữ tử như ác ma đó, thoáng chốc hiểu ra:

- Ý ngươi là ... hần?

- Ta và biểu ca đã có hôn ước, ngươi vung đao đoạt tình chẳng lẽ không đáng bị trời phạt?

Nữ tử cuối cùng cũng không cười, ánh mắt hung ác nhìn nàng chăm chăm:

- Nếu ông trời không phạt ngươi thì tat hay trời trừng phạt ngươi, có gì sai?

- Đình Phong, là thật sao? Nàng... nàng thật sự có hôn ước với chàng? Kiều Nhị không thể tin được

- Đương nhiên là không

Hoa Đình Phong vươn tay nắm chặt bàn tay nhỏ bé của nàng, biểu lộ sự chân thành của mình:

- Kiều Nhị, nàng đừng nghe nàng ta nói bậy.

- Ha ha, biểu ca, ta thấy ngươi làm gian tế lâu nói dối cũng thật giỏi?

Nữ tử nghe câu trả lời đó thì mặt hoa biến sắc, lạnh lùng hừ một tiếng.

- Gian tế? Lam Kiều Nhị khó hiểu

- Tẩu tử, biểu ca ta không nói cho ngươi hần là người Bắc Lương sao? Hơn nữa còn là cháu của Hoàng hậu Bắc Lương, là Tây Thành Vương gia Hoàng thượng Bắc Lương đích thân phong. Hần sở dĩ lấy thân phận thương nhân đến Nam Chu là để kết giao người quyền quý mà dò tin tình báo của quý quốc thôi. Nữ tử áo đen thân nhiên cười.

- Cái gì? Ngươi nói bậy! Nàng cần môi không tin.

- Ta thân là công chúa Bắc Lương, cần gì nói dối?

Công chúa Bắc Lương, cháu của Hoàng hậu Bắc Lương... khó trách nàng ấy lại gọi hần là biểu ca.

Lam Kiều Nhị cảm giác như có trăm ngàn con kiến cắn xé lòng nàng, đầu óc hỗn loạn, bất giác rút tay Hoa Đình Phong ra, lao đảo lui về phía sau vài bước.

- Kiều Nhị, đừng nghe nàng ta nói bậy, đừng...

Hoa Đình Phong thấy thê tử rời xa mình thì vội giải thích.

- Sao nàng lại nói bậy? Chàng không phải là biểu ca của nàng ấy sao? Chàng chẳng phải là Tây Thành Vương gia sao?

Nhìn khuôn mặt quen thuộc mà giờ trở nên xa lạ này, nàng nghẹn ngào hỏi:

- Đình Phong, nói cho thiếp biết, bất luận chàng nói gì thiếp cũng tin chàng, chỉ cần chàng đủ nhân tâm gạt thiếp

- Ta... Môi hần run run, lo lắng vô cùng, không nói được gì.

- Như vậy mọi thứ đều là sự thật

Nàng đau lòng gật đầu:

- Chàng ngay cả nói dối cũng không muốn, có thể thấy được tất cả đều là sự thật...

- Kiều Nhị, xin lỗi...

Ánh mắt hần đau đớn:

- Ta đến Nam Chu đều là thân bất do kỉ... có lẽ trăm ngàn câu ta nói là giả nhưng có một sự thật... ta chưa từng dính hôn với bất kì kẻ nào, nàng là nữ tử duy nhất ta yêu

Hần yêu nàng sao? Thật sự yêu sao?

Nàng thân phận là biểu muội của hoàng đế, hần lấy nàng có phải cũng là một âm mưu, có phải là vì Bắc Lương? Nàng nên tin tưởng hần không? Nếu một người ngay cả thân phận thật cũng không cho nàng biết thì sao nàng có thể tin tưởng hần?

- Được, nếu như thế, chàng giúp thiếp một chuyện.

Hồi lâu, Lam Kiều Nhị đột nhiên đánh tan không khí tĩnh lặng

- Chuyện gì? Hần vội hỏi

- Báo thù cho thiếp. Giết nàng ta. Lam Kiều Nhị chỉ vào nữ tử áo đen.

Hần ngẩn ra.

Nữ tử áo đen bỗng nhiên cười lớn, tiếng cười vang vọng trong đêm tối.

- Biểu ca, nàng lại muốn người giết ta? Ha ha ha, rất thú vị! Được, thủ hạ của ta ai cũng có đao, người chọn đại rồi giết ta đi, ta cam đoan không trốn tránh.

Hoa Đình Phong nhíu mày kiếm, hồi lâu không nói gì.

- Biểu ca, nếu ta giết nhà người khác sẽ không sợ bị báo thù. Người giết ta đi, dù sao khi ta nghe tin người lấy người khác ta sớm đã không muốn sống. Nữ tử áo đen chủ động bước lên.

Câu nói cuối cùng của nàng, ngữ điệu từ kiêu ngạo trở nên thảm thiết. Dường như bị câu nói đó của nàng lay động, Hoa Đình Phong đứng đó, nhíu mày càng chặt. Về mặt này Lam Kiều Nhị đã từng thấy, cũng hiểu được ý tứ.

Trước đó, có đôi lần, trong đêm khuya, hần một mình trầm tư trong gió lạnh, cũng nhíu mày như bây giờ. Nàng hỏi hần có tâm sự gì, hần chỉ nói là chuyện làm ăn có chút khó khăn. Khi khó xử hần sẽ nhíu mày.

Giờ nàng bảo hần giết biểu muội mình, hần cũng nhíu mày như thế, chắc cũng khó xử. Tóm lại một câu, hần vẫn luyện tiếu thanh mai trúc mã, không muốn báo thù cho nàng.

- Biểu ca còn chưa ra tay sao? Tiểu muội biết, người nhận ơn dưỡng dục của phụ mẫu ta, sao lại nhẫn tâm giết nữ nhi duy nhất của bọn họ? Nếu vì làm thù tử vui lòng mà giết ta thì lương tâm người cũng khó mà yên ổn. Nữ tử áo đen lại tươi cười.

Hoa Đình Phong yên lặng hồi lâu như một tượng đá. Cuối cùng, không biết qua bao lâu, hần vung tay, một thanh đao nằm gọn trong tay hần.

- Biểu ca, người... người thật sự nhẫn tâm giết ta? Nữ tử khó tin.

Nhưng nàng chưa kịp lo lắng đã thấy Hoa Đình Phong đưa thanh đao về phía Lam Kiều Nhị.

- Kiều Nhị, xin lỗi, cô cô với ta ân trọng như núi, bọn họ chỉ có một nữ nhi là Tiêu Nghiên, ta không thể... không thể để bọn họ người đầu bạc tiễn người đầu xanh.

- Cho nên bắt thiếp tóc đen tiễn người tóc bạc là đúng? Lam Kiều Nhị buồn bã cười.

- Nếu muốn báo thù... nàng giết ta đi, dù sao mọi thứ đều là vì ta mà ra.

Hần đưa đao đến trước mặt nàng. Bất nàng giết hần? Lam Kiều Nhị vừa khóc vừa cười lớn, nước mắt không ngừng rơi, tiếng cười cũng điên cuồng không dứt.

- Hoa Đình Phong, chàng bảo thiếp giết chàng? Chàng sợ thiếp mất cha mẹ còn chưa đủ mà còn muốn thiếp mất đi trượng phu? Để cho lương tâm mình an ổn mà nghĩ ra một cách làm cho thiếp đau khổ cả đời? Chàng... chàng thật sự thông minh... thật quá nhẫn tâm.

Nàng cầm lấy thanh đao, phi về phía hắc. Nhưng nàng không giết hắc mà chỉ cắt vạt áo hắc

- Áo choàng trên người chàng là tỵ tay thiệp may, Hoa Đình Phong, tình cảm phu thê của chúng ta, từ nay về sau chấm hết.

Vứt thanh đao nặng trĩu xuống đất. Nàng xoay người lau nước mắt bỏ đi.

Trên trời sấm chớp đùng đùng, mưa càng lúc càng lớn, mưa rơi xuống người nàng như ngàn vạn cú đánh, đánh nàng đau đớn, mệt mỏi.

Nàng không bao giờ muốn gặp kẻ phụ lòng này nữa. Kẻ đó biến nàng thành kẻ tay trắng trong một đêm. Mất phụ mẫu, mất gia đình, nô bộc, còn mất đi cả trượng phu nàng yêu nhất... Nàng chạy như điên trong mưa, chạy xuyên qua con phố dài không người, hoảng loạn không rõ là đi đâu.

Lúc này, một người đi đêm cưỡi ngựa dừng phải nàng.

Nàng đang hoảng hốt không thể né tránh, đầu đụng vào vó ngựa. Con ngựa dừng phải nàng chấn kinh giờ chân lên, móng sắt đá mạnh vào đầu nàng.

- Cô nương! Người ổn không? Không bị thương chứ? Có người chạy tới kéo nàng ra.

Lam Kiều Nhị run lên, bừng tỉnh trong kí ức kinh hoàng. Cảnh tượng kinh tâm động phách khi này đã kích thích nàng nhớ lại thảm kịch trong Lam phủ, lúc này, nàng đã nhớ ra toàn bộ.

Nhìn con ngựa kia, nàng đã hiểu được nguyên nhân mình mất trí nhớ.

Nàng từng bị vó ngựa đạp trúng, hơn nửa đêm đó bị đá kích lớn, nàng như không muốn đối mặt với chuyện bi thảm đó mà quên đi mọi thứ. Đó hắc là một loại tự bảo vệ mình trong tuyệt cảnh của con người đi? Nếu không chấp nhận được bị kịch thì chẳng bằng quên nó đi.

Từ đó về sau, nàng trở thành Kiều Tâm vui vẻ, nếu không phải gặp lại người cũ chắc hẳn nàng cũng không nhớ nỗi chuyện quá khứ.

Buồn cười. Dường như ông trời không muốn cho nàng cả đời tiêu diêu tự tại, dùng một cách thức tương tự để khiến nàng khôi phục trí nhớ. Giờ nàng đã cảm nhận được mình chính là Lam Kiều Nhị, không phải là ai khác nói mà là bản thân biết rõ. Trí nhớ mất đi giờ đã quay trở về, không thiếu điều gì

Cuối cùng nàng cũng đã hiểu nguyên nhân Hoa Đình Phong không muốn nói chuyện cũ cho nàng.

Hắc thà thừa nhận mình là hung thủ cũng không nói chân tướng cho nàng. Vì sao? Thì ra là vì cảnh cuối cùng đó.

Cảnh cuối đó, cũng chính là nguyên nhân khiến nàng đau lòng chính là hắc không chịu báo thù cho nàng

9. Chương 9

Khách điểm Phong Kì.

Lam Kiều Nhị đã nghĩ mình sẽ không bao giờ đến đây gặp nữ nhân đó nữa nhưng nàng vẫn đến. Nay nhớ lại mọi thứ, sự sợ hãi trong lòng nàng cũng giảm bớt, kí ức đau đớn nhất nàng cũng nhớ lại thì còn gì có thể làm nàng đau lòng nữa?

Cho nên nàng có thể quay lại gặp nữ nhân này. Nữ nhân nàng từng coi là thân tỷ tỷ thực ra lại lợi dụng nàng, lừa gạt nàng, giết chết cha mẹ nàng, nữ nhân ác độc – Tiêu Nghiên.

Tiêu Nghiên vẫn ở trong căn phòng chữ Thiên lầu hai.

Lam Kiều Nhị chậm rãi đi vào, nghe được tiếng đàn quen thuộc, thấy nữ tử áo đen quen thuộc

- Ta sớm biết ngươi sẽ đến. Tiêu Nghiên thấy nàng thì tươi cười nói.

- Sao tỷ tỷ đoán được?

Nàng vẫn gọi đối phương là tỷ tỷ, lúc này nghe có cảm giác thật mỉa mai.

- Bởi vì Hoa Đình Phong sẽ bị xử trảm, chắc chắn người sẽ tới hỏi có phải ta hãm hại hắn hay không? Đúng không? Tiêu Nghiên nhìn nàng.
- Vậy có đúng không?
- Ta cũng nghĩ thế nhưng còn chưa kịp ra tay không biết đã có ai giành mất. Nam Chu hậu chết là điều khó hiểu, ta rất muốn hiểu rõ nó nên còn ở lại đây chưa về Bắc Lương, ta muốn xem kết cục chuyện này là thế nào. Tiêu Nghiên lắc đầu nói.
- Tỷ tỷ ở đây chắc rất nguy hiểm? Tỷ tỷ là công chúa Bắc lương mà Nam Chu đế cũng đã biết thân phận của tỷ.
- Chắc chắn Nam Chu đế không dám làm gì ta, trừ phi hắn muốn gây chiến hai nước. Huống chi ta chẳng liên quan gì đến thế tử của hắn, sao hắn có chứng cứ làm khó ta? Tiêu Nghiên mỉm cười: – Muội muội, gần đây người khỏe không? Từ ngày đó ở Vương phủ không gặp lại cũng đã hơn nửa tháng, thời gian qua người đi đâu?
- Cảm ơn tỷ tỷ quan tâm, tiểu muội ta không đi đâu xa, chỉ ở lại am ni cô ở ngoài thành
- Xem ra người vẫn chưa buông xuống được mọi thứ ở đây, vẫn yêu biểu ca ta sao? Nếu không sao còn chưa bỏ đi? Tiêu Nghiên như thực hiện được quỷ kế mà nhìn nàng.
- Ở lại đây cũng không có nghĩa là ta còn tình cảm với Tây Thành Vương gia. Nàng chậm rãi đáp lại.
- Ha ha. Tiêu Nghiên hừ nhẹ: – Muội muội, người không cần chối cãi, rõ ràng người vẫn chưa quên hắn nếu không sao hắn vừa gặp nạn người đã chạy đến đây?
- Ta nhất thời tò mò, tiện thì đến hỏi thôi, thật ra lần này tới tìm tỷ tỷ, không phải là vì hắn.
- Thế là vì cái gì?
- Ta chỉ muốn hỏi một chút về việc mất trí nhớ. Không biết tỷ tỷ có chịu nói cho ta không? Lam Kiều Nhị mỉm cười
- Người muốn hỏi cái gì? Nàng cảnh giác nhíu mi.
- Ta là vì đêm đó bị kích thích bởi chuyện mất cha mẹ mà mất trí nhớ?
- Trước không phải đã nói cho người rồi sao? Tiêu Nghiên còn định tiếp tục lừa dối: – người thấy hung thủ giết cha mẹ mình là trượng phu nên không tiếp nhận được chuyện này mà mất trí nhớ.
- Sau khi ta mất trí nhớ vì sao người nhận ta lại là tỷ tỷ? Theo lý, Hoa Đình Phong ấy vậy phải giữ ta lại bên hắn mới đúng.
- Bởi vì ta tìm được người trước hắn. Người té xỉu ở bên đường, được thuộc hạ của ta phát hiện.
- Cho nên tỷ tỷ gạt hắn, mang ta đi?
- Ta mang người đi vốn định dùng vào việc khác nhưng sau phát hiện người mất trí nhớ. Tiêu Nghiên đắc ý nói tiếp: – vì thế ta nghĩ ra một kế hoạch.
- Để ta trở về bên Hoa Đình Phong, tra tấn hắn?
- Không chỉ tra tấn hắn mà cũng tra tấn người. Nàng cười lớn: – muội muội, người có biết lúc trước Hoa Đình Phong đáp ứng để ta làm thế thân cho người làm Tây Thành Vương phi với điều kiện là không nói ra chân tướng cho người. Nhưng ta lại cố tình nói cho người biết, khôi phục trí nhớ của người bởi vì ta muốn người và hắn cả đời này đều phải sống trong đau khổ. Yêu nhau cũng không thể ở bên nhau, có thù không thể báo!
- Cách thật hay.
- Lam Kiều Nhị bình thần gạt đầu như đang nhắc đến chuyện không liên quan đến mình.
- Nhưng đáng tiếc, mục đích không đạt được
- Người nói cái gì? Tiêu Nghiên ngắt ra.

- Tỷ tỷ, chuyện người tính đều tốt chỉ có một việc người đã đoán nhầm. Người chỉ có thể tra tấn hần chứ không thể tra tấn ta.

- Cái gì? Nàng nhú mày: – ta không thể tra tấn người? Chẳng lẽ người không yêu hần sao? Chẳng lẽ yêu hần mà không thể bên hần không phải là tra tấn hay sao?

- Nếu ta nhớ rõ chuyện trước kia thì sẽ rất đau khổ nhưng tỷ tỷ quên rồi sao. Lam Kiều Nhị khẽ cười: – ta mất trí nhớ, mọi chuyện trước kia đều không nhớ, thậm chí cha mẹ như thế nào cũng không nhớ nổi thì sao có thể đau lòng?

- Người... người nói cái gì? Tiêu Nghiên hoảng hốt.

- Nghe chuyện các người nói cũng như nghe chuyện về người khác vậy. Dù trên đạo lý, ta hần là phải đau lòng vì cha mẹ nhưng đau không nổi. Nàng nhún vai: – ta cũng biết như vậy là bất hiếu nhưng mất trí nhớ rồi thì còn cách gì khác?

- Sao người lại không nhớ lại? Người không nhớ ra một chút gì sao? Người cố ý muốn làm ta tức đúng không? Người nghĩ ta dễ bị lừa như thế sao?

- Ngày đó ta không giết chết Hoa Đình Phong chính là chứng cứ tốt nhất. Lam Kiều Nhị giả bộ thở dài: – nếu như ta thật sự nhớ lại mọi thứ thì ta nên giết hần để báo thù cho cha mẹ mới đúng.

- Đó là vì người còn yêu hần!

- Nếu ta còn yêu hần thì lúc này đã không nhân nhả ở đây nói chuyện phiếm với tỷ tỷ. Nghe nói ngày mai Hoa Đình Phong sẽ bị xử trảm, nếu ta thật sự yêu hần thì nên cầu xin người cứu hần chứ không phải là chọc giận người.

Lam Kiều Nhị khẽ vuốt nếp váy, thản nhiên đứng dậy

- Không còn sớm nữa, tiểu muội cũng phải về am rồi, sư thái mua cho tiểu muội chút tơ lụa, không có thời gian hàn huyên cùng tỷ.

Tiêu Nghiên khó tin nhìn nàng bước đi, bước đi của nàng càng nhân nhả thì Tiêu Nghiên càng tức giận, gào lớn:

- Đứng lại, người đứng lại đó cho ta

- Tỷ còn gì muốn dặn dò? Lam Kiều Nhị hơi quay đầu lại cười.

- Phu quân của người còn trong lao tù mà người cứ thế bỏ đi.

- Đây không phải là kết cục tốt nhất với chúng ta sao?

Lam Kiều Nhị vuốt một lọn tóc, bình thản đáp:

- Hần là kẻ thù của ta, cũng là kẻ phụ lòng tỷ, hần chết rồi với cả hai chúng ta mà nói đều là việc đáng mừng. À không, có lẽ với tỷ tỷ mà nói lại là chuyện đáng tiếc bởi vì những việc tỷ làm suốt ba năm qua đều là vì muốn tra tấn ta và hần. Ta mất trí nhớ, tỷ không tra tấn được, còn hần cũng sắp chết, cho nên kẻ của tỷ tỷ giờ có thể nói là hoàn toàn thất bại.

- Người... Tiêu Nghiên tức giận đến sắp phát điên, hung hăng đập phá đồ đạc.

Lúc này, Lam Kiều Nhị cũng không để ý đến nàng nữa.

Bước ra cửa khách điếm cũng là lúc chạng vạng, chân trời có một đám mây nhiễm ánh sáng mà rực rỡ, vô cùng diễm lệ.

Lam Kiều Nhị ngẩng đầu nhìn cảnh đẹp đó, phát hiện bản thân đã lâu không có tâm tình ngắm cảnh đẹp. Lúc này nàng cảm thấy thoải mái, tâm sự nặng nề trong lòng đã giảm đi một nửa. Lần này đến khách điếm Phong Kỳ đương nhiên không phải là chỉ để hỏi chuyện mất trí nhớ mà có mục đích khác – báo thù.

Đối phó với loại người như Tiêu Nghiên, chỉ có cách làm nàng ta tức phát điên mới là cách trả thù tốt nhất. Tuy rằng nàng tin mình có thể một đao cùng với Tiêu Nghiên đồng quy vu tận (cả 2 cùng chết) nhưng như thể dường như rất có lợi cho nữ tử ngoan độc kia.

Đúng, tra tấn.

Giết người không phải là cách trả thù tốt nhất, chỉ có tra tấn đối phương cả đời mới là thượng sách. Cho nên nàng giả như vẫn mất trí nhớ, vĩnh viễn không nhớ rõ sự đau khổ năm xưa, đó chính là sự tra tấn lớn nhất với Tiêu Nghiên. Kiều Tâm trước kia sẽ không làm như vậy, trước đó nàng là một người đơn giản không biết gì. Nhưng bây giờ nàng là Lam Kiều Nhị, không còn như trước nữa.

Theo cách nói của Thanh Toàn, Lam Kiều Nhị là nữ tử tinh quái, một nữ tử tinh quái sẽ nghĩ ra cách trả thù không đơn giản.

Cảm giác nặng nề trong lòng đã biến mất phân nửa.

Giờ, nàng phải nghĩ ra một cách khác để làm tan đi sự nặng nề còn lại.

Nàng được đưa đến linh đường

Linh cữu của Hoàng hậu đặt tại đó, bốn phía là những tấm lụa trắng bay bay trong màn đêm, những đóa hoa kết bằng lụa trắng treo trên trần nhà, đuôi rùa phát phơ.

Mục Triển mặc quần áo trắng đứng trước linh cữu của thê tử, khuôn mặt bình thường luôn ôn hòa tươi cười giờ vô cùng buồn bã, nghiêm túc. Lần đầu tiên Lam Kiều Nhị thấy thiên tử ra oai.

- Tham kiến Hoàng thượng. Nàng bước lên hành lễ

- Kiều Nhị, người vốn là biểu muội của ta, không cần đa lễ như vậy

Mục Triển phát tay áo, lập tức có nô tỳ đỡ nàng lên

- Hoàng thượng, từ đầu người đã biết ta là biểu muội người sao?

- Đương nhiên, người mất trí nhớ nhưng không hủy dung, hướng chỉ ta và người lớn lên cùng nhau, ngày ấy vừa đến Nhạc Dương, nhìn thấy người ta đã nhận ra. Mục Triển gật đầu.

- Vậy... Hoàng thượng không nói gì với Kiều Nhị là vì Tây Thành Vương gia cầu người làm thế sao?

- Hẳn xin ta và Thanh Toàn giữ bí mật cho hẳn, sợ nếu người biết thân phận thì sẽ lại biến mất trước mặt hẳn... Nhắc tới tên thê tử, Mục Triển nghẹn ngào

- Hoàng thượng nếu có tình cảm bằng hữu sâu đậm với Tây Thành Vương gia như thế thì sao giờ lại nghi hẳn mưu sát Hoàng hậu? Lam Kiều Nhị bước tới gần hỏi: – Chẳng lẽ Hoàng thượng thực sự tin Tây Thành Vương gia sẽ làm thế sao?

- Ta tin hẳn không làm thế. Hẳn đáp.

- Vậy sao Hoàng thượng lại làm thế? Lam Kiều Nhị khó hiểu.

- Thê tử của ta đã thế. Nàng sao có thể vô duyên vô cớ bị hại? Đường đường là thiên tử mà không thể bắt lấy hung thủ cho thê tử thì giang sơn sao có thể ổn định? Cho dù là oan uổng cũng phải có người phải bị trị tội. Thứ nhất là để hả giận, thứ hai là cảnh cáo hung phạm... bất luận hẳn là ai trẫm cũng sẽ không bỏ qua. Ngay cả huynh đệ như Hoa Đình Phong trẫm còn có thể giết thì có ai là không dám giết?

- Cho nên Hoàng thượng quyết định hi sinh Tây Thành Vương gia sao? Nàng cảm thấy những lời của Mục Triển thật đáng sợ.

- Trừ phi hung thủ chủ động đầu thú nếu không... ngày mai hẳn vẫn phải chết.

Hai người yên lặng, bỗng nhiên có thị vệ báo lại:

- Hoàng thượng, Tây Thành Vương gia đến.

Tim Lam Kiều Nhị run lên, ngạc nhiên nhìn ra cửa.

- Đình Phong sẽ bị xử trảm, ta biết hẳn trước khi chết muốn gặp nhất là người nên phái người dẫn hẳn đến đây. Mục Triển giải thích

Không lâu sau, Lam Kiều Nhị thấy bóng dáng từng xuất hiện trong giấc mơ hàng đêm của nàng giờ này bước chân nặng nề kéo theo xích sắt đi về phía nàng.

Nàng vội cúi đầu không dám nhìn đối phương, chỉ sợ hấn nhìn thấy nàng khóc thì cả hai sẽ cùng đau lòng. Nhưng nàng có thể cảm nhận hấn đang nhìn nàng. Mỗi lần hấn nhìn nàng đều như có một dòng điện truyền đến lòng nàng khiến nàng run rẩy

- Đình Phong, mai chính là ngày ngươi bị hành hình, trăm xin lỗi ngươi, đành đối xử với ngươi như vậy. Ngươi có tâm nguyện gì chưa hoàn thành thì cứ nói, trăm sẽ cố hết sức hoàn thành. Mục Triễn lạnh giọng nói.

- Đình Phong không có tâm nguyện gì, chỉ là muốn gặp một người trước khi chết, giờ đã gặp rồi. Thứ ta muốn Hoàng thượng đã cho, ta chẳng còn gì tiếc nuối. Giọng nói của hấn lộ vẻ si tình.

Sống mũi Lam Kiều Nhị cay cay, nước mắt sắp rơi xuống. Nhưng nàng cố gắng thở thật sâu, cố gắng không khóc vì nàng còn lời muốn nói, nếu khóc rồi sẽ không thể nào nói ra được nữa.

- Hoàng thượng, không phải khi này ngươi nói sẽ không bỏ qua hung phạm sao? Đôi môi anh đào hé mở.

- đương nhiên. Mục Triễn đáp

- Nếu Kiều Nhị biết ai là hung thủ thì Hoàng thượng có bắt hấn không?

- Ngươi biết? Mục Triễn vội hỏi: – là ai? Ai là kẻ đáng chết đó?

- Kẻ đáng chết ... chính là ta.

Nàng ngẩng đầu nhìn Mục Triễn, ánh mắt kiên định

- Ngươi? Sao lại là ngươi?

Mục Triễn trừng mắt nhìn nàng, hồi lâu sau không nói gì, vẻ mặt khó tin..

- Sao không thể là ta? Trước kia ta và Tiêu Nghiên như tỷ muội, lấy được kịch độc Bắc Lương có gì khó? Nàng khẽ cười.

- Nhưng lúc Thanh Toàn gặp nạn ngươi không ở Tây Thành Vương phủ

- Trước khi ta đi đã hạ độc

- Ngươi hạ độc thể nào?

- Ngay trong túi thuốc mà Hoàng hậu thương mang theo

- Ngươi... Mục Triễn kinh ngạc.

- Ta biết Hoàng hậu thường mang theo túi thơm nhỏ, bên trong đựng thuốc chữa bệnh, lúc ta mắc bệnh nàng thường chăm sóc ta. Một lần, nhân lúc nàng không để ý ta bỏ Mê hồn tán vào trong, cùng là dạng viên như những viên thuốc của Hoàng hậu, Hoàng hậu hoàn toàn không phát hiện.

- Sao ngươi biết Thanh Toàn sẽ uống Mê hồn tán? Vạn nhất lúc nàng chữa bệnh cho người khác ăn thì sao?

- Cái đó cũng chẳng sao cả. Ta cũng chẳng muốn hại Hoàng hậu, chỉ định gây chuyện thôi, ai ăn phải viên thuốc đó cũng chẳng liên quan đến ta. Nàng lắc đầu

- Ngươi... vì sao ngươi phải làm thế?

- Lúc trước ta coi Tiêu Nghiên là tỷ tỷ, nàng muốn ta báo thù cho nàng, làm loạn Tây Thành vương phủ nên ta làm theo.

Lam Kiều Nhị vươn tay chờ trối nhìn Mục Triễn

- Biểu ca... là ta hại biểu tẩu, ngươi giết ta đi.

Vừa dứt lời bỗng nhiên ở chỗ linh cữu vang lên tiếng cười khanh khách đáng sợ. Sao lại thế? Vì sao trong quan tài lại có tiếng cười?

Lam Kiều Nhị hoảng hốt quay đầu nhìn phía tiếng cười truyền đến.

Ầm!

Một tiếng động lớn khiến nàng càng hoảng sợ, chỉ thấy nắp quan tài của Hoàng hậu bị đẩy ra, có người ngồi dậy từ trong quan tài.

- Ha ha, Kiều Nhị muội muội, sao phải nói dối? Người nọ cười

Là hoàng hậu?!

- Có quỷ! Lam Kiều Nhị hét lớn rồi ngã quỵ

- Kiều Nhị muội muội, người nói ai là quỷ? Ta sao?

Thanh Toàn đi ra khỏi quan tài, đi tới trước mặt nàng, cúi người giả làm mặt quỷ

- Người sờ đi, tay ta ấm, hơn nữa còn có bóng, sao là quỷ được

- Người... người không chết? Lam Kiều Nhị giật mình.

- Đúng, ta chỉ giả chết thôi. Thanh Toàn cười lớn

- Người không phải trúng mê hồn tán gì?

- Túi thuốc của ta vốn không có mê hồn tán. Lại thật, Kiều Nhị muội muội, người khác bị dọa nhưng đáng lẽ người là người không hoảng sợ chứ bởi vì người là người duy nhất biết trong túi thuốc không có mê hồn tán.

Lam Kiều Nhị thừa nhận khi này nàng nói dối, khi biểu ca hỏi thủ đoạn hạ độc, nàng vội vàng nên đành nói dối như vậy nhưng không ngờ lại thành ra thế này. Nàng vốn rất sợ ma quỷ.

- Đừng nói trong túi thuốc căn bản không có mê hồn tán gì gì đó mà cho dù có cũng không hại ta được vì đời ta giỏi nhất là ngủi thuốc. Tựa như ngày chúng ta mới đến Nhạc Dương, người bỏ thuốc xổ vào trà táo đỏ ta cũng ngủi ra được.

Khó trách! Lam Kiều Nhị trợn mắt. Khó trách Hoàng hậu ngày đó không bị tiêu chảy, thì ra nàng sớm đã biết nên nói mình bị cảm mạo, lấy viên thuốc trị tả ra uống vào.

- Nhưng... sao Hoàng hậu phải giả chết? Chỉ có một chuyện nàng vẫn không hiểu.

- Để lừa người nói ra tình cảm thật. Năm đó người cũng lừa ta như thế, còn nhớ chuyện bắt cóc không? Thanh Toàn mỉm cười.

- Biểu muội, chúng ta vẫn luôn chờ người đến. Mục Triễn tháo khăn tang, cười nói: – Chờ mãi chờ mãi người cũng đến... chứng tỏ người không muốn Đình Phong chết, chứng tỏ người còn yêu hắn.

- Người... các người...

Lam Kiều Nhị hiểu ra nhìn sang nam nhân đang chăm chú nhìn mình, cảm giác tức giận vì bị trêu đùa khiến nàng khó chịu

- Các người là những kẻ lừa gạt, dám hợp lại lừa ta!

Nàng xoay người bước đi.

Nhưng khác với trước kia là đau lòng bỏ đi, lần này là vì bức tức.

- Còn không mau đuổi theo? Mục Triễn vội thúc giục Hoa Đình Phong đang ngây ngẩn

- Kiều Nhị... Kiều Nhị

Hoa Đình Phong giật mình tỉnh ra, vội chạy theo. Đôi chân như bị tra tấn giờ nhẹ nhàng chạy theo Lam Kiều Nhị, dây xích trói hắn cũng như phế vật.

- Đình Phong lần này lại ném mùi đau khổ rồi

Nhìn đôi oan gia người chạy ta đuổi, Mục Triễn cười vui vẻ như xem kịch

- Đình Phong sẽ có cách lấy lại trái tim Kiều Nhị. Còn nhớ chúng ta đánh cuộc gì không? Thanh Toàn nhắc nhở trưởng phu.

- Đánh cuộc gì? Hẳn giả ngu.

- Lúc trước khi mới đến Nhạc Dương, người nói Đình Phong sẽ bó tay chịu trói, ta nói hẳn đã định liệu trước, còn nhớ không. Người thua rồi còn định chối. Nàng bĩu môi.

- Vậy phạt ta ôm hôn Hoàng hậu nương nương đi!

Mục Triển vui vẻ vươn tay về phía thê tử...

- Kiều Nhị... Kiều Nhị

Hoa Đình Phong chạy men theo dàn hoa tường vi đuổi theo người đang tức giận, vươn tay ôm chặt lấy nàng, không cho nàng trốn tránh.

- Buông ra, buông ra.

Lam Kiều Nhị kêu lớn, hung hăng cắn hẳn. Nhưng cho dù tay hẳn bị nàng cắn nhưng hẳn vẫn sống chết không buông

- Người định làm gì? Nàng bực mình hỏi

- Kiều Nhị... nàng còn yêu ta đúng không? Hẳn đuổi theo để hỏi câu hỏi sớm đã có đáp án.

- Ngược lại, ta hận người! Nàng tức giận quay đầu đi.

- Nếu hận ta cần gì mạo hiểm tính mạng đến cứu ta. Hoa Đình Phong cười ngây ngốc mà cũng rất ngọt ngào.

- Người nghĩ ta nhận ta làm hung thủ là vì yêu người? Ta muốn người sẽ bị áy náy cả đời vì cái chết của ta, nhận đủ tra tấn. Nàng cố ý nghiêng răng nghiêng lợi.

- Kiều Nhị... ta biết, nàng vẫn còn tức giận. Sắc mặt hẳn buồn bã.

- Đương nhiên ta tức giận. Vì cái gì người thà nhận tội giết cha mẹ ta cũng không dám nói chuyện đêm đó? Vì cái gì lúc trước người rõ ràng biết ta là ai còn giả bộ không nhận ra làm cho ta như con ngốc mà diễn tuồng kịch hoang đường này? Nàng không nhận được liên tiếp chỉ trích

Vừa nghĩ tới ngay từ đầu bọn họ đã biết thân phận của nàng mà nàng còn dương dương tự đắc sắm vai “muội muội tốt” của Tiêu Nghiên thì nàng lại tức giận.

- Nàng đã nhớ lại mọi thứ? Ta chỉ là sợ, sợ nàng nhớ lại rồi sẽ không tha thứ cho ta...

- Người nhận tội giết cha mẹ ta thì ta sẽ tha thứ cho người?

Đây là lí lẽ gì vậy?

- Giết chết cha mẹ nàng là vô tình với họ nhưng không muốn báo thù cho nàng là vô tình với nàng. Kiều Nhị, sao ta dám để nàng nhớ rằng ta đã từng vô tình với nàng? Như vậy, chẳng khiến nàng càng đau lòng sao. Hẳn nhủu mày thở dài.

- Người...

Đây là cái lí lẽ gì? Người này sao lại có nhiều ý nghĩ kì quái như thế

- Dù sao người cũng không đúng. Ai cho phép người coi ta làm nha hoàn sai bảo này nọ, che giấu thân phận của ta.

Hừ, nàng đường đường là Yến phu nhân, Tây Thành Vương phi, lại ngốc nghếch làm tiểu nha hoàn đưa cơm, thăm mền trưởng phu của mình cũng không dám nói, ăn dấm chua của “Vương phi” lại chính là ăn dấm chua của mình.

Nàng bị hẳn trêu đùa quá thắm.

- Sao ta dám nói cho nàng... ta sao dám

Hoa Đình Phong quyến luyến tựa vào cần cổ nàng, hít sâu hương thơm của nàng

- Ngày đó, đứng trên mái hiên nhìn thấy nàng, ta đã nghĩ rằng vì mặt trời quá chói nên sinh ra ảo giác, vì nàng giống thê tử mất tích của ta đến vậy... nhưng sau đó ta đã biết đó là nàng. Bởi vì nàng có thể ngắt đi lá thừa trên cây lan chính xác như thế, trên đời này, chỉ có Kiều Nhị mới làm được điều này, tía lá lan thật độc đáo.

- Ta nghĩ nàng giả bộ không nhận ra ta đến để trả thù nhưng sau mới biết nàng mất trí nhớ... sao ta dám nói mọi thứ cho nàng, vất vả lắm mới gặp lại nàng. Ta sợ nàng lại biến mất... Hắc khê nói rồi hôn lên vành tai nàng.

Lưỡi hắc nóng rực quần lấy lỗ tai nàng, nhẹ nhàng mút vào, một lát sau đổi cách khác, đánh thẳng vào tai nàng. Lam Kiều Nhị chỉ cảm thấy cả người ngứa ngáy, bủn rủn, yếu đuối tựa vào lòng hắc.

- Giờ tốt rồi, Kiều Nhị, mọi thứ đã qua rồi. Chúng ta bắt đầu lại từ đầu được không? Được không? Giọng nói của hắc như một thứ bùa mê.

Nàng mê say, vừa định cùng hắc trầm luân thì lại nhớ tới một chuyện khiến nàng bưng bưng nổi giận:

- Đây, Tiêu Nghiên nói người từng hôn nàng, hôn thế nào?

- Dù sao cũng không phải là tai. Hắc cười xấu xa

- Hôn môi sao? Nàng tức giận

- Ha ha, sao thế được? Hoa Đình Phong buồn cười: – năm đó ta mới 10 tuổi, sao biết được cái gì là tình cảm nam nữ? Khi đó ta còn thấy hôn môi là chuyện rất bản cơ

- Vậy người hôn nàng thế nào?

- Chỉ là khẽ chạm vào má nàng, nghiêm khắc mà nói cũng chẳng tính là hôn. Hắc thở dài một hơi, đành nghiêm túc giải thích tránh bình dấm chua vỡ tung.

- 10 tuổi đã rất lớn.

Nhưng bình dấm chua vẫn đang sắp vỡ, mắt Lam Kiều Nhị đỏ lên như sắp khóc. Hoa Đình Phong đành ôm nàng, hôn nàng để tránh nàng còn vụn vụn tiếp.

- Ừm.. ừm..

Hắc cố ý hôn sâu làm nàng quên khóc. Nàng khuất phục tựa vào lòng hắc, hai tay từ từ ôm cổ hắc.

Ngay khi ý thức sắp ta rã, nàng lại nhớ tới một chuyện. Lúc trước khi nàng sinh bệnh, dường như cũng có người đã hôn nàng như vậy. Có phải là hắc không? Ai, quên đi, ngày mai tìm lúc hỏi hắc sau. Dưới giàn tường vi này, nàng thậm chí muốn vứt bỏ mọi thứ, tận hưởng thời khắc này.

10. Chương 10

Ra khỏi Long Hoa tự, Lam Kiều Nhị thấy tượng phu đã chuẩn bị xe chờ sẵn dưới chân núi

- Cầu được quả gì. Hoa Đình Phong mỉm cười đón nàng

- Quả tốt nhất. Phật nói chúng ta sẽ sinh một trai một gái, hợp lại một chỗ chính là chữ tốt lành (Chữ tốt (hảo) trong tiếng hoa gồm chữ “nam” và “nữ” ghép lại). Nàng đáp

- Phật nói sai rồi. Bởi vì chúng ta không chỉ sinh một trai một gái thôi đâu

Hắc xấu xa nói thầm vào tai nàng, cắn vành tai nàng. Nàng cười thẹn thùng, dưới ánh nắng mùa xuân, nụ cười như muôn ngàn tia nắng nhảy múa trong lòng hắc

- Phu nhân, mau lên xe đi.

Hắn như nô bộc của nàng, cung kính nói. Mà nàng đang mang thai 6 tháng, bụng tròn xoe, ngẩng đầu ưỡn ngực như một nữ vương bước đến. Từ trước đến giờ, nàng vẫn luôn là nữ vương của hắn. Bỗng nhiên, nàng dừng bước lại nhìn.

Cảnh núi non xanh biếc trước Long Hoa tự dường như khiến nàng nhớ tới một việc.

- Sao vậy? Chỗ nào khó chịu? Hắn lo lắng hỏi.
- Đình Phong, chàng có biết nhiều năm về trước, ở trước cửa chùa này đã xảy ra chuyện gì không? Nàng khẽ cười duyên dáng.
- đương nhiên nhớ, khi đó ta bị Ngự Lâm quân đuổi giết, nàng đã cứu ta. Hắn nói.
- Không. Có một việc chắc chắn chàng không biết. Nàng lắc lắc đầu.
- Chuyện gì?
- Năm đó có một thầy tướng số đã ngăn thiếp lại ở chính chỗ này, hắn nói, tương lai thiếp sẽ làm Vương phi.
- Ha ha, thầy tướng đó thật giỏi. Hắn mỉm cười
- Đúng thế. Hắn nói đúng nhưng ta từng nghĩ hắn nói sai

Trước kia nàng nghĩ mình sẽ lấy biểu ca làm Nam Kính Vương phi, đáng tiếc Nam Kính Vương phi thực sự lại là Thanh Toàn chứ không phải là nàng. Khi nàng bị từ hôn từng mắng thăm thầy bói đó, thề phải đến đập tan quán của hắn.

Lúc này, nàng mới phát hiện, lời tiên đoán đó lại thành sự thật.

Không thành Nam kính Vương phi nhưng nàng lại thành Tây Thành Vương phi. Nhân duyên trong cuộc đời kì diệu như vậy, có đôi khi, rõ ràng là sai lầm nhưng lại có thể đổi lại kết cục hoàn mỹ.

HẾT

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/kim-oc-tang-phi>